

RĂZBOIUL STELELOR 2

Imperiul contraatacă

Roman de DONALD F. GLUT

După un subiect de GEORGE LUCAS

I

— Țsta zic și eu frig!

Vocea lui Luke Skywalker sparse tăcerea pentru prima dată de când băiatul părăsise, cu câteva ore în urmă, noua bază a Alianței Rebelilor. Luke călărea un tauntaun, singura ființă vie în afară de el cit puteai vedea cu ochii pe acea planetă pustie. Se simțea obosit și singur, iar sunetul propriei sale voci îl surprinse.

Luke, ca și ceilalți membri ai Alianței explorau cu rîndul ținuturile albe ale planetei Hoth, adunînd informații despre noua lor casă. Cu toții se întorceau la bază cu un sentiment de liniște amestecat cu singurătate. Nu aflaseră nimic care să le contrazică descoperirile anterioare, conform cărora nu existau forme de viață inteligente pe această planetă înghețată. Tot ce văzuse Luke în expedițiile sale solitare erau întinderile albe și goale și linia de munți albaștrui ce păreau să dispară în cețurile orizontului îndepărtat.

Luke zîmbi în spatele fularului ca o mască, ce îl proteja de vînturile reci de pe Hoth. Privind prin ochelarii de protecție la întinderile de gheață, își trase și mai mult deasupra frunții gluga bordată cu blană.

Un colț al gurii i se ridică a zîmbet în timp ce încerca să-și amintească de cercetătorii oficiali aflați în serviciul guvernului imperial: "Galaxia este împetrișată de colonii cărora puțin le pasă de treburile Imperiului sau de opoziții acestuia, Alianța Rebelilor", gîndi el. "Iar cine vrea să întemeieze o așezare, trebuie să fie nebun ca să-și încerce norocul pe Hoth. Planeta asta nu are nimic de oferit nimănui — doar nouă".

Alianța Rebelilor își stabilise o bază pe lumea de gheață, cu mai puțin de o lună în urmă. Luke era bine cunoscut la bază și, deși abia împlinise douăzeci și trei de ani, ceilalți războinici rebeli i se adresau cu apelativul de "comandant Skywalker". Acest titlu îl făcea să se simtă puțin stingherit. Cu toate acestea era deja în stare să comande o trupă de soldați. Lui Luke i se întimplaseră atîtea lucruri și el însuși se schimbaseră atît de mult! Chiar și lui i se părea incredibil că numai cu trei ani în urmă era un băiat de fermier cu ochi mirați, ce-și ducea traiul pe planeta sa de baștină, Tatooine.

Tînărul comandant își îndemnă tauntaunul:

— Hai, fetișo.

Trupul de culoare gri al șopîrlei zăpezilor era apărat de frig printr-un înveliș de blană deasă. Galopa pe cele două membre posterioare musculoase, ale căror labe cu trei degete se terminau în niște gheare mari și încovrigate, ce aruncau în urmă bucăți întregi de zăpadă. Capul, asemănător cu cel al lamei, se întindea înainte, iar coada se răsucea în spate cînd animalul urca în fugă o pantă înghețată. Capul încornorat al tauntaunului se întorcea dintr-o parte în alta, pentru a evita vînturile ce-i asaltau botul tremurător.

Luke își dori ca misiunea să ia sfîrșit. Trupul îi era aproape înghețat, în ciuda îmbrăcămînții armatei rebele, bine căptușită cu blană. Dar știa că el alesese acest loc; se oferise voluntar pentru a străbate aceste cîmpii înghețate în căutarea altor forme de viață. Tremura în timp ce privea umbra lungă pe care o aruncau pe zăpadă el și animalul lui. "Vîntul se întetește", gîndi el. "Și vînturile astea înghețate aduc temperaturi de nesuportat pe aceste cîmpii, după căderea nopții". Era tentat să se întoarcă la bază puțin mai devreme decît normal, dar era pe deplin conștient de importanța misiunii sale, de a stabili cu certitudine că rebelii erau singuri pe Hoth.

Tauntaunul se întoarse brusc spre dreapta, aproape dezechilibrîndu-l pe Luke, care încă nu se obișnuise pe de-a întregul să călărească aceste creaturi imprevizibile.

— Nu vreau să te jignesc, îi spuse animalului de sub el, dar m-aș simți mult mai în largul meu în scaunul vehiculului meu antigravitațional. Pentru asemenea misiune însă, un tauntaun — în ciuda dezavantajelor sale — era cel mai eficient și mai practic mijloc de transport existent pe Hoth.

Cînd animalul atinse virful unei alte pante de gheață, Luke îl făcu să se oprească. Își scoase ochelarii de protecție cu lentile întunecate și clipi de cîteva ori pentru a-și obișnui ochii cu strălucirea orbitoare a zăpezii.

Deodată, atenția îi fu atrasă de apariția unui obiect ce străbătu ca un fulger cerul, lăsînd în spate o diră de fum, în timp ce cobora spre orizontul încețoșat. Luke întinse cu repeziciune mina la centura sa utilitară, apucînd electrobinoclul. Simți o teamă ca un fior ce concura cu frigul atmosferei de pe Hoth.

Ceea ce văzuse putea fi de fabricație umană, poate chiar lansat de Imperiu. Tinărul comandant, cu binoclul ațintit spre obiect, îi urmări traiectoria și privi cu atenție când acesta se prăbuși pe solul alb și fu acoperit de strălucirea exploziei de zăpadă.

La sunetul acesteia, tauntaunul lui Luke începu să tremure. Un muget de frică scăpă din botul animalului care începu să scurme neliniștit zăpada cu ghearele. Luke mîngîie capul tauntaunului, încercînd să-l liniștească. Își auzi cu greutate vorbele, prin zgomotul vîntului.

– Ușurel, fetițo, e doar un meteorit! strigă el, și animalul se calmă, iar Luke își duse transmițătorul la gură: Ecou 3 către Ecou 7. Han bătrîne, mă auzi?

Receptorul pîrii datorită paraziților, apoi o voce cunoscută își croi drum prin interferență.

– Tu ești, puștiule? Ce s-a întîmplat?

Glasul părea ceva mai bătrîn și mai ascuțit decît al lui Luke. Pentru o clipă, Luke își aduse aminte cu duioșie de prima întîlnire cu contrabandistul spațial corellian, în acel bar întunecat și plin de extraterestri, într-un port spațial de pe Tatooine. Acum era unul dintre pușinii prieteni ai lui Luke care nu erau membri oficiali ai Alianței Rebelilor.

– Mi-am terminat rondul și nu am detectat nici un semn de viață, vorbi Luke în transmițătorul său, apropiindu-și gura foarte mult de microfon.

– Nu există destulă viață pe cubul ăsta de gheață, nici măcar pentru a umple un crucișător spațial, răspunse Han, străduindu-se să-și facă auzită vocea prin vîntul ce șuiera. Eu mi-am plasat balizele de recunoaștere. Mă îndrept spre bază.

– Ne vedem în curînd, răspunse Luke.

Ochii îi erau încă ațintiți spre coloana de fum ce se ridica răsucindu-se dintr-un punct negru în depărtare.

– Tocmai a căzut un meteorit în apropiere și vreau să văd ce-i cu el. Nu stau mult.

Închizînd transmițătorul, Luke își întoarse atenția către tauntaunul lui. Creatura reptiliană își muta greutatea de pe un picior pe celălalt. Scoase un urlet înfundat ce păru să semnalizeze frica.

– Hai, fetițo! rosti, mîngîind capul tauntaunului. Ce s-a întîmplat... Ai mirosit ceva? Nu-i nimic acolo.

Dar Luke începuse și el să nu se simtă în largul lui, pentru prima oară de cînd plecase de la baza rebelilor. Ceea ce știa cu siguranță despre aceste șopîrle ale zăpezilor era faptul că aveau simțuri foarte ascuțite. Mai mult ca sigur că animalul încerca să-i spună lui Luke că îi păștea un pericol.

Fără a mai pierde o clipă, Luke scoase un obiect mic din centura sa utilitară și îi reglă butoanele miniaturale. Dispozitivul era destul de sensibil pentru a capta pină și cele mai mici semne de viață, detectînd temperatura corporală și sistemele vitale interne. Dar cînd Luke începu să citească indicațiile aparatului, își dădu seama că nu mai era nevoie – sau timp – să continue.

O umbră se înălță deasupra lui, la peste un metru și jumătate înălțime. Luke se întoarse și i se păru deodată că solul însuși căpătase viață. O namilă cu blană albă, camuflată perfect față de movilele de zăpadă, se aruncă sălbatic asupra sa.

– Fir-ar să...

Arma lui Luke nu apucă să-și părăsească teaca. Gheara imensă a creaturii zăpezilor, wampa, îl lovi cu putere drept peste față, aruncîndu-l de pe tauntaun în zăpada înghețată.

Luke leșină și nu apucă să audă țipetele demne de milă ale tauntaunului și nici tăcerea bruscă ce urmă după zgomotul făcut de ruperea gîtului animalului. Și nici nu-și simți glezna apucată cu sălbăticie de atacatorul său uriaș și păros, care îl tîri ca pe o păpușă fără viață peste cîmpia acoperită de zăpadă.

Fumul negru continua să se ridice din groapa de pe deal, unde acel obiect căzuse din cer. Norii de fum se subțiaseră considerabil de cînd obiectul se prăbușise formînd un crater în zăpada topită, fumul negru fiind dispersat peste cîmpuri de vînturile înghețate de pe Hoth.

Ceva se mișca în crater.

La început fu doar un sunet, un zgomot metalic crescînd în intensitate ca pentru a concura vîntul ce urla. Apoi obiectul se mișcă – ceva ce străluci în lumina după-amiezii cînd începu să se ridice încet din crater.

Obiectul părea să fie o formă oarecare de viață, ceva străin, cu capul oribil, ca o țeastă cu multe orbite, cu ochii acoperiți de lentile întunecate, aruncîndu-și privirile reci peste sălbaticile întinderi și mai reci. Dar pe măsură ce se ridica mai mult din crater, forma sa dezvăluie clar că este un soi de mașinărie, cu un "trup" mare și cilindric, conectat la un cap circular și echipat cu aparate de filmat, senzori și anexe metalice, dintre care unele se terminau cu clești ca de crab.

Mașina se ridică deasupra craterului ce fumega și își întinse anexele în diferite direcții. Apoi un semnal fu trimis mecanismelor sale interne și mașinăria începu să plutească deasupra cîmpiei înghețate.

Întunecatul droid analizor dispăru în curînd în depărtare.

Un alt călăreț, încotoșmănat în haine de iarnă și urcat pe un tauntaun cu pete cenușii, se grăbea să ajungă la baza de operații rebelă.

Ochii acelu om, ca niște puncte de metal rece, priveau fără interes cupolele de un gri șters, miriadele de turele de tun și colosalele generatoare de energie care erau singurele indicii ale vieții civilizate pe această planetă. Han Solo își încetini treptat șopirla zăpezilor, trăgând de hățuri astfel încât creatura trecu la pas prin intrarea enormei peșteri de gheață.

Han binecuvîntă căldura relativă a vastului complex de caverne, încălzit de unitățile de încălzire rebele ce obțineau energie de la uriașele generatoare de afară. Această bază subterană era atît o peșteră de gheață naturală cît și o rețea de tunele angulare săpate într-un munte de gheață solidă de laserele rebelilor. Corellianul fusese în multe alte locuri din galaxie, mult mai neatrăgătoare, dar pe moment nu-și putu reaminti localizarea exactă a vreunuia din ele.

Descălecă de pe tauntaun, apoi aruncă o privire în jur la activitatea ce se desfășura înăuntrul peșterii gigantice. Oriunde se uita vedea cum se cărau, se asamblau sau se reparau tot felul de lucruri. Rebeli în uniforme gri alergau grăbiți pentru a descărca provizii și a regla echipamentul. Mai erau și roboți, în cea mai mare parte unități R2 și droizi energetici, care păreau să mișune peste tot, rulînd sau pășind prin coridoarele de gheață, îndeplinindu-și eficient numeroasele însărcinări.

Han începu să se întrebe dacă nu cumva se moleșise cu vîrsta. La început nu simțise nici interes și nici loialitate față de această Alianță Rebelă. Implicarea sa de ultimă oră în conflictul dintre Imperiu și Alianță începuse ca o tranzacție de afaceri oarecare, cînd își închiriasse serviciile și pusese la bătaie nava sa, *Șoimul Mileniului*. Treaba părea destul de simplă: trebuia doar să-i transporte pe Ben Kenobi și pe tînărul Luke, plus doi droizi, în sistemul Alderaan. De unde să știe Han la vremea aceea că va fi chemat și pentru a salva o prințesă de pe cea mai temută stație de luptă a Imperiului, Steaua Morții?

Prințesa Leia Organa...

Cu cît se gîndea mai mult la ea, cu atît mai mult realiza Solo cîte necazuri își provocase, acceptînd banii lui Ben Kenobi. Tot ce își dorise Han la început era să-și încaseze onorariul și s-o întindă pentru a-și plăti niște datorii urite ce-i atîrnau deasupra capului ca un meteorit gata să cadă. Niciodată n-avusese intenția să devină un erou.

Și totuși, ceva îl reținuse în preajmă, pentru a se alătura lui Luke și zănatecilor săi prieteni rebeli, atunci cînd începuseră legendarul atac spațial asupra Stelei Morții. Ceva. Pînă acum Han nu-și dăduse seama ce fusese acel ceva. Acum, cu mult după distrugerea Stelei Morții, Han era încă alături de Alianța Rebelilor, oferindu-și ajutorul pentru a construi această bază pe Hoth, probabil cea mai neînsemnată din toate planetele galaxiei. Dar toate acestea erau pe cale să se schimbe, își spuse singur. Din punctul lui de vedere, Han Solo și rebelii erau pe cale să pornească pe traiectoria divergente.

Mergea repede prin hangarul subteran unde mai multe nave de luptă rebele fuseseră ancorate și acum erau verificate de oameni în gri, asistați de roboți cu înfățișări diferite. Ceea ce îl interesa pe Han cel mai mult era nava de marfă în formă de farfurie ce se odihnea pe niște picioare de aterizare proaspăt montate. Era cea mai mare navă din hangar și se pricopsise cu cîteva găuri noi în învelișul ei metalic de cînd Han se întîlnise pentru prima oară cu Skywalker și Kenobi. Cu toate acestea, *Șoimul Mileniului* nu era cunoscut pentru felul său ciudat de a arăta, ci pentru viteza lui. Cargoul acela era deocmadată cea mai rapidă navă, ce ciștigase Cursa Kessel, și întrecuse un interceptor imperial TIE.

O mare parte din succesul *Șoimului* putea fi atribuită întreținerii sale, acum încredințată mîinilor unui munte de păr maroniu, înalt de doi metri, a cărui față era pe moment ascunsă în spatele unei măști de sudor.

Chewbacca, uriașul copilot wookie a lui Han Solo, repara trenul de aterizare central al *Șoimului Mileniului* cînd îl observă pe Solo apropiindu-se. Wookieul se opri din lucru și își ridică masca de pe față, arătîndu-și figura părăoasă. Un miriit, pe care puțini dintre cei ce nu aparțineau speciei wookie îl puteau traduce, ieși din gura sa cu dinți mari. Han Solo era unul dintre acești puțini.

— Frig nu este cuvîntul potrivit, Chewie, răspunse corellianul. Aș prefera o bătălie zdravănă în locul acestei ascunzători înghețate!

Observă șuvițele de fum ce se ridicau din bucata de metal proaspăt sudată.

— Cum te descurci cu trenul ăla de aterizare?

Chewbacca răspunse cu un mormăit tipic de Wookie.

— Bine, spuse Han cu totul de acord cu dorința prietenului său de a se întoarce în spațiu, spre o altă planetă — oricare în afară de Hoth.

— Mă duc să raportez. Apoi îți voi da o mînă de ajutor. De îndată ce trenurile alea de aterizare sînt gata, plecăm de aici.

Wookieul lătră vesel și se întoarse la lucrul său, în timp ce Han continuă să străbată peștera artificială de gheață.

Centrul de comandă era plin de echipament electronic și aparatură de monitorizare pînă aproape de tavanul de gheață. Ca și în hangar, personalul rebel umplea centrul de comandă. Camera era plină de operatori, soldați, oameni de întreținere — împreună cu droizi de modele și mărimi diferite, cu toții fiind implicați în preschimbarea acestei încăperi într-o bază de lucru ce urma să o înlocuiască pe cea de pe Yavin.

Omul pe care venise să-l vadă Han Solo se afla în spatele unei console mari, cu atenția fixată pe ecranul unui computer pe care apăreau scrișuri de cifre și litere. Rieekan, purtând uniforma de general rebel, își îndreptă silueta înaltă pentru a-l primi pe Solo când acesta se apropie.

— Generale, nici urmă de viață în zonă, raportă Han. Dar toate marcajele în perimetru sînt puse, așa că veți ști dacă vine cineva în vizită.

Ca de obicei, generalul Rieekan nu zîmbi la gluma lui Solo. Dar îl admira pe acest tînar pentru că își asumase rolul de membru neoficial în Rebeliune. Ba era într-atît de impresionat de calitățile lui Solo, încît deseori se gîndise să-i dea un post de ofițer onorific.

— Încă n-a sosit comandantul Skywalker? se interesă generalul.

— Verifică un meteorit care a căzut în apropierea lui, răspunse Han. Va sosi în curînd.

Rieekan aruncă o privire scurtă la nou instalatul ecran radar și studie imaginile ce se perindau pe acesta.

— Cu toată activitatea meteorică din acest sistem ne va fi greu să depistăm navele care s-ar apropia.

— Generale, eu...

Han ezită.

— Cred că a venit timpul să plec.

Atenția lui Han se mută de la generalul Rieekan spre o siluetă ce se apropia. Mersul îi era în același timp grațios și hotărît, și într-un fel, caracteristicile feminine ale tinerei ce se apropia păreau să nu se potrivească cu uniforma sa albă de luptă. Chiar și de la acea distanță, Han își dădu seama că Prințesa Leia era supărată.

— Ești bun în luptă, remarcă generalul. Îmi pare rău să te pierd.

— Mulțumesc, generale. Dar pe capul meu s-a pus o recompensă. Dacă nu-i plătesc datoria lui Jabba Huttezul, sînt un mort ambulant.

— Pericolul morții iminente nu este un lucru cu care să te poți obișnui... începu ofițerul în timp ce Han se întoarse spre Prințesa Leia.

Solo nu era genul sentimental, dar simți că acum era foarte emoționat.

— Cam așa e, înălțimea Voastră, și se opri neștiind ce răspuns să aștepte de la Prințesă.

— Exact, replică Leia cu răceală.

Mîndria ei distanțată se transformă rapid în minie adevărată. Han clătină din cap. Cu multă vreme în urmă își spusese că femeile — mamifere, reptile sau aparținînd vreunei alte clase biologice urmînd a fi descoperită — erau departe de puterea lui de înțelegere. Mai bine să le lași misterul, se sfătua el adesea.

Dar pentru o vreme Han începuse totuși să creadă că exista măcar o femeie în tot cosmosul pe care începea să o înțeleagă. Însă mai greșise el și înainte.

— Ei bine, spuse Han, nu fi chiar atît de drăguță cu mine. La revedere, Prințesă.

Întorcîndu-i spatele brusc, Han o luă pe coridorul tăcut ce făcea legătura cu centrul de comandă. Destinația lui era hangarul, unde un wookiee uriaș și un cargou de contrabandist — două realități pe care le înțelegea — îl așteptau. Nu avea de gînd să se oprească din mers.

— Han!

Leia alergă după el, trîgîndu-și cu greu răsufierea. Glacial, se opri și se întoarse spre ea.

— Da, Înălțimea Voastră?

— Credeam că te-ai hotărît să rămii.

În vocea Leiei părea să existe o îngrijorare reală, dar Han nu putea fi sigur.

— Vinătorul acela de recompensă peste care am dat pe Ord Mantell m-a făcut să mă răzgîndesc.

— Luke știe? întrebă ea.

— Va afla cînd se va întoarce, răspunse Han morocănos.

Ochii Prințesei Leia se îngustară, judecîndu-l cu o privire pe care el o cunoștea bine. Pentru o clipă, Han se simți ca una din bucățile de gheață de pe suprafața planetei.

— Nu te uita așa la mine, spuse el aspru. În fiecare zi mă caută vinători de recompensă. Vreau să-i plătesc datoria lui Jabba înainte de a trimite și mai mulți ucigași și pe cine știe cine. Trebuie să scap de premiul care s-a pus pe capul meu atîta timp cît încă îl mai *am*.

Leia fu impresionată în mod evident de cuvintele sale, și Han înțelese că ea era îngrijorată și, poate, că simțea chiar ceva mai mult pentru el.

— Dar noi avem încă nevoie de tine, spuse ea.

— Noi? întrebă *el*.

— Da.

— Dar *tu*?

Han avu grijă să sublinieze ultimul cuvînt, deși nu era deloc sigur de ce o face. Poate că era ceva ce-și dorea de multă vreme să spună, dar îi lipsise curajul — nu, se corectă el, stupiditatea de a-și expune sentimentele. În acea clipă i se părea că nu avea multe lucruri de pierdut și era pregătit pentru orice răspuns al ei.

— Eu? spuse ea tăios. Nu știu ce vrei să spui.

Incredul, Han Solo clătină din cap.

– Nu, probabil că nu.

– Și ce, mă rog, ar fi trebuit să știu?

Mînia îi apăruse din nou în glas, probabil pentru că, gîndi Han, începea în fine să înțeleagă. El zîmbi.

– Vrei să rămîn din cauză că simți ceva pentru mine. Din nou Prințesa se înmuie.

– Ei bine, da, ne-ai fost de mare ajutor, spuse ea făcînd o pauză înainte de a continua. Ești un conducător innăscut.

Dar Han nu o lăsă să termine.

– Nu, Înălțimea Voastră. Nu-i vorba de asta.

Deodată, Leia îl privi direct în față pe Han, cu ochi care în fine înțelegeau totul. Începu să ridă.

– Îți imaginezi tot felul de lucruri.

– Zău? Eu cred că-ți era teamă că te voi părăsi fără măcar să..., ochii lui Han se ațintiră pe buzele ei... să te sărut.

Ea începu să ridă și mai tare acum.

– Mai degrabă aș săruta un wookiee.

– Se poate aranja.

Se apropie de ea, Leia arăta minunat, chiar și în lumina proastă a încăperii de gheață.

– Crede-mă, nu ți-ar strica un sărut ca lumea. Ai fost atît de ocupată să dai ordine, că ai uitat să fii femeie. Dacă ai fi fost altfel pentru o clipă, te-aș fi putut ajuta. Dar acum e prea tîrziu, iubito. Marea ta ocazie își ia zborul de aici.

– Cred că pot supraviețui, zise ea, vizibil enervată.

– Mult noroc!

– Nu-ți pasă nici măcar dacă...

El știa ce avea de gînd să spună Prințesa și nu o lăsă să termine.

– Te rog, cruță-mă, o întrerupse el. Nu-mi vorbi iar despre Rebeliune. Numai la asta te gîndești. Ești la fel de rece ca și planeta aceasta.

– Și crezi că tu ești cel care mă va face să mă încălzesc?

– Sigur, dacă m-ar interesa să o fac. Dar nu cred că ar fi foarte amuzant.

Și cu aceasta Han făcu un pas înapoi, uitîndu-se din nou la ea, cîntărind-o din ochi cu răceală.

– Ne vom mai întîlni, spuse el. Poate pînă atunci te vei mai încălzi puțin.

Expresia ei se schimbă din nou. Han văzuse în viața lui ucigași cu ochi mult mai blînzi.

– Ai educația unui bantha, aruncă ea, dar nu ești la fel de valoros ca el. Călătorie plăcută, șmechere! Prințesa Leia se întoarse rapid pe călcîie și se îndepărtă grăbită de-a lungul coridorului.

II

Temperatura de pe suprafața planetei Hoth scăzuse. Dar, în ciuda aerului rece, droidul analizor imperial continuă să plutească în voie pe deasupra cîmpurilor și dealurilor acoperite de zăpadă, cu senzorii întinși în toate direcțiile pentru a detecta semne de viață.

Senzorii de căldură ai robotului reacționară subit. Găsiseră o sursă de căldură în apropiere, iar căldura putea indica viață. Capul i se roti în jurul axului, ochii lui, ca niște bășicuțe îndreptîndu-se în direcția din care își avea originea sursa de căldură. Automat, robotul analizor își reglă accelerația și începu să se miște cu viteză maximă pe deasupra cîmpurilor înghețate.

Mașina în formă de insectă incetini doar cînd se apropie de o movilă de zăpadă mai mare decît ea însăși. Scannerul robotului luă notă de mărimea moviei — aproape 1,8 m înălțime pe o lungime de 6 m. Dar dimensiunea moviei era doar de importanță secundară. Ceea ce era cu adevărat uluitor — dacă o mașină de supraveghere putea vreodată să fie uluită — era cantitatea de căldură ce se degaja de sub movilă. Creatura de sub dealul înzăpezit era cu siguranță bine protejată împotriva frigului.

O rază albăstruie de lumină țîșni dintr-unul din apendicele robotului analizor, căldura sa intensă croindu-și drum prin movila albă și împrăștiind bucățele de zăpadă strălucitoare în toate direcțiile.

Movila începu să tremure apoi să se scuture. Ființa de dedesubt fusese foarte iritată de raza de probă a robotului. Zăpada începu să cadă în bucăți mari de pe laturile moviei și, la unul din capete, apărură doi ochi din masa de zăpadă.

Uriașii ochi galbeni se holbară ca niște puncte gemene de foc la creatura mecanică ce își continua opera cu razele sale dureroase. În ochii aceia se aprinse o ură primitivă pentru cel care-i întrerupsese somnul.

Movila se cutremură din nou, scoțînd un urlat care aproape distruse senzorii acustici ai droidului analizor. Acesta se dădu cîțiva metri înapoi, mărînd distanța dintre el și creatură. Droidul nu mai întîlnise pînă acum o creatură wampa; computerele îl sfătuiră să trateze expeditiv cu această fiară.

Droidul își făcu un reglaj intern pentru a-și ajusta puterea razei laser. O clipă mai târziu raza ajunsese la intensitatea maximă. Mașina aținti laserul asupra creaturii învăluind-o într-un nor mare de flăcări și fum. Cîteva secunde mai târziu rămășițele creaturii wampa fură măturate de vînturile înghețate.

Fumul dispăru, fără a lăsa în urmă vreo dovadă — în afară de o groapă adîncă în zăpadă — că o creatură a ghețurilor existase vreodată acolo.

Dar existența sa fusese înregistrată cu acuratețe în memoria droidului analizor care-și continua deja misiunea programată.

Urletele unei alte creaturi wampa îl treziră în sîrșit pe tînărul comandant rebel.

Luke simți că-i explodează capul de durere și că totul se învîrte în jurul lui. Cu un efort dureros reuși să-și focalizeze privirea și să observe că se află într-o peșteră de gheață, pereții săi zimțați reflectînd lumina scăzută a amurgului.

Își dădu seama dintr-o dată că era spînzurat cu capul în jos, cu brațele bălăngănind și degetele la vreo treizeci de centimetri de podeaua plină de zăpadă. Gleznele îi erau amortite. Își curbă gîtul și văzu că picioarele îi erau prinse în gheața ce atîrna din tavan și că pe picioarele lui se formau stalactite de gheață. Simți masca înghețată a singelui închegat pe față în locul unde creatura wampa își înfipsese ghearele.

Luke auzi din nou răgetele animalice, care răsunau acum mai puternic prin trecătoarea de gheață adîncă și strîmtă. Urletele monstrului erau asurzitoare. Se întrebă ce îl va ucide: frigul sau colții și ghearele fiarei care locuia în acea peșteră.

Trebuie să mă eliberez, gîndi el, să scap din gheața asta. Puterile încă nu-i reveniseră cu totul, dar cu un efort de voință își încorda trupul și atinse legăturile ce-l țineau prizonier. Prea slăbit încă, Luke nu putu sparge gheața și căzu înapoi cu capul în jos, spre podeaua albă. Calmează-te, își șopti singur. Liniștește-te.

Pereții de gheață pîriiră datorită urletelor din ce în ce mai puternice ale creaturii ce se apropia. Labele acesteia scîrțiau în zăpada înghețată, înfricoșător de aproape; în scurt timp oroarea albă se va întoarce și îl va încălzi probabil pe tînărul războinic înfrigurat în întunericul burții sale.

Ochii lui Luke se rotiră prin peșteră, observînd pînă la urmă grămada de lucruri pe care le adusese cu el în misiune, lucruri ce zăceau acum pe sol într-un morman dezordonat și nefolositor. Echipamentul era la aproape un metru depărtare de locul unde putea ajunge el cu mîna. Și printre toate lucrurile acelea se găsea ceva care-i captă în mod deosebit atenția — un dispozitiv cilindric cu cîteva mici butoane și un disc de metal în vîrf. Acest obiect îi aparținuse odată tatălui său, fost Cavaler Jedi, ce fusese trădat și omorît de tînărul Darth Vader.

Dar acum era al lui Luke, care îl primise de la Ben Kenobi, pentru a-l folosi cu cinste împotriva tiraniei imperiale.

Luke încercă cu disperare să-și sucească trupul îndurerat încît să ajungă la sabia laser aruncată în zăpadă. Dar frigul înghețat ce-i străbătea trupul îi încetinea mișcările și îl slăbea. Luke începu să se resemneze în fața sorții cînd auzi creatura wampa apropiindu-se cu mîriituri sonore. Ultimele sale sentimente de speranță aproape dispărură cînd îi simți prezența.

Dar nu statura uriașului alb domina acum peștera. Ci acea prezență spirituală liniștitoare care-l vizita ocazional pe Luke în momentele de supărare sau pericol. Prezența care-i apăruse pentru prima oară numai după ce bătrînul Ben, încă o dată în rolul său Jedi de Obi-Wan Kenobi, dispăruse sub faldurile mantiei ce căzuse la pămînt tăiată în două de sabia laser a lui Darth Vader. Prezență care era uneori ca o voce familiară, o șoaptă aproape imperceptibilă ce vorbea direct în mintea lui Luke.

— Luke. Șoapta se auzi din nou, bîntuindu-l. Gîndește-te că sabia laser este în mîna ta.

Cuvintele zvîcniră în capul îndurerat al lui Luke. Tînărul războinic simți apoi o împospătare bruscă a forțelor, un sentiment de încredere ce-l împingea să continue lupta în ciuda situației sale, aparent fără speranțe. Ochii i se fixară asupra sabiei laser. Întinse mîna spre ea; simțindu-și degetele degerate plătînd tribut gerului. Închise ochii strîns, concentrîndu-se. Însă nu putu atinge arma. Știu că va fi nevoie de mult mai mult pentru a o atinge.

"Trebuie să mă liniștesc", își spuse Luke, "să mă liniștesc."

Mintea lui Luke se zbătea amețită în timp ce auzea cuvintele mentorului său fără trup:

— Lasă Forța să curgă prin tine, Luke.

Forța!

Luke văzu imaginea inversată, ca de gorilă, a creaturii ghețurilor, deasupra lui, brațele sale ridicate terminîndu-se cu gheare enorme și strălucitoare. Pentru prima oară îi văzu fața ca de maimuță și se înfioră la vederea coarnelor de berbec ale fiarei și a maxilarului inferior ce clămpănea dînd la iveală colții ascuțiți. Războinicul excluse creatura din gîndurile sale. Încetă să se mai lupte pentru arma lui, trupul i se relaxă și deveni moale, permițînd spiritului său să fie receptiv la sugestiile lui Ben Kenobi. Putea simți deja cum trece prin el acel cîmp de energie, generat de toate ființele vii, care lega tot acest univers. Așa cum îl învățase Kenobi, Forța se afla în interiorul lui Luke, pentru a fi folosită așa cum credea el de

cuviință.

Creatura albă își întinse ghearele negre și se năpusti asupra tînărului ce atirna de tavanul peșterii. Deodată, sabia laser, sări ca prin magie, în mîna lui Luke. Instantaneu, apăasă un buton colorat de pe minerul armei, lăsînd să țîșnească o rază ca o lamă, cu care își tăie rapid legăturile de gheață.

În timp ce Luke, cu arma în mînă, căzu la pămînt, silueta monstruoasă de deasupra lui se dădu înapoi precaută. Ochii sulfuroși ai fiarei clipiră neîncrezători la vederea lamei luminoase, a priveliștii uimitoare pentru mintea sa primitivă.

Deși îi venea greu să se miște, Luke sări în picioare și își roti sabia de lumină în direcția animalului cu blana ca neaua, forțîndu-l să facă un pas înapoi, apoi încă unul.

Coborînd cu rezeziune arma, Luke pătrunse prin învelișul păros al monstrului cu lama sa luminoasă.

Creatura ghețurilor scoase un geamăt, urletul ei de agonie făcînd să tremure pereții peșterii. Se întoarse și părăsi în grabă peștera, silueta sa albă pierzîndu-se pe suprafața zăpezii.

Afară era aproape întuneric și, o dată cu întunericul, veniră vînturile înghețate. Forța era cu Luke, dar chiar și această putere misterioasă nu-l putea încălzi acum. Fiecare pas pe care îl făcea încercînd să iasă din peșteră era mai dificil decît cel dinainte. Pînă la urmă, cu privirea încetoșată, Luke se împiedică de o movilă de zăpadă și căzu la poalele acesteia, leșinat.

La nivelul inferior al hangarului principal, Chewie pregătea *Șoimul Mileniului* pentru decolare. Își abandonă pentru o clipă lucrul pentru a privi o pereche destul de curioasă ce tocmai apăruse de după colț, amestecîndu-se în furnicarul activ al rebelilor din hangar. Nici una din aceste două siluete nu era umană, deși una dintre ele avea o formă umanoidă și dădea impresia unui om în armura aurită a unui cavaler. Mișcărilor îi erau precise, chiar prea precise pentru a fi umane, gîndi Chewbacca. Tovarășul său nu avea nevoie de picioare omenești pentru a se deplasa pentru că se descurca de minune alunecînd cu trupul său scund, de forma unui butoi, pe roți miniaturale.

Cel mai mic dintre cei doi droizi piuia și fluiera cu frenezie.

– Nu este vina mea, cutie de conserve stricată ce ești, decretă droidul înalt, antropomorf, gesticulînd cu o mînă metalică. Nu ți-am cerut eu să dai drumul la încălzire. N-am spus decît că era foarte frig în camera ei. Dar așa și trebuie să fie. Cum o să-i uscăm toate lucrurile? Al am ajuns.

C-3PO, droidul auriu cu formă umană, se opri pentru a-și focaliza senzorii optici asupra *Șoimului Mileniului* ce se afla ancorat în hangar.

Celălalt robot, R2-D2, își retrase roțile și piciorul frontal, odihnindu-și trupul bondoc de metal direct pe podea. Senzorii micuțului droid cercetau siluetele familiare ale lui Han Solo și ale wookieului său în timp ce aceștia își continuau lucrul la înlocuirea trenului de aterizare central al cargoului.

– Stăpîne Solo, domnule, strigă 3PO, singurul dintre cei doi roboți echipat cu o imitație de voce umană. Aș putea să vă vorbesc puțin?

Han nu era tocmai dispus să fie deranjat, mai ales de către robotul acesta pisălog.

– Ce este?

– Prințesa Leia a încercat să ia legătura cu dumneavoastră prin aparatul de transmisie, îl informă 3PO. Probabil că nu funcționează cum trebuie.

Han știa însă că nu este așa.

– Eu l-am închis, spuse asupru, continuînd să lucreze la nava sa. Ce dorește Maiestatea Sa de la mine?

Senzorii auditivi ai lui 3PO identificară disprețul din glasul lui Han, dar nu-l înțeleseseră. Robotul mimă un gest uman în timp ce adăugă:

– Îl caută pe stăpînul Luke și s-a gîndit că s-ar putea să fie aici cu dumneavoastră. Nimeni nu pare să știe...

– Luke nu s-a întors încă?

Han fu cuprins de îngrijorare. Vedea cum cerul de dincolo de intrarea în peștera de gheață se întunecase destul de mult de cînd el și cu Chewbacca începuseră reparațiile la *Șoimul Mileniului*. Han știa cit de mult scădea temperatura după căderea nopții și cit de reci puteau fi vînturile de pe Hoth.

Dintr-o mișcare fu jos, fără a mai privi la copilul său wookie.

– Termină tu, Chewie. Ofițer de punte! strigă Han, apoi duse transmîțătorul la gură și întrebă: Paza, s-a întors comandantul Skywalker?

Răspunsul negativ se citi pe fața lui crispată. Sergentul de punte și ajutorul său alergară spre Solo, răspunzînd la chemările sale.

– S-a întors comandantul Skywalker? întrebă Han, cu neliniște în glas.

– Nu l-am văzut, răspunse ofițerul de punte. E posibil să fi venit prin intrarea de sud.

– Verifică! îi aruncă Solo, deși nu era într-o poziție oficială care să-i permită să dea ordine. E urgent. În timp ce sergentul de punte și ajutorul său se întoarseră și o luară la fugă pe coridor, R2 emise un

șuier îngrijorat ce cresc întrebător în frecvență.

– Nu știu, R2, răspunse 3PO, întorcându-și țeapăn capul și partea de sus a trupului în direcția lui Han.

– Domnule, aș putea să vă întreb ce se petrece?

Minia se revărsă înăuntrul lui Han când bombăni un răspuns către robot:

– Du-te și spune prețioasei tale Prințese că dacă nu apare în curînd, Luke e un om mort.

R2 începu să fluiera isteric la auzul celor spuse de Han, iar camaradul său auriu, de-a dreptul speriat, exclamă:

– Oh, nu!

Tunelul principal era plin de oameni în plină activitate cînd Han Solo își făcu apariția. Văzu doi soldați rebeli folosindu-și întreaga forță pentru a ține în frîu un tauntaun nervos care încerca să scape.

Din capătul celălalt, ofițerul de punte dădu buzna în coridor, rotindu-și ochii prin încăpere pînă cînd îl văzu pe Han.

– Domnule, spuse cu tremur în glas, comandantul Skywalker nu a trecut nici prin intrarea de sud. Poate a uitat să raporteze sosirea.

– Nu e genul lui, îl repezi Han. Spiderele sînt gata?

– Încă nu, răspunse ofițerul de punte. Adaptarea lor la frig s-a dovedit a fi dificilă. Poate pînă miine dimineată...

Han îl întrerupse. Nu aveau timp de pierdut cu mașinării care nu ar fi făcut față condițiilor vitrege de pe Hoth.

– Va trebui să ieșim cu un tauntaun. Eu iau sectorul patru.

– Temperatura scade prea repede.

– Bineînțeles, mîrii Han, și Luke e în gerul de afară.

Celălalt ofițer se oferă voluntar.

– Eu voi acoperi sectorul doisprezece. Spuneți-le celor din camera de comandă să activeze ecranul alfa.

Dar Han știa că nu mai era timp pentru a pune în funcțiune aparatele de supraveghere, cînd Luke putea muri în orice clipă undeva pe întinderile înzăpezite de deasupra. Își croi drum prin grupul de soldați rebeli și, prinzînd hățurile unui tauntaun domesticit, sări în spinarea creaturii.

– Furtunile nocturne vor începe înainte ca vreunul din voi să atingă primul marcaj, îi avertiză ofițerul de punte.

– Atunci ne vedem în iad, îi aruncă Han, trăgînd de hățurile animalului pentru a-l îndrepta spre ieșirea din peșteră.

Ningea cu fulgi mari în vreme ce Han Solo alerga pe tauntaunul său prin pustiul acela. Noaptea se apropia și vîntul urla cu putere, pătrunzîndu-i chiar și prin hainele groase. Știa că dacă nu-l va găsi pe tînărul războinic cît mai curînd, acesta nu va mai fi decît o bucată de gheață. Tauntaunul începuse deja să simtă efectele scăderii de temperatură. Nici măcar straturile sale de grăsime izolatoare și blana gri nu-l puteau proteja de furia elementelor naturii după căderea nopții. Animalul șuiera deja, respirația devenindu-i din ce în ce mai dificilă.

Han se ruga ca șopîrla zăpezilor să nu cadă, măcar pînă îl va localiza pe Luke. Își îndrumă tauntaunul, forțîndu-l să alerge mai repede pe cîmpia înghețată.

O altă siluetă se mișca prin zăpadă, trupul său de metal clătînîndu-se deasupra pămîntului înghețat.

Droidul analizor imperial se opri pentru scurt timp în aer, cu senzorii mișcîndu-i-se în toate direcțiile.

Apoi, satisfăcut de ceea ce găsisese, robotul coborî încet, așezîndu-se pe sol. Asemeni picioarelor unui păianjen, mai multe brațe de recoltat probe ieșiră din învelișul metalic, dislocînd o parte din zăpada ce se așezase pe carcasa robotului.

Ceva începu să prindă contur în jurul robotului. O lucire care pulsa acoperînd mașina asemenea unei cupole transparente. În curînd, acest cîmp de forțe se solidifică împingînd înapoi zăpada ce se așeza pe carcasa droidului.

După un timp strălucirea se stînsese lent și zăpada adusă de vînt formă în curînd o perfectă cupolă albă ascunzînd complet droidul și cîmpul său de forță protector.

Tauntaunul alerga cu viteză maximă, chiar prea repede, avînd în vedere distanța pe care o parcursese și aerul înghețat, de nesuportat. Nu mai șuiera, acum gemea, iar picioarele îi deveneau din ce în ce mai nesigure. Lui Han îi păru rău de durerea pricinuită tauntaunului, dar în clipa de față viața creaturii era de importanță secundară față de cea a prietenului său Luke.

Lui Han începea să-i fie din ce în ce mai greu să vadă prin ninsoarea ce se întetea. Disperat, căuta o pată pe albul imaculat al cîmpiei, un punct îndepărtat care ar fi putut fi Luke, dar nu vedea nimic decît

intinderile de zăpadă și gheață.

Și deodată auzi un sunet. Han trase de hățuri, oprind brusc tauntaunul. Solo nu putea fi sigur, dar i se părea că distinge și un alt sunet decât urletul vântului care-l biciuia. Își încordă privirea pentru a se uita în direcția sunetului. Apoi își îndemnă tauntaunul, forțându-l să galopeze de-a lungul cîmpului înzăpezit.

Luke ar fi putut fi mort, hrană pentru animalele de pradă pînă a doua zi de dimineață. Cu toate acestea era încă în viață și se lupta să rămînă în viață, în ciuda furtunilor nocturne ce-l asaltau violent. Luke se ridică îndurerat din zăpadă, dar fu doborît din nou de o rafală de vînt înghețat. Căzînd, se gîndi la ironia soartei. Băiatul unui fermier de pe Tatooine, perfect pregătit pentru bătălia cu Steaua Morții, pierea acum singur într-un ținut înghețat și străin.

Avu nevoie de toată forța ce-i mai rămăsese pentru a se tîri încă o jumătate de metru, înainte de a se prăbuși definitiv, scufundîndu-se treptat în inconștiență.

– Nu pot..., murmură, deși nimeni nu-i putea auzi cuvintele.

Cineva, deși încă nevăzut, îl auzise.

– Trebuie. Cuvintele vibrară în mintea lui Luke.

– Luke, uită-te la mine!

Luke nu putea ignora acest ordin; puterea acelor vorbe spuse în șoaptă era mult prea mare.

Cu mare efort, Luke își ridică capul și văzu ceva ce crezu că este o halucinație. În fața lui, cituși de puțin afectat de frig, deși era îmbrăcat în roba subțire pe care o purtase în deșertul fierbinte de pe Tatooine, stătea Ben Kenobi.

Luke vru să-l strige, dar vocea nu-l ajută. Apariția vorbi cu aceeași autoritate blîndă pe care Ben o folosea întotdeauna cu tînărul Luke.

– Trebuie să supraviețuiești, Luke.

Tînărul comandant găsi destulă forță pentru a-și mișca buzele din nou.

– Mi-e frig... atît de frig...

– Trebuie să mergi în sistemul Dagobah, fură instrucțiunile spectrului lui Ben Kenobi. Vei învăța de la Yoda, Maestrul Jedi, cel care mi-a fost și mie profesor.

Luke ascultă, apoi întinse mîna pentru a atinge silueta fantomatică.

– Ben... Ben..., mormăi el.

Spectrul lui Ben rămase neimpresionat de eforturile lui Luke de a-l atinge.

– Luke, vorbi el din nou, ești singura noastră speranță.

Singura noastră speranță.

Luke nu înțelegea nimic. Dar înainte de a-și putea aduna forțele pentru a cere o explicație, silueta începu să se estompeze. Și cînd orice urmă a acestei apariții dispăru, lui Luke i se păru că vede apropiindu-se un tauntaun cu un călăreț în spinare. Șopirla zăpezilor se apropia cu pași nesiguri. Călărețul era încă prea departe, ascuns de furtună, pentru a-l putea identifica.

Disperat, tînărul comandant rebel strigă: Ben?! înainte de a recădea în inconștiență.

Șopirla zăpezilor abia mai era în stare să se țină pe picioarele sale de dinozaur cînd Han trase de hățuri pentru a o opri, și apoi descălecă.

Han privi îngrozit la silueta aproape înghețată și acoperită de zăpadă ce zăcea ca moartă la picioarele sale.

– Hai, amice, se aplecă el asupra trupului inert al lui Luke, uitînd imediat de propriul lui trup aproape înghețat. Nu ai murit încă. Dă-mi un semn de viață.

Han nu putea să-și dea seama dacă Luke mai era în viață, dar observă că fața acestuia, aproape acoperită de zăpadă, fusese masacrată cu sălbăticie. Îl frecă pe tînărul său prieten pe față, avînd grijă să nu atingă rănile pe cale de a se închide.

– Nu face asta, Luke. Încă nu ți-a sunat ceasul.

În sfîrșit obținu un răspuns slab. Un geamăt, care de abia se auzi în urletul furtunii, fu de ajuns pentru a trimite o scînteie de speranță ce încălzi trupul înghețat al lui Han. Rinji ușurat:

– Știam eu că n-ai să mă lași singur aici! Trebuie să te scot de aici cît mai repede.

Dîndu-și seama că salvarea lui Luke — și a sa — se bizuia pe viteza tauntaunului, Han se îndreptă spre animal cărîndu-l în brațe pe tînărul războinic. Dar înainte de a putea arunca trupul inconștient al prietenului său pe spinarea animalului, șopirla zăpezilor scoase un strigăt de agonie și se prăbuși în zăpadă. Întinzîndu-l jos pe tovarășul său, Han se precipită spre tauntaunul căzut. Acesta scoase un ultim sunet și apoi amuți pentru veșnicie.

Solo pipăi blana animalului, căutînd cu degetele amortite un cît de mic semn de viață.

– E mai mort decît luna planetei Triton, spuse el, știind că Luke nu auzise nici un cuvînt. N-avem prea mult timp la dispoziție.

Sprijinind trupul nemișcat al lui Luke de burta animalului mort, Han se apucă de treabă. "S-ar putea să fie un sacrilegiu", gîndi el, "faptul că folosesc arma favorită a unui Jedi în felul ăsta", dar în momentul

respectiv sabia laser a lui Luke era cea mai eficientă și mai precisă unealtă pentru a tăia pielea groasă a unui tauntaun.

La început se simți ciudat în vreme ce strîngea arma în mînă, dar apoi tăie învelișul păros al animalului de la cap și pînă la labele din spate. Han strîmbă din nas cînd simți mirosul urît ce se ridică din tăietura aburindă. Nu-și putea aminti decît foarte puține lucruri ce miroseau la fel de îngrozitor ca interiorul unui tauntaun. Fără a mai sta pe gînduri, aruncă măruntaiele alunecoase în zăpadă.

Cînd cadavrul animalului fu eviscerat complet Han își întinse prietenul înăuntrul acestei carcace calde și acoperite de blană.

– Știu că nu miroase prea bine, Luke, dar măcar nu vei îngheța. Sînt sigur că tauntaunul ăsta nu ar fi ezitat dacă ar fi fost invers.

Din trupul șopîrlei zăpezilor se ridică un val de duhoare.

– Pfu! se abținu Han să nu vomite. Ce bine că nu ești treaz, amice.

Nu-i mai rămăsese mult timp pentru a termina ce avea de făcut. Mîinile înghețate ale lui Han se îndreptară spre sacul cu echipament legat de spinarea tauntaunului și scotociră prin obiectele dinăuntru pînă găsiră containerul cu adăpostul portabil.

Înainte de a-l despacheta vorbi în microfonul său.

– Baza Ecou, mă recepționezi?

Nici un răspuns.

– Transmițătorul ăsta este inutil!

Cerul se întunecase vizibil și vîntul bătea violent, ceea ce făcea ca pînă și respirația să devină aproape imposibilă. Han se chinui să deschidă containerul adăpostului portabil și, cu mișcări țepene, începu să construiască singura piesă din echipamentul rebelilor care îi putea proteja pe amîndoi – însă doar pentru scurtă vreme.

– Dacă nu ridic mai repede adăpostul ăsta, bombăni Han, Jabba n-o să mai aibă nevoie de vînători de recompense.

III

R2-D2 stătea chiar în fața intrării în hangarul secret al rebelilor, pudrat cu un strat de zăpadă ce se așezase pe corpul lui cilindric. Mecanismele sale interioare de evaluare a timpului îi spuseră că așteptase destul acolo, iar senzorii săi optici îl informară că afară era noapte.

Unitatea R2 era interesată doar de senzorii săi care trimiteau în continuare semnale peste întinderile înghețate. Căutarea lui îndelungată și devotată întru găsirea lui Luke Skywalker și a lui Han Solo nu dăduse nici un rezultat.

Roboțelul bondoc începu să piuie neliniștit cînd 3PO se apropie de el, pășind țepăn prin nămeți.

– R2, spuse robotul auriu înclinîndu-și jumătatea de sus a trupului spre el, nu poți face nimic în plus. Trebuie să vii înăuntrul zicînd asta, 3PO își îndreptă spatele, simulînd un fior uman la trecerea unei pale de vînt ce îi atinse carcasa strălucitoare. R2, mi-au înghețat articulațiile continuă el. Nu vrei să te grăbești... te rog?...

Dar înainte să-și poată termina propoziția, 3PO se grăbea deja să ajungă la intrarea în hangar.

Cerul planetei Hoth era total întunecat pe timp de noapte, iar Prințesa Leia Organa, ce se afla la intrarea în baza rebelă, își continuă veghea îngrijorată. Tremura datorită vîntului rece de noapte în timp ce încerca să străpungă cu privirea întunericul de pe Hoth. În așteptare, lîngă ea se găsea maiorul Derlin, adînc îngrijorat.

Uriașul wookiee era așezat în apropiere, iar capul său se ridică cu repeziciune din mîinile sale păroase cînd cei doi droizi, 3PO și R2, intrară din nou în hangar.

3PO era îngrijorat ca un om.

– R2 nu a reușit să recepționeze nici un semnal, raportă el în grabă, dar are impresia că raza lui de acțiune este probabil prea limitată pentru a ne face să renunțăm la orice speranță.

Totuși în vocea artificială a lui 3PO se putea detecta prea puțină încredere.

Leia încuviință din cap spre droidul mai înalt, dar nu vorbi. Gîndurile îi erau prea ocupate de cei doi dispăruți. Ceea ce o neliniștea cel mai tare era faptul că își dădu seama că mintea ei era ațintită mai mult asupra unuia din cei doi: corellianul cu păr închis la culoare, ale cărui cuvinte nu trebuiau luate întotdeauna în seamă.

În vreme ce Prințesa continuă să privească afară, maiorul Derlin se întoarse pentru a primi raportul unui locotenent rebel.

– Toate patrulele au sosit, în afară de Solo și Skywalker, domnule.

Maiorul privi spre Prințesa Leia.

– Înălțimea Voastră, spuse el cu vocea plină de regret, nu mai putem face nimic în seara aceasta.

Temperatura scade rapid. Ușile de protecție trebuie închise. Îmi pare rău.

Derlin așteaptă o clipă, apoi se adresează locotenentului.

– Închideți ușile.

Ofițerul rebel pleacă și execută ordinul lui Derlin și imediat în încăperea de gheață temperatura păru să scadă și mai mult în vreme ce wookieul urla de groază.

– Avionetele rapide ar trebui să fie gata până dimineată, îi spuse maiorul Prințesei Leia. Îi vor căuta mai ușor așa.

Fără a se aștepta la un răspuns afirmativ, Leia întrebă:

– Există vreo șansă să supraviețuiască până dimineată?

– Slabă, răspunse maiorul Derlin cu onestitate. Dar există totuși o șansă.

Ca răspuns la cuvintele maiorului, R2 începu să opereze computerele miniaturizate dinăuntru corpului său metalic, luându-i doar câteva clipe pentru a jongla cu numeroase seturi de date matematice și exteriorizându-și rezultatele printr-o serie de piuituri triumfătoare.

– Doamnă, traduse 3PO, R2 spune că probabilitatea de a nu supraviețui este de șapte sute douăzeci și cinci la unu apoi, rotindu-se către robotul mai scund, droidul de protocol mormăi: De fapt, nu cred că era nevoie să ne spui asta.

Nimeni nu răspunse la traducerea lui 3PO. Pentru o vreme se lăsă o tăcere solemnă, întreruptă doar de ecoul metalic al ușilor uriașe ce se închideau pe timpul nopții. Era ca și cum un zeu fără inimă tăiase legăturile grupului adunat acolo cu cei doi oameni aflați afară, pe cimpiele înghețate, anunțându-le moartea cu zgomotul metalic al unui gong.

Chewbacca scoase un alt urlat de suferință.

În acel moment o rugă tăcută, adeseori spusă pe o lume numită Alderaan, își croi drum în mintea Prințesei Leia.

Soarele ce se ridica pe cerul nordic al planetei Hoth strălucea destul de slab, dar razele sale erau suficiente pentru a arunca puțină căldură pe suprafața înghețată a planetei. Lumina se tira de-a lungul dealurilor de zăpadă, luptându-se să atingă colțurile întunecate ale trecătorilor de gheață și poposi în sfârșit pe singura movilă albă de o rotunjime perfectă de pe întreaga planetă.

Atît de perfectă era movila acoperită de zăpadă, încît probabil că-și datora existența unei alte puteri decît celei naturale. Apoi, pe măsură ce se lumină cerul, această movilă începu să bizie. Oricine ar fi observat movila acum ar fi fost surprins cînd cupola de zăpadă păru să erupă, trimițîndu-și invelișul exterior de zăpadă în înaltul cerului, într-o explozie imensă de particule albe. O mașină ce zumzăia începu să își tragă înapoi brațele retractabile cu senzori și capul ei umflat se ridică ușor din patul alb și înghețat.

Robotul analizor se opri pentru scurt timp în aerul rece, apoi își continuă misiunea de dimineată peste întinderile acoperite cu zăpadă.

Încă un lucru invadase aerul dimineții de pe lumea de gheață — o navă cu virful retezat, relativ mică, cu geamurile carlingii mate și tunuri laser montate pe fiecare latură. Avioneta de zăpadă a rebelilor avea un blindaj greu și fusese proiectată pentru lupte în apropierea suprafeței planetei. Dar în această dimineată nava cea mică se afla într-o misiune de recunoaștere, gonind pe deasupra peisajului alb și zburînd arcuit peste conturul movilelor de zăpadă.

Cu toate că avioneta era proiectată pentru un echipaj de doi oameni, Zev era singurul ocupant al navei. Ochiul cercetau panorama dezolantă ce se întindea dedesubt; se rugă să găsească obiectivul căutării sale, înainte de a fi orbit de strălucirea zăpezii.

Deodată auzi un semnal ca o pîrîitură de tonalitate joasă.

– Baza Ecou, strigă jubîlînd în transmițătorul din carlingă. Am prins ceva! Nu mare lucru, dar ar putea fi un semn de viață. Sectorul patru-șase-unu-patru pe opt-opt-doi. Mă apropiu.

Manevrînd cu frenezie comenzile navei, Zev îi reduce ușor viteza și înclină aparatul de zbor pentru a ocoli o movilă de zăpadă. Binecuvîntă forța gravitațională ce îl împinse brusc în scaun și își îndreptă avioneta în direcția aceluia semnal slab.

În vreme ce infinitatea albă a terenului planetei Hoth gonia pe sub el, pilotul rebel mută transmițătorul pe o altă frecvență.

– Ecou Trei, aici este Vagabond Doi. Mă recepționați? Comandante Skywalker, aici este Vagabond Doi.

Singurul răspuns pe care-l primi prin transmițătorul său fu un zgomot de paraziți.

Apoi auzi o voce, ce părea că vine din depărtare, încercînd să-și croiască drum printre pîrîiturile zgomotoase.

– Drăguț din partea voastră, băieți, că ați dat pe aici. Sper că nu v-am sculat prea de dimineată.

Zev întîmpină cu veselie cinismul ce se făcea întotdeauna auzit din gura lui Han Solo. Își mută trans-

mițătorul înapoi pe frecvența bazei rebele ascunse.

– Baza Ecou, aici Vagabond Doi, raportă el. I-am găsit. Repet...

În timp ce vorbea, pilotul reglă un acord fin pe semnalele ce clipeau pe ecranele monitoarelor din carlingă. Apoi reduse și mai mult viteza navei sale, apropiind-o și mai mult de suprafața planetei pentru a putea vedea mai bine un obiect mic care se detașa pe fundalul întinderii de zăpadă.

Obiectul, un adăpost portabil de tip rebel, se afla în virful unei movile de zăpadă. Pe partea bătută de vânt a adăpostului se afla o formă acoperită de zăpadă și, sprijinită de partea superioară a movilei de zăpadă, o antenă radio.

Dar priveliștea cea mai minunată din toate era cea a unei siluete umane cunoscute, stînd în picioare, în fața adăpostului pentru zăpadă, dînd din brațe frenetic spre avionetă.

Cînd Zev începu manevra de aterizare, se simți nemaipomenit de recunoscător că măcar unul dintre războinicii pe care fusese trimis să-i caute era încă în viață.

Doar un geam gros despărțea trupul aproape înghețat și învinetit de lovituri al lui Luke Skywalker de cei patru prieteni ai săi care-l vegheau.

Han Solo, care aprecia căldura relativă a centrului medical rebel, stătea lângă Leia, iar alături copilul său wookiee, R2-D2 și C-3PO. Han suspină ușurat. Știa că, în ciuda atmosferei sinistre a containerului în care se afla, tinărul comandant era în sfîrșit în afară de orice pericol și se afla în grija celor mai bune mîini mecanice.

Îmbrăcat doar cu un șorț alb, Luke atîrna în poziție verticală într-un cilindru transparent, cu nasul și gura acoperite cu o combinație de mască de respirație și microfon.

Droidul chirurg, 2-IB, îl îngrijea pe tinăr cu îndemînarea celor mai buni doctori umanoizi. Era ajutat de un droid asistent medical FX-7, care arăta ca un set de cilindri, fire și brațe metalice deasupra cărora se afla un capac de metal. Cu grație, droidul chirurg acționa un întrerupător care comandă scurgerea unui fluid roșu gelatinos peste pacientul său uman. Acest lichid bacterian putea face miracole, chiar și cu pacienții într-o stare atît de proastă ca Luke. În timp ce gelatina bolborosea învelindu-i trupul, Luke începu să se miște și să delireze.

– Păzea, gemu el... creaturile zăpezii. Periculos... Yoda... Merg la Yoda... singura speranță.

Han nu avea nici cea mai mică idee despre ce delira prietenul său. Chewbacca rămase perplex la auzul cuvintelor fără nici un sens, exprimîndu-se cu un lătrat interogativ.

– Nici eu nu înțeleg nimic, Chewie, răspunse Han.

3PO comentă plin de speranță:

– Sper să fie doar trecător, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Ar fi foarte neplăcut dacă stăpînul Luke ar face un scurt circuit.

– Puștiul a dat peste ceva, observă Han, căci nu e vorba numai de frig.

– Creaturile acelea despre care tot vorbește, spuse Leia uitîndu-se la Solo, care privea întunecat. Am dublat paza, Han, începu ea încercînd să-i mulțumească. Nu știu cum...

– Las-o baltă, spuse el brusc.

Acum era preocupat doar de prietenul său care se găsea în fluidul bacterian de culoare roșie. Trupul lui Luke se mișca prin substanța strălucitor colorată, proprietățile curative ale fluidului bacterian începînd deja să-și facă efectul. Pentru o vreme, Luke încercă să reziste valurilor curative ale gelatinei translucide. Pînă la urmă, renunță să mai mormăie și se relaxă, supunîndu-se puterilor aceluia fluid.

2-IB întoarse spatele omului care îi fusese incredințat în grijă. Își îndreptă capul în formă de craniu și se uită la Han și la ceilalți prin geam.

– Comandantul Skywalker a fost în dormoșoc, dar acum răspunde bine fluidului bacterian, anunță robotul, iar vocea autoritară se auzi distinct prin geam. Este în afară de orice pericol acum.

Cuvintele robotului chirurg înlăturară pe dată tensiunea în care se găsea grupul aflat de cealaltă parte a geamului. Leia scoase un oftat de ușurare, iar Chewbacca mormăi aprobator în privința tratamentului lui 2-IB.

Luke nu putea estima cît timp delirase. Dar acum era din nou stăpîn pe mintea și simțurile lui. Se ridică în capul oaselor pe patul său din centrul medical rebel. "Ce ușurare", gîndi el, "să respiri din nou aer adevărat, oricît de rece ar fi."

Un droid medical îi scotea pansamentul protector de pe fața în curs de însănătoșire. Ochiul îi fură descoperiți și începu să perceapă chipul cuiva ce stătea lângă patul său. Treptat, imaginea zîmbitoare a Prințesei Leia se limpezi. Se apropie de el și îi dădu ușor la o parte părul ce-i acoperea ochii.

– Bacteriile cresc bine, spuse ea privindu-i rănile ce se cicatrizară. Cicatricile ar trebui să dispară într-o zi sau două. Te mai doare?

Ușa camerei se deschise. R2 piui un salut vesel rînd către Luke, 3PO se apropie și el de pat

cloncâinind zgomotos din articulații.

– Stăpîne Luke, mă bucur că vă văd funcționînd din nou.

– Mulțumesc, 3PO.

R2 emise o serie de pîriituri și fluierături de fericire.

– R2 își exprimă și el ușurarea, traduse 3PO.

Luke era desigur recunoscător pentru grija ce i-o purtau roboții. Dar înainte să poată răspunde vreunui dintre droizi fu întrerupt din nou.

– Bună puștiule, îl salută șmecherește Han Solo, intrînd împreună cu Chewbacca în centrul medical. Wookieul mormăi un salut prietenos.

– Pari destul de puternic pentru a te lupta cu un gundark, observă Han.

Luke se simțea într-adevăr puternic și era recunoscător prietenului său.

– Mulțumită ție.

– Îmi ești dator de două ori, juniorule.

Han îi trimise Prințesei un rînjel larg, diabolic.

– Ei bine, Scumpetea Voastră, spuse el ironic, se pare că ai aranjat lucrurile în așa fel încît să mă ai prin preajmă încă o vreme.

– Nu am nici un amestec în hotărîrea asta, se aprinse Leia, supărată de vanitatea lui Han. Generalul Rieekan consideră că este periculos ca navele să părăsească sistemul pînă cînd generatoarele nu vor intra în funcțiune.

– Frumoasă poveste. Dar eu cred că pur și simplu nu poți suporta să mă pierzi din ochi.

– Nu știi de unde ți-ai făcut rost de iluziile astea, creier laser ce ești, replică ea.

Chewbacca, amuzat de această luptă verbală între doi dintre cei mai voluntari oameni pe care îi întîlnise vreodată, rise cu pofta unui wookie.

– N-ai decît să rîzi, ghem de blană ce ești, spuse Han bine dispus. Dacă ne-ai fi văzut cînd eram singuri în pasajul de sud...

Pînă atunci, Luke ascultase neatent acest schimb viu de replici. Han și Prințesa se certaseră de multe ori în trecut. Dar referirea la pasajul de sud îi aprinse curiozitatea și se uită spre Leia, cerînd o explicație.

– Și-a exprimat adevăratele ei sentimente pentru mine, continuă Han, delectîndu-se cu roșeața ce apăru pe obrajii Prințesei. Cum, Înălțimea Voastră, ai uitat deja?

– Ia ascultă, ticălos, îngălat și redus la minte.... zise Prințesa scuipînd cuvintele cu furie.

– Cine e îngălat? rînji el. Îți zic eu, iubito, probabil că am nimerit foarte aproape de țintă din moment ce te-ai supărat așa. Nu-i așa, Luke?

– Da, spuse el, holbîndu-se neîncredător la Prințesă. Se pare... Într-un fel...

Leia privi spre Luke, iar pe fața ei îmbujorată se citea un amestec straniu de emoții. Ceva vulnerabil, aproape copilăresc, se reflectă în ochii ei pentru o clipă. Apoi masca durității apăru din nou.

– Chiar așa să fie? spuse ea. Ei bine, cred că nu știți încă totul despre femei.

Luke încuviință tăcut. Încuviință însă și mai tare cînd în clipa următoare Leia se aplecă și îl sărută hotărît pe buze. Apoi, ea se întoarse pe călcîie și defilă cu capul sus prin cameră, trîntind ușa în urma ei. Toți cei din încăperea – oameni, wookie și droizi – se uitară unul la altul, fără glas.

În depărtare o alarmă de avertizare începu să sune în coridoarele subterane.

Generalul Rieekan și operatorul șef se sfătuiă în centrul de comandă al rebelilor cînd Han Solo și Chewbacca dădură buzna în cameră. Prințesa Leia și 3PO, care asistaseră la discuția dintre general și ofițerul său, se întoarseră la auzul pașilor ce se apropiau.

Un semnal de alarmă se auzi în cameră, provenind de la o consolă uriașă aflată în spatele lui Rieekan și monitorizată de ofițeri și controlori rebeli.

– Generale, îl strigă controlorul de la senzori.

Foarte atent, generalul Rieekan privi ecranul de pe consolă. Deodată văzu un semnal ce clipea și care nu se afla acolo cu o clipă înainte.

– Prințesă, spuse el, cred că avem vizitatori.

Leia, Han, Chewbacca și 3PO se strînseră împrejurul generalului și priviră ecranele piuitoare ale monitoarelor.

– Am recepționat ceva în afara bazei, în zona doisprezece. Merge spre est, spuse generalul Rieekan.

– Orice ar fi, e din metal, observă controlorul de senzori.

Ochii Prințesei se mărîră de surpriză.

– Atunci nu poate fi una din creaturile care l-au atacat pe Luke?

– Ar putea fi al nostru? întrebă Han. O avionetă?

Controlorul de senzori clătină din cap.

– Nu, nu avem nici un semnal de identificare.

Apoi, dintr-un alt monitor, se auzi un sunet.

– Așteptați, ceva foarte slab...

Mergînd cit de rapid îi permiteau articulațiile țepene, 3PO se apropie de consolă. Senzorii săi auditivi recepționară semnale stranii.

– Trebuie să vă spun, domnule, că eu cunosc peste șase milioane de forme de comunicare, dar asta e ceva nou. Cred că e codificat sau...

Chiar atunci vocea unui soldat rebel se auzi din difuzorul transmițătorului de pe consolă.

– Aici Stația Ecou Trei-Opt. Avem pe radar un obiect neidentificat. Este chiar deasupra orizontului. Ar trebui să avem contact vizual în aproximativ...

Fără nici un avertisment vocea se bilbii plină de teamă.

– Ce se...? O, nu!

Urmă o ploaie de paraziți radio, apoi legătura se rupse definitiv.

Han încreți fruntea.

– Orice ar fi, spuse el, nu e vorba de un prieten. Hai să aruncăm un ochi. Vino, Chewie.

Încă înainte ca Han și Chewbacca să iasă din încăpere, generalul Rieekan îi trimisese pe Vagabond Zece și Vagabond Unsprezece la stația Trei-Opt.

Giganticul distrugător spațial imperial ocupa o poziție cheie în flota Imperiului. Nava, elegant alungită, era mai mare și mult mai amenințătoare decît cele cinci distrugătoare spațiale imperiale obișnuite care o escortau. Împreună, aceste șase crucișătoare, erau cele mai temute și mai devastatoare nave de război din galaxie, capabile de a transforma în praf cosmic orice se apropia prea mult de raza armelor lor.

Flancînd distrugătoarele spațiale, evoluau un număr de nave mai mici, zburînd de colo colo printre navele ce făceau parte din *armada* spațială. Erau interceptoarele TIE.

În inima fiecărui membru al echipajelor din acest escadron imperial al morții domnea o încredere supremă în puterea lor, în special printre oamenii ce compuneau personalul de pe monstruosul distrugător spațial central. Dar mai exista ceva în sufletele lor. Frica – frica de sunetul familiar al pașilor grei al căror ecou străbătea întreaga navă. Membrii echipajului se temeau de zgomotul acestor pași și tremurau ori de cîte ori îi auzeau apropiindu-se, pentru ca să apară mult temutul dar respectatul lor conducător.

Dominîndu-i de la înălțimea sa impunătoare, în mantia sa neagră și cu casca neagră ce-i ascundea chipul, Darth Vader, Stăpînul Întunecat din Sith, apărui pe puntea de comandă principală, iar oamenii din jurul lui amuțiră. Pentru o vreme ce păru o veșnicie, nu se auzi nici un sunet în afara celor de pe panourile de control ale navei și a șuierăturilor venite prin grilajul măștii de respirat a figurii de abanos.

În vreme ce Darth Vader contempla nesfîrșita înșiruire de stele, căpitanul Piett dădu buzna pe puntea largă a navei, aducînd un mesaj pentru amiralul Ozzel, un om scund, cu o privire rea, ce stătea pe punte.

– Cred că am găsit ceva, amirale, anunță el emoționat, uitîndu-se la Ozzel și apoi la Stăpînul Întunecat.

– Da, căpitane?

Amiralul era un om total neîncrezător, care nu se simțea în apele lui în prezența superiorului său cu mantie neagră.

– Raportul pe care îl avem este doar un fragment trimis de un droid analizator din sistemul Hoth. În plus, este însă cel mai bun fir pe care l-am prins de...

– Am trimis mii de droizi analizori să caute prin toată galaxia, interveni Ozzel furios. Vreau dovezi nu ipoteze. Nu intenționez să continui vînătoarea dintr-o margine a...

Brusc, silueta în negru se apropie de cei doi și îi întrerupse:

– Ați găsit ceva? întrebă el, cu vocea oarecum distorsionată de masca de respirație.

Căpitanul Piett se uită respectuos la stăpînul său, ce se înălța deasupra sa ca un zeu omnipotent înveșmîntat în negru.

– Da, domnule, spuse Piett încet, alegîndu-și cuvintele cu precauție. Avem contact vizual. Sistemul ar trebui să fie lipsit de forme de viață umană...

Dar Vader nu îl mai asculta pe căpitan. Fața sa mascată se întoarse spre o imagine proiectată pe unul din ecrane – imaginea unei escadri de spidere Vebele gonind pe deasupra cîmpiilor albe.

– Asta e, tună Darth Vader fără a avea nevoie de alte explicații.

– Stăpine, protestă amiralul Ozzel, există atîtea așezări necartografiate. Ar putea fi contrabandiști...

– Aceasta este! insistă fostul Cavaler Jedi, strîngînd pumnul în mînușa neagră. Și Skywalker este cu ei. Aduceți navele de patrulare, amirale, și îndreptați-vă spre sistemul Hoth. Vader privi spre un ofițer ce purta o uniformă verde și o șapcă de aceeași culoare. Generale Veers, se adresă acestuia Stăpînul Întunecat, pregătește-ți oamenii.

De îndată ce Darth Vader vorbi, oamenii lui trecură la execuția planului său diabolic.

Droidul analizor imperial își întinse o antenă mare ce ieși din capul său ca de gândac și trimise un semnal pătrunzător, de înaltă frecvență. Scannerul robotului reacționase la o formă de viață ascunsă în spatele unei dune mari de zăpadă și notase apariția capului maroniu al unui wookiee și a unui mîriit scos din adîncul gîtlejului. Aruncătoarele laser care fuseseră incluse în construcția robotului analizor se ațintiră spre uriașul cu blană.

Dar înainte ca robotul să aibă timp să tragă, raza roșie provenită dintr-o armă de mînă explodă din spatele droidului analizor imperial, creștîndu-i învelișul negru lucios.

În timp ce se pitea în spatele unei dune mari de zăpadă, Han Solo îl observă pe Chewbacca, încă ascuns, și apoi privi cum robotul se întoarse în aer pentru a se îndrepta cu fața spre el. Pînă acum șmecheria mersese, dar acum el era ținta. Han de abia avu timp să iasă din raza de tragere și mașina plutitoare trase, improșcînd bucăți de zăpadă dintr-o margine a dunei. Han trase din nou, lovind-o în plin cu raza laser a armei sale. Apoi auzi un țuit ascuțit ce venea dinspre mașina aducătoare de moarte și într-o clipă droidul spațial imperial explodă într-un milion de bucățele ce luară foc.

— ...Mă tem că nu a rămas mare lucru, vorbi Han în transmițător, încheindu-și raportul către baza subterană.

Prințesa Leia și generalul Rieekan se aflau încă în fața consolei de unde menținuseră contact permanent cu Han.

— Ce este? întrebă Leia.

— Un soi de droid, răspunse el. Nu l-am atins chiar atît de tare. Probabil că avea un mecanism de autodistrugere.

Leia făcu o pauză în timp ce se gîndea la această informație defel plăcută.

— Un droid imperial, spuse ea, trădînd teama ce o cuprinsese.

— Dacă asta era, avertiză Han, Imperiul știe acum cu siguranță că sîntem aici.

Generalul Rieekan clătină încet din cap.

— Ar fi mai bine să începem evacuarea planetei.

IV

Șase forme rău prevestitoare apărură în spațiul întunecat al sistemului Hoth ca niște demoni ai distrugerii gata de a dezlănțui furia armelor lor imperiale. Înăuntrul celui mai mare dintre cele șase distrugătoare spațiale imperiale, Darth Vader stătea singur într-o încăpere mică de formă sferică. Un fascicul de lumină unic își arunca strălucirea pe casca sa neagră în timp ce omul în negru stătea în camera sa de meditație.

Cînd generalul Veers se apropie, sfera se deschise încet, jumătatea de sus ridicîndu-se ca un maxilar mecanic cu dinți zimțați. Pentru Veers, silueta întunecată așezată înăuntrul acestei încăperi părea că abia trăiește, deși o aură puternică de răutate pură emana din ea, trimițînd un fior rece prin trupul ofițerului.

Nesigur pe propriul său curaj, Veers făcu un pas înainte. Avea de transmis un mesaj, dar era pregătit să aștepte ore întregi, dacă era necesar, ca să nu-l deranjeze pe Vader din meditație.

Însă acesta vorbi imediat.

— Ce este, Veers?

— Stăpîne, răspunse generalul, alegînd cu grijă fiecare cuvînt, flota a ieșit din hiperspațiu. Comscanul a detectat un cîmp de energie ce protejează o zonă de pe cea de-a șasea planetă din sistemul Hoth. Cîmpul este destul de puternic pentru a devia orice bombardament.

Vader se ridică în picioare, măturînd cu mantia podeaua.

— Deci, gunoaiele astea rebele au aflat de prezența noastră.

Furios își strînse pumnii înmănușați în negru. Amiralul Ozzel a ieșit din hiperspațiu prea aproape de sistem.

— S-a gîndit că efectul surpriză ar fi un lucru...

— Este la fel de neîndemînic pe cît este de prost, îl întrerupse Vader respirînd greu. Un bombardament precis este imposibil prin cîmpul lor de energie. Pregătiți-vă trupele pentru un atac de suprafață.

Generalul Veers se întoarse și ieși din camera de meditație, lăsîndu-l în urma sa pe Vader, acum infuriat. Rămas singur în cameră, Vader activă un ecran mare ce-i arătă o imagine luminoasă a punții de comandă de pe distrugătorul său spațial.

Amiralul Ozzel, răspunzînd chemărilor lui Vader, se apropie, fața lui ocupînd aproape tot ecranul

monitorului lui Vader. Vocea lui Ozzel tremura cînd anunță:

– Lord Vader, flota a ieșit din hiperspațiu...

Dar replica lui Vader era adresată ofițerului ce stătea în spatele lui Ozzel.

– Căpitane Piett.

Știind că nu este bine să întîrzie, căpitanul Piett făcu un pas în față, în timp ce amiralul se clătina ținîndu-se cu o mină de gît.

– Da, stăpîne, răspunse Piett respectuos.

Ozzel începu să bolborosească acum în timp ce gîtul său, ca prins în strînsoarea unor degete invizibile, începu să se deformeze.

– Pregătiți trupele de asalt la suprafață, pentru un atac în spatele cîmpului energetic, ordonă Vader. Apoi împrăștiati flota în așa fel încît nimic să nu poată părăsi planeta aceea. Preia comanda, amirale Piett.

Piett fu în același timp bucuros și speriat de această veste. În timp ce se întorcea pentru a transmite ordinele, văzu o siluetă care ar putea fi chiar el într-o bună zi. Chipul lui Ozzel se contorsionă hidos în vreme ce acesta lupta pentru o ultimă gură de aer; apoi Ozzel se prăbuși grămadă la podea.

Imperiul pătrunsese în sistemul Hoth.

Trupele rebele alergau spre stațiile lor de alertă în timp ce alarma de avertizare răsuna prin coridoarele de gheață. Echipaje la sol și droizi de toate mărimile și formele se grăbeau să-și ducă la îndeplinire misiunile încredințate, răspunzînd eficient la amenințarea imperială. Avionetele de zăpadă, bine blindate, fuseseră alimentate cu carburant și acum așteptau în formație de atac să-și ia zborul prin intrarea principală a hangarului.

Între timp, în hangar, Prințesa Leia se adresă unui grup mic de piloți de vînătoare.

– Navele mari de transport vor pleca de îndată ce vor fi încărcate. Numai două nave de vînătoare vor escorta fiecare transportor. Scutul de energie nu poate fi deschis decît pentru scurt timp, așa că va trebui să stați foarte aproape de transportoare.

Hobbie, un veteran al multor bătălii rebele, privi cu îngrijorare spre Prințesă.

– Două aparate de vînătoare împotriva unui distrugător spațial?

– Tunul ionic va trage mai multe încărcături care ar trebui să distrugă orice navă aflată pe cursul vostru de zbor, explică Leia. După ce veți trece de scutul energetic, vă veți îndrepta spre punctul de întîlnire. Mult noroc.

Oarecum liniștiți, Hobbie și ceilalți piloți alergară spre navele lor. Între timp, Han lucra frenetic pentru a termina sudura la unul din trenurile de aterizare ale *Șoimului Mileniului*.

După ce sfinși, sări pe podeaua hangarului și vorbi în transmițătorul său.

– În regulă, Chewie, se adresă el siluetei păroase așezate la comenzile *Șoimului*, hai să încercăm.

Chiar atunci Leia trecu pe lîngă el aruncîndu-i o privire minioasă. Han se uită la ea satisfăcut în timp ce trenurile de aterizare ale cargoului începură să se ridice de la pămînt. Trenul de aterizare dreapta începu să tremure dezordonat, apoi se rupse la jumătate și căzu înapoi cu un zgomot asurzitor. Han își întoarse privirea de la Leia, dar apucă să prindă cu coada ochiului figura ei în timp ce ridica ironică o sprînceană.

– Oprește, Chewie, mirii Han în micul său transmițător.

Răzbunătorul, unul dintre distrugătoarele spațiale imperiale, se înclină în zbor ca un inger al morții mecanizat, străbătînd marea de stele din afara sistemului Hoth. Pe măsură ce nava gigantică se apropia de lumea înghețată planeta deveni mai clar vizibilă prin ferestrele ce se întindeau pe mai mult de o sută de metri de-a lungul punții uriașe a navei de război.

Căpitanul Needa, comandantul echipajului de pe *Răzbunătorul* privea planeta prin vizorul principal, cînd un controlor se îndreptă spre el.

– Domnule, o navă rebelă se apropie de sectorul nostru.

– Bun, răspunse Needa cu o strălucire ciudată în ochi. Prima noastră captură pe ziua de azi.

– Ținta lor principală va fi generatorul de energie, îi spuse generalul Rieekan Prințesei.

– Primul transport Zona Trei se apropie de scut, spuse unul din operatorii rebeli, urmărind o imagine strălucitoare care ar fi putut să fie distrugătorul spațial imperial.

– Pregătiți-vă să deschideți scutul, ordonă un om de la radar.

– Cei de la tunurile ionice să fie pregătiți, spuse un alt operator.

Un bloc metalic uriaș de pe suprafața planetei Hoth se roti luîndu-și poziția și își ridică turela tunului spre cer.

– Foc! veni ordinul generalului Rieekan.

Deodată, două raze roșii de energie distrugătoare fură slobozite în cerurile reci. Razele depășiră aproape imediat prima navă de transport rebelă și goniră în linie dreaptă spre uriașul distrugător spațial. Descărcările roșii de energie loviră nava enormă distrugându-i turnul de control. Exploziile declanșate de această lovitură începură să zgâlțieie gigantica fortăreață zburătoare care nu mai putu fi controlată. Distrugătorul spațial plonja în adîncul spațiului în timp ce transportorul rebel și cele două aparate de vînătoare ce îl escortau trecură în goană pe lingă el spre locuri mai pașnice.

Luke Skywalker, pregătindu-se de plecare, își îmbracă costumul gros în timp ce-i urmărea pe piloții trăgători și unitățile R2 ce se grăbeau să-și îndeplinească sarcinile. Se îndreptă spre șirul de avioane de zăpadă. Pe drum, tinărul comandant se opri la partea din spate a *Șoimului Mileniului*, unde Han Solo și Chewbacca lucrau febril la trenul de aterizare dreapta.

– Chewie, strigă Luke, ai grijă de tine. Și stai cu ochii pe tipul ăsta, bine?

Wookieul lătră un rămas bun, îl îmbrățișă pe Luke, apoi se întoarse înapoi la lucrul său. Cei doi prieteni, Luke și Han, se priveau unul pe celălalt poate pentru ultima oară.

– Sper să ajungi la pace cu Jabba, spuse în sfîrșit Luke.

– Dă-le de furcă, puștiule, răspunse vesel corellianul.

Tinărul comandant se îndepărta în timp ce amintiri din aventurile sale cu Han își croiră loc în mintea sa. Se opri și se uită din nou spre *Șoimul Mileniului* și își văzu prietenul care încă îl urmărea cu privirea. În vreme ce se uită din nou unul la altul, Chewbacca zîmbi, dîndu-și seama că fiecare îi dorea numai bine celuilalt, oriunde ar fi să fie purtați de destinele lor.

Difuzoarele intrară în funcțiune întrerupîndu-le gîndurile.

– Primul transport a trecut, anunță vestea bună un crainic rebel.

La auzul acestor vorbe, cei din hangar izbucniră în urale. Luke se întoarse și se grăbi să ajungă la avioneta lui. Sosind acolo îl văzu pe Dack, tinărul său trăgător, ce stătea în fața navei, așteptîndu-l.

– Cum vă simțiți, domnule? întrebă Dack entuziast.

– Ca un nou născut, Dack, dar tu?

Dack zîmbi.

– Acum mă simt ca și cum aș fi în stare să distrug tot Imperiul de unul singur.

– Mda, spuse Luke liniștit, înțeleg ce-ai vrut să spui.

Deși îi despărteau doar cîțiva ani, în acel moment Luke se simți mai bătrîn cu un secol.

Vocea Prințesei Leia se auzi din difuzoare.

– Atenție, către piloții de avioane... La semnalul de retragere vă veți aduna pe panta sudică. Navele de vînătoare vor fi pregătite pentru decolare. Codul Unu-Cinci va fi transmis cînd evacuarea va fi terminată.

3PO și R2 stăteau în mijlocul furnicarului de oameni în timp ce piloții se pregăteau de plecare.

Droidul auriu se înclină ușor în timp ce-și întoarse senzorii spre micul robot R2. Umbrele ce jucau pe fața lui 3PO dădeau impresia că masca sa metalică se lungise de întristare.

– De ce, întrebă el, atunci cînd lucrurile par să ia o întorsătură bună, totul trebuie să se năruie? Aplecîndu-se înainte, mîngîie cu duioșie carcasa celuilalt droid. Ai grijă de stăpînul Luke. Și ai grijă și de tine.

R2 fluieră un rămas bun, apoi se întoarse și rulă de-a lungul coridorului de gheață. Făcîndu-i cu mîna țeapăn, 3PO își privi prietenul credincios ce se îndepărta.

Un observator din afară ar fi putut crede că lui 3PO i se umeziseră ochii, însă nu era pentru prima dată cînd i se scurgea o picătură cu ulei pe senzorii optici. Întorcîndu-se, robotul cu formă umană se îndreptă în direcția opusă.

V

Nimeni de pe Hoth nu auzi vuietul. La început fu pur și simplu prea îndepărtat pentru a acoperi urlul vîntului. Și apoi soldații rebeli, înfruntînd frigul în vreme ce se pregăteau pentru luptă, erau prea ocupați pentru a asculta. În tranșeele de zăpadă, ofițerii rebeli trebuiau să strige pentru a se face auziți, datorită vîntului puternic. Soldații se grăbeau să execute ordinele, alergînd prin zăpadă cu arme grele pe umeri și dispunînd aceste purtătoare de raze mortale de-a lungul marginilor înghețate ale tranșeelelor.

Generatoarele de energie rebele de lingă turelele tunurilor începură să pocnească și să bîzîie, pîrtind datorită descărcărilor asurzitoare de energie electrică – destulă pentru a aproviziona vastul complex subteran. Dar peste toate aceste activități, un sunet straniu putea fi auzit. O bubuitură repetată, ce se apropia din ce în ce mai mult, făcînd pămîntul înghețat să tremure. Cînd fu destul de aproape pentru a atrage atenția unui ofițer, acesta își încordă privirea pentru a desluși prin furtună sursa vuietelor ritmice.

Alții își ridicară capetele lăsându-și lucrul și văzură, un fel de șiruri de străluciri ce se mișcau. Prin viscol, acele puncte mici păreau să avanseze într-un ritm încet, dar sigur, străpungând norii și zăpada în vreme ce se mișcau spre baza rebelă.

Ofițerul își ridică electrobinoclul focalizându-l asupra obiectelor ce se apropiau. Erau vreo duzină și avansau hotărâte prin zăpadă, arătând precum niște creaturi ieșite dintr-un trecut dispărut de mult. De fapt erau mașini, fiecare din ele pășind ca niște matahale enorme pe patru picioare articulate.

Pășitori!

Șocat la vederea acestora, ofițerul identifică transportoarele blindate de teren imperiale. Fiecare mașină era înarmată cu tunuri plasate în partea din față, precum coarnele unui animal preistoric.

Mișcându-se ca niște pahiderme mecanizate, pășitorii descărcau proiectile laser din tunurile și mitralierele lor rotative.

Ofițerul înșfăcă transmițătorul.

– Liderul Vagabonzilor... Se apropie!

– Stația Ecou Cinci-Șapte, sîntem pe drum.

Chiar în clipa cînd Luke răspunse, o explozie aruncă gheață și zăpadă în jurul ofițerului și al oamenilor săi îngroziți. Se aflau deja în raza de foc a pășitorilor. Soldații știau că misiunea lor era de a distrage atenția în timp ce navele de transport erau lansate, dar nici unul dintre soldații rebeli nu era pregătit să moară, sub picioarele sau sub focul acestor mașini oribile.

Descărcări portocalii și galbene ieșeau din țevile tunurilor pășitorilor. Înfricoșați, soldații rebeli își ațintiră armele către pășitori, fiecare soldat simțind degete reci, nevăzute, care îi străpungeau carnea.

Din cele douăsprezece avionete de zăpadă, patru o luară din loc, zburînd cu viteză maximă spre inamic. Un pășitor trase, ratînd cu puțin nava ce se înclinase pe o parte. O salvă de proiectile laser transformă o altă avionetă într-o minge de foc ce lumină cerul.

Luke văzu explozia primei nave pierdute de escadrila sa. Înfuriat, Luke trase într-un pășitor, primind drept replică un foc de baraj care îi zgîlții puternic nava.

Reciștigînd controlul asupra avionetei, Luke văzu că este ajuns din urmă de altă avionetă, Vagabond Trei.

Porfoteau ca insectele în jurul pășitorilor, în timp ce alte avionete continuau schimbul de focuri cu mașinile de asalt imperiale. Liderul Vagabonzilor și Vagabond Trei zburară pe lângă pășitorul din frunte, apoi se despărțiră, cotînd amîndoi spre dreapta.

Luke văzu orizontul răsucindu-se în vreme ce manevra avionetă printre picioarele articulate ale pășitorului și țîșni apoi de sub mașina monstruoasă. Aducîndu-și avionetă la zborul pe orizontală, tînărul comandant 51 contactă pe camaradul său:

– Liderul Vagabonzilor către Vagabond Trei.

– Te recepționez, Liderul Vagabonzilor, răspunse Wedge, pilotul lui Vagabond Trei.

– Wedge, strigă Luke în transmițător, împarte-ți escadrila în perechi.

Avioneta lui Luke se întoarse apoi, în timp ce nava lui Wedge se îndepărtă în direcția opusă, împreună cu o altă navă rebelă.

Pășitorii, trăgînd cu toate tunurile, își continuară mersul prin zăpadă. Înăuntrul uneia din mașinile de asalt, doi piloți imperiali localizaseră tunurile rebele, vizibile în contrast cu cîmpia albă. Piloții începură să manevreze pășitorul înspre tunuri cînd observară o avionetă singuratică atacîndu-i frontal cu încăpăținare și trăgînd spre ei. O explozie uriașă avu loc în afara geamului impenetrabil, în timp ce avioneta, trecînd prin fum, dispăru deasupra pășitorului.

Cînd Luke se îndepărtă de pășitor, se uită în urmă. Blindajul este prea puternic pentru a fi străpuns, gîndi el. Trebuia să existe și un alt mod de a ataca acest uriaș, nu numai cu armele cu laser. Pentru o clipă Luke se gîndi la cîteva tactici simple pe care un băiat de la fermă le folosea împotriva unui animal sălbatic. Apoi întorcînd avioneta, luă o decizie.

– Grupul Vagabonzilor, chemă el prin transmițător, folosiți-vă harpoanele și cablurile de remorcare. Țintiți în picioare. Este singura noastră speranță de a-i opri. Hobbie, ești încă pe aici?

Vocea liniștitoare răspunse imediat.

– Da, domnule.

– Ei bine, ține aproape acum.

În timp ce-și aducea nava la orizontală, Luke luă hotărîrea să zboare în formație strînsă cu Hobbie. Se rotiră împreună coborînd aproape de solul planetei.

În carlinga lui Luke, trăgătorul său, Dack, fu scuturat de mișcarea bruscă a navei. Prin geam putu vedea un alt pășitor, ce părea să nu fie afectat de întreaga putere de foc a avionetelor rebele ce îl atacau. Această mașină greoaie deveni ținta lui Luke în timp ce zbură, coborînd pe o traiectorie arcuită. Pășitorul trăgea direct spre el creînd un zid de descărcări laser și explozii.

– Țin'-te bine, Dack, urlă el pe deasupra exploziilor, și fii pregătit să lansezi cablul ăla!

O altă descărcare scutură avioneta lui Luke. Se luptă să reciștige controlul asupra navei ce se balansa în zbor.

Luke începu să transpire abundant în ciuda frigului, în timp ce încerca disperat să-și îndrepte nava care cădea în picaj. Dar orizontul se rotea încă în fața lui.

– Fii gata, Dack, aproape am ajuns. Ești teafăr?

Dack nu răspunse. Luke reuși să se redrezeze și văzu că avioneta lui Hobbie își menținea cursul în apropierea lui, în vreme ce evitau exploziile din jurul lor. Își întoarse capul și îl văzu pe Dack, cu sîngele izvorîndu-i din timplă, prăbușit deasupra comenzilor.

– Dack!

La sol, turelele tunurilor din apropierea generatoarelor de energie rebele trăgeau spre pășitorii imperiali, însă fără vreun efect. Armele imperiale bombardau zona în jurul lor, aruncînd zăpada pînă la ceruri, aproape orbindu-și țintele umane în acest fel.

Ofițerul, care văzuse pentru prima oară mașinile acelea incredibile și se luptase cot la cot cu oamenii săi, fu unul dintre primii doborîți de razele mortale ale pășitorilor. Soldații alergară în ajutorul său, dar nu-l putură salva. Pierduse deja prea mult sînge, ce făcuse o pată purpurie pe zăpadă.

Descărcări din ce în ce mai puternice fură trase dintr-unul din tunurile ca o farfurie care fusese ridicat lîngă generatoarele de energie. În ciuda acestor explozii, pășitorii își continuau drumul. O altă avionetă făcu un plonjon eroic printre doi pășitori, dar fu surprinsă de o salvă de foc trasă de una din mașini și explodă devenind o minge uriașă de flăcări.

Exploziile de la suprafață făcură să tremure pereții de gheață ai hangarului, cauzînd crăpături adînci care se întinseră.

Han Solo și Chewbacca lucrau frenetic, pentru a-și termina partea de sudură. În timp ce munceau, deveni limpede faptul că aceste crăpături ce se lărgeau vor provoca în curînd prăbușirea întregului tavan peste ei.

– Cu prima ocazie, spuse Han, o să-i facem o revizie completă lădoiului ăsta.

Știa însă că înainte de toate va trebui să scoată *Șoimul Mileniului* din acel iad alb.

Chiar în timp ce el și wookieul trebăluiau la navă, bucăți enorme de gheață dislocate de explozii, căzură prin tot locul. Prințesa Leia se mișca repede, încercînd să evite hălcile de gheață ce cădeau, în vreme ce căuta adăpost în centrul de comandă rebel.

– Nu sînt sigură că putem proteja două transporturi deodată, îi spuse generalului Rieekan, cînd intră în încăpere.

– E riscant, răspunse ea, iar acțiunea noastră de a-i ține în loc a eșuat.

Leia realizează că lansarea transportoarelor dura prea mult și că acțiunea trebuia să fie grăbită.

Rieekan dădu un ordin prin transmîțătorul său.

– Patrula de lansare, grăbiți plecările...

În vreme ce generalul dădea acest ordin, Leia se întoarse spre un ajutor și spuse:

– Începeți evacuarea personalului rămas la sol.

Știa însă că scăparea lor depindea cu totul de succesul rebelilor în bătălia ce se desfășura deasupra.

Înăuntrul carlingii reci și strîmte a pășitorului imperial aflat în frunte, generalul Veers se mișca printre piloții săi.

– Care este distanța pînă la generatoarele de energie?

Fără a-și lua privirea de pe panourile de control, unul dintre piloți răspunse șase-patru-unu.

Satisfăcut, generalul Veers se întinse după electrotelescop și privi prin acesta, focalizîndu-l asupra generatoarelor de energie în formă de glonț și a soldaților rebeli ce se luptau pentru a le salva. Deodată, pășitorul începu să se clatine violent sub focul de baraj al tunurilor rebele. Fiind aruncat în spate, Veers îi văzu pe piloți manevrînd cu repeziciune butoanele pentru a salva mașina de la cădere.

Avioneta Vagabond Trei tocmai atacase pășitorul din frunte. Pilotul său, Wedge, izbucni într-un strigăt de victorie cînd văzu pagubele produse de tunurile sale.

Alte avionete trecură de Wedge, zburînd în direcția opusă. Cota nava în direcția unei alte mașini umblătoare a morții. Apropiîndu-se de monstru, Wedge îi strigă trăgătorului său.

– Activează harponul.

Trăgătorul apăsă pe trăgaci în timp ce pilotul său manevră îndrăzneț printre picioarele pășitorului. Imediat harponul țîșni din spatele avionetei, împreună cu o bucată lungă de cablu ce se desfășură în spatele lui.

– Detașează cablul! strigă trăgătorul. Dă-i drumul!

Wedge văzu harponul intrînd într-unul din picioarele de metal în timp ce cablul era conectat încă la avioneta lui. Privi instrumentele de bord, apoi aduse avioneta în fața mașinii imperiale. După un viraj brusc Wedge își ghidă nava în jurul unuia dintre picioarele din spate înfășurînd cablul în jurul său ca pe un balot metalic.

Pină acum, gîndi Wedge, planul lui Luke mergea perfect. Acum tot ce avea de făcut era să rotească avioneta pînă în partea din spate a pășitorului. Wedge îl văzu cu coada ochiului pe Liderul Vagabonzilor în timp ce-și continua manevra.

– Detașează cablul! urlă trăgătorul avionetei din nou cînd Wedge pilotă nava pe lingă pășitorul incurcat în cablu, aproape de carcasa lui metalică. Trădătorul lui Wedge apăsă un alt întrerupător și eliberă cablul de la partea din spate a avionetei.

Avioneta se îndepărtă cu viteză și Wedge rîse cînd privi în jos la rezultatul eforturilor lor. Pășitorul se lupta din greu să-și continue drumul, dar cablul rebel îi împleticise de tot picioarele. În final se înclină pe o parte și se prăbuși la pămînt, ridicînd un nor de gheață și zăpadă la impactul cu solul.

– Către Liderul Vagabonzilor... Am doborît unul, Luke, îl anunță Wedge pe pilotul avionetei de alături.

– Văd, Wedge, răspunse comandantul Skywalker. Bună treabă.

În tranșee, trupele rebele izbucniră în urale cînd văzură mașina de asalt prăbușindu-se. Un ofițer sări din tranșee și le făcu un semn oamenilor săi, conducîndu-i într-un atac furtunos împotriva pășitorului căzut, ajungînd la gigantul metalic înainte ca vreunul din soldații imperiali să poată ieși. Rebelii erau pe cale de a intra în mașina de asalt cînd aceasta explodă deodată din interior, aruncînd bucăți zimțuite de metal rupt către ei, impactul exploziei trîntindu-i pe soldații surprinși înapoi în zăpadă.

Luke și Zev putură vedea distrugerea pășitorului în timp ce zburau pe deasupra lui, cotînd spre dreapta și spre stînga pentru a evita explozia. Cînd se ridicară, în final, nava lor fu scuturată de exploziile descărcărilor provenite din tunurile pășitorilor.

– Ușurel, Vagabond Doi, spuse Luke privind spre avioneta ce zbură paralel cu nava sa. Pregătește harponul.

O altă explozie avu loc, producînd pagube părții din față a navei lui Zev. Acesta se luptă să mențină nava la orizontală, însă alte proiectile din partea inamicului o făcură să se zgîlție violent.

Vederea i se încețoșă, încît Zev nu văzu imaginea masivă a unui alt pășitor imperial decît atunci cînd ajunse în linia de foc a acestuia. Pilotul lui Vagabond Doi simți o clipă de durere, apoi nava sa, improșcînd fum și intrînd în coliziune cu pășitorul, izbucni în flăcări.

Luke văzu dezintegrarea și fu tulburat de pierderea altui prieten. Dar nu se putea lăsa pradă durerii, mai ales acum cînd atîtea alte vieți depindeau de felul în care conducea el operațiile.

Se uită disperat în jur, apoi vorbi în transmisiător.

– Wedge... Wedge... Vagabond Trei pregătește-ți harponul și urmează-mă la următoarea trecere.

În timp ce vorbea, Luke fu lovit puternic de o explozie teribilă. Se luptă cu comenzile, încercînd să mențină controlul micii nave. Un fior de teamă îl străbătu cînd observă dîra de fum dens și negru ce ieșea din partea posterioară a navei sale. Își dădu seama atunci că nava lui atinsă nu putea să rămînă în aer, orice ar fi făcut. Și, pentru a incurca și mai mult lucrurile, un pășitor apăru exact în drumul său. Luke manevră comenzile navei sale în timp ce aceasta venea în picaj spre pămînt, lăsînd o diră de fum și flăcări în urmă. Între timp căldura din carlingă devenise aproape de nesuportat. Flăcările începuseră să se întindă și înăuntrul avionetei și se apropiau de Luke.

Reuși în fine să-și coboare nava pentru a se prăbuși în zăpadă doar la cîțiva metri depărtare de unul dintre pășitorii imperiali. După impact, Luke se chinu să iasă din carlingă și privi cu groază la silueta imensă a pășitorului ce se apropia. Adunîndu-și toată puterea, Luke se strecură repede de sub metalul indoit al bordului de comandă și ajunse în partea de sus a carlingii. Reuși într-un fel să deschidă pe jumătate trapa și ieși din avionetă. La fiecare pas de elefant al pășitorului ce se apropia, nava se zgîlția violent. Luke nu-și dăduse seama pînă în acea clipă cît de enorme erau aceste grozavii pe patru picioare pînă cînd, fără protecția și adăpostul navei sale, văzu unul de aproape.

Apoi își aduse aminte de Dack și încercă să scoată trupul neînsuflețit al prietenului său din epava avionetei. Însă trebui să renunțe. Cadavrul era prea strîns incurcat în resturile de metal ale carlingii, iar pășitorul era acum aproape deasupra lui. Nesocotînd flăcările, Luke se întinse în interiorul avionetei și apucă lansatorul de harpoane. Se holbă la uriașul mecanic ce avansa și deodată avu o idee. Luă din carlinga avionetei o mină atașată de interiorul navei.

Luke se depărta cu un salt de vehiculul său tocmai cînd mașina ridică un picior masiv și îl coborî cu putere deasupra avionetei, strivînd-o. În continuare se ghemui sub pășitor, mișcîndu-se o dată cu el pentru a evita pașii săi înceți. Ridicînd capul, simți vîntul rece care-l lovi peste față în timp ce studia burta monstrului.

În vreme ce alerga pe sub mașină, Luke își aținti lansatorul de harpoane sub burta acestuia și trase. Un magnet puternic atașat de un cablu lung și subțire fu aruncat din țeava armei și se atașă ferm de burta mașinii.

Alergînd în continuare, Luke trase de cablu, testîndu-l pentru a fi sigur că era destul de tare pentru a-i susține greutatea.

Apoi apucă mosorul de cablu și îl atașă de paftaua centurii sale utilitare, permițînd mecanismului să-l ridice de la pămînt. Acum, bălăngănîndu-se sub burta monstrului, Luke putea vedea pășitorii care

mai rămăseseră și două avionete rebele continuându-și lupta în timp ce se strecurau printre explozii puternice.

Se cățără pînă la carcasa mașinii unde observase o trapă mică. Tăind-o în două cu sabia sa laser, Luke deschise trapa, aruncă înăuntru mina și coborî apoi rapid de-a lungul cablului. Cînd atinse capătul acestuia, Luke își dădu drumul în zăpadă și leșină. Trupul său inert fu aproape măturat de unul dintre picioarele din spate ale pășitorului.

În vreme ce pășitorul trecea de el, o explozie înfundată se auzi. Brusc, burta animalului mecanic se despică, făcînd să zboare în toate direcțiile aparatul și bucăți din învelișul metalic. Mașina de asalt imperială se prăbuși într-un morman inert din care ieșea fum, oprind definitiv ceea ce rămăsese pe cele patru picioare înțepenite.

VI

Centrul de comandă rebel, cu zidurile și tavanul vibrînd și pîriind sub forța bătăliei de la suprafață, încerca să opereze printre dărîmături. Țevi rupte de explozii aruncau jeturi de aburi fierbinți. Podelele albe erau pline de bucăți de mașinării dezasamblate și hălci de gheață erau împrăștiate peste tot. În afara unui zumzet de foc laser venind din depărtare, centrul de comandă era mult prea tăcut.

Mai exista încă personal rebel de serviciu. Prințesa Leia privea imaginile pe cele cîteva ecrane care mai funcționau. Voia să fie sigură că și ultimul transport de nave a trecut de armata imperială și se îndreaptă acum spre punctul de întîlnire din spațiu.

Han Solo dădu buzna în centrul de comandă, evitînd bucățile mari de gheață care cădeau. O bucată mai mare fu urmată de o avalanșă de gheață care umplu podeaua chiar lîngă intrarea în cameră. Neatîns, Han se grăbi spre consola de control unde Leia stătea lîngă C-3PO.

– Am auzit că și centrul de comandă a fost atins ! Han părea îngrijorat. Ești teafără?

Prințesa încuviință. Era foarte surprinsă să-l vadă în locul acela periculos.

– Vino, o grăbi el înainte ca ea să poată răspunde. Trebuie să ajungi la nava ta.

Leia părea epuizată. Stătuse în fața ecranelor de pe consolă timp de ore întregi, participînd la distribuirea personalului rebel la posturile sale. Luînd-o de mînă, Han o scoase din încăpere, iar droidul de protocol se luă după ei.

În timp ce ieșeau, Leia dădu un ultim ordin operatorului.

– Dă semnalul pentru evacuare și du-te la transportor.

Apoi, în timp ce Leia, Han și C-3PO ieșeau în grabă din centrul de comandă, o voce se auzi din difuzoare.

– Degajați, degajați! Incepeți acțiunea de retragere.

– Hai, o grăbi Han. Dacă nu ajungi repede acolo, nava ta nu va putea să decoleze.

Pereții se cutremurau chiar mai violent ca înainte. Bucăți mari de gheață continuau să cadă în întreaga bază subterană, în vreme ce ei se grăbeau spre navele de transport. Ajunseseră aproape de hangarul unde nava de transport a Leiei aștepta gata de plecare. Dînd colțul găsiră intrarea în hangar blocată complet de gheață și zăpadă.

Han știa că va trebui să găsească un alt drum spre transportorul Leiei, și asta cît mai repede. Începu să-i conducă înapoi de-a lungul coridorului, atent să evite gheața care cădea și vorbi în transmițătorul său în timp ce alerga către navă.

– Transport C-Unu-Șapte! Venim! Așteptați-ne!

Erau destul de aproape de hangar pentru a auzi nava pregătindu-se de decolare. Dacă i-ar putea conduce în siguranță încă vreo cîteva metri, Prințesa ar fi la adăpost...

Încăperea se cutremură deodată și un bubuit extraordinar răsună prin baza subterană. Într-o clipă, întregul tavan se prăbuși în fața lor, creînd o barieră solidă de gheață între ei și docurile din hangar. Se uitară șocați la masa albă și densă.

– Sîntem blocați, strigă Han prin transmițătorul său, dîndu-și seama că dacă voia ca transportorul să scape, nu aveau timp de pierdut pentru a topi baricada de gheață.

– Va trebui să decolați fără prințesa Organa! se întoarse spre ea. Dacă avem noroc reușim să ajungem încă la *Șoim*.

Prințesa și C-3PO îl urmară pe Han spre o altă încăpere, sperînd că *Șoimul Mileniului* și copilul său Wookie nu fuseseră încă îngropați sub o avalanșă de gheață.

Uitîndu-se peste întinderea cîmpului alb de bătălie, ofițerul rebel văzu avionetele de zăpadă rămase în aer și ultimele dintre vehiculele imperiale trecînd de epava pășitorului ce explodase. Auzi în transmițător ordinul de a se retrage: "Degajați, degajați. Incepe acțiunea de retragere."

În timp ce le făcea semne oamenilor săi să intre înapoi în peștera de gheață, observă că pășitorul din frunte își continua mersul greoi înspre generatoarele de energie.

În carlinga acelei mașini de asalt generalul Veers se apropie de vizor. Din această poziție putea vedea clar ținta de dedesubt. Studie generatoarele de energie și observă trupele rebele ce le apărau.

– Punct-trei-punct trei - punct cinci... ne apropiem de zonă, domnule, raportă pilotul său.

Generalul se întoarse spre ochitorul ce conducea atacul.

– Toate trupele să debarce pentru asaltul la suprafață, spuse Veers. Țintiți cu tunurile spre generatorul principal.

Pășitorul din frunte, flancat de alte două mașini, își continuă drumul, cu tunurile improșcând foc, tocind trupele rebele ce se retrăgeau.

Pe măsură ce descărcările laser se întetiră, trupuri ale rebelilor și părți ale trupurilor acestora fură aruncate în aer. Mulți din soldații care reușiseră să evite razele laser fură striviți sub picioarele pășitorilor. Aerul era încărcat de duhoarea singelui și a cărnii arse și răsuna de zgomotele exploziilor.

În timp ce fugeau, pușinii soldați rebeli ce supraviețuiseră văzură o avionetă singuratică cum se retrage în depărtare, lăsând o diră de fum negru din carcasa în flăcări.

Cu toate că fumul ce ieșea din avionetă sa îi reducea vederea, Hobbie putea încă vedea o parte din măcelul de la sol. Rănille pricinuite de o descărcare laser îl torturau la fiecare mișcare și nici vorbă să poată manevra comenzile navei. Dar dacă ar fi putut să controleze nava destul timp pentru a ajunge la bază, poate că ar găsi un robot medical și...

Nu, se îndoia că va supraviețui chiar și atât de puțin timp. Era pe moarte — de asta era sigur acum — iar oamenii din tranșee vor fi și ei în curînd morți, dacă nu făcea ceva care să-i salveze.

Generalul Veers transmițîndu-și mîndru raportul cartierului general imperial, nu-și dădu seama de apropierea Vagabondului Patru.

– Da, Lord Vader, am atins generatoarele de energie. Scutul va fi coborît în cîteva clipe. Puteți începe aterizarea.

Încheindu-și transmisia, generalul Veers apucă vizorul lunetei electronice și fixă ținta pe generatoarele principale de energie. Deodată, informațiile ce se puteau citi pe micul monitor dispărură în mod misterios.

Surprins, generalul Veers se întoarse instinctiv spre unul din geamurile carlingii. Paraliză de frică văzînd un proiectil învăluit în fum îndreptîndu-se de-a dreptul spre carlinga pășitorului.

Ceilalți piloți văzură și ei avioneta și știură că nu era timp să întoarcă mașina masivă de asalt.

– O să se... începu unul din piloți.

În acea clipă, nava lui Hobbie, în flăcări, izbi carlinga pășitorului ca o bombă teleghidată, combustibilul său explodînd într-o cascadă de flăcări și rămășițe de metal. Pentru o clipă se auziră țipete umane, apoi întreaga mașină se prăbuși la pămînt.

Poate că sunetul acestei explozii apropiate îl trezi din leșin pe Luke Skywalker. Ametit, își ridică încet capul zăpadă. Se simțea foarte slăbit, înțepenit de ger.

Îi trecu prin minte că degerăturile i-ar fi putut ataca țesăturile. Spera că nu, nu avea nici un chef să-și mai petreacă vremea în fluidul acela bacterian lipicios. Încercă să se ridice, dar căzu înapoi în zăpadă, sperînd că nu va fi zărit de unul din piloții pășitorilor. Transmițătorul lui începu să fluiera și, cu mare greutate, reuși să apese pe butonul receptorului.

– Retragerea unităților de înaintare a fost terminată, raportă vocea din transmițător.

Retragere? Luke se gîndi pentru o clipă. Atunci Leia și ceilalți înseamnă că au scăpat. Luke simți deodată că toată lupta și moartea unora din personalul rebel nu fuseseră în zadar. O fierbințeală îi trecu prin trup și își adună puterea pentru a se ridica, începînd apoi să străbată lungul drum înapoi, spre o formațiune îndepărtată de gheață.

O altă explozie zgudui puntea hangarului rebel, producînd o crăpătură în tavan și aproape îngropînd *Șoimul Mileniului* într-un munte de gheață. În orice clipă tavanul se putea prăbuși în totalitate. Singurul loc sigur în hangar părea să fie chiar sub navă, unde Chewbacca aștepta nerăbdător întoarcerea căpitanului său. Wookieul începuse să-și facă griji. Dacă Han nu se va întoarce în curînd, *Șoimul* va fi cu siguranță îngropat într-un mormînt de gheață. Dar loialitatea față de partenerul său îl împiedicase pe Chewie să decoleze singur cu cargoul.

În vreme ce hangarul începu să se cutremure și mai violent, Chewbacca percepă o mișcare în încăperea de alături. Aruncîndu-și capul pe spate, uriașul umplu hangarul cu cel mai puternic urlet al său atunci cînd îl văzu pe Han Solo cățărîndu-se pe malurile de gheață și zăpadă și intrînd în încăpere urmat îndeaproape de Prințesa Leia și un C-3PO, evident nervos.

Nu departe de hangar, soldații trupelor de asalt imperiale, cu fețele protejate de căști albe, începuseră să pătrundă prin coridoarele peșterii. O dată cu ei, intră și conducătorul lor, silueta îmbrăcată în negru care privea cu interes dărîmăturile ce fuseseră baza rebelă de pe Hoth. În timp ce înainta prin catacombele albe, pași în lături cu un gest regesc pentru a evita căderea unei secțiuni din tavanul de gheață, apoi își continuă drumul cu pași atît de repezi, încît soldații săi fură nevoiți să se grăbească pentru a se menține în apropierea lui.

Un zgomot adinc, crescînd în frecvență, se auzi dinăuntru cîrgoului în formă de farfurie. Han Solo era la comanda *Șoimului Mileniului*, simțindu-se în sfîrșit în elementul său. Manevra cu repeziciune întrerupătoarele unul după altul, așteptîndu-se să vadă mozaicul de lumini familiare de pe bord. Însă numai unele dintre ele funcționau.

Chewbacca observase și el ceva în neregulă și lătră îngrijorat în timp ce Leia examină o supapă ce părea că nu funcționează.

— Dar așa cum e, Chewie? întrebă Han neliniștit.

Lătratul wookieului fu negativ.

— Ar fi poate bine să ies și să împing? aruncă Prințesa Leia, care începuse să se întrebe dacă nava asta nu cumva era făcută din bucăți lipite cu scuiatul corellianului.

— Nu-ți face griji, Înălțimea Ta. O pornesc eu.

C-3PO intră în cală și, gesticulînd, încercă să-i atragă atenția lui Han.

— Domnule, se oferi voluntar robotul, mă întrebam dacă aș putea..., dar scannerul său citi grimasa de pe fața lui Solo. Pot aștepta, concluzionă el.

Trupele de asalt imperiale, însoțite de Darth Vader, tropăiau de-a lungul coridoarelor bazei rebele.

Măriră pasul în vreme ce se grăbeau în direcția zgomotului provenind de la motoarele ionice. Trupul lui Vader se încordă ușor cînd, intrînd în hangar, văzu silueta în formă de farfurie a *Șoimului Mileniului*. Înăuntru navei Han Solo și Chewbacca încercau cu disperare să pornească cîrgoul.

— Găleata asta de șuruburi nu o să treacă niciodată peste barajul acela, se plînsese Prințesa Leia.

Han se făcu că nu aude, în schimb verifică încă o dată instrumentele de bord și încercă să-și păstreze calmul, deși tovarășa lui se părea că și-l pierduse pe al ei. În mod evident se îndoia că acest ansamblu de piese disperate și bucăți de metal sudate nu s-ar desface în fărîme chiar dacă ar fi reușit să treacă de barajul imperial.

Han apăsă butonul transmițătorului.

— Chewie... hai! apoi, făcîndu-i cu ochiul Leiei, spuse: Păpușica asta mai are încă vreo cîteva surprize de arătat.

— Eu aș fi surprinsă dacă ar începe să se miște.

Înainte ca Han să poată da un răspuns onorabil, *Șoimul* fu zguduit de o descărcare laser. Putură vedea cu toții trupa de soldați imperiali ce se năpusteau cu armele ațintite spre ei.

Han știa că învelișul *Șoimului* putea rezista la forța acelor arme de mină, dar putea fi distrus de arme mai puternice, ca niște tunuri, pe care doi din soldații imperiali le montau în grabă.

— Chewie! strigă Han punîndu-și centura de siguranță.

Între timp tînăra femeie se așeză, oarecum împlînzită, în scaunul navigatorului. În exteriorul navei, soldații lucrau cu eficiență militară pentru a monta tunurile enorme. În spatele lor ușile hangarului începură să se deschidă. Una din armele laser ale *Șoimului* apărură dinăuntru și se roti țintind direct spre soldați.

Han se mișcă cu repeziciune pentru a zădărnici eforturile soldaților imperiali. Fără a ezita, trase o salvă mortală cu arma laser pe care o ațintise asupra soldaților. Explozia le împrăstie trupurile în întregul hangar.

Chewbacca intră în carlingă.

— Va trebui să trecem pe motoarele secundare, anunță Han, și să sperăm că o să fie bine.

Wookieul se aruncă în scaunul copilotului în timp ce o altă descărcare laser explodă în exteriorul geamului de lingă el. Scoase un strigăt indignat, apoi se aplecă asupra comenzilor și porni motoarele înăuntru calei *Șoimului*.

Corellianul rinji către Prințesă, privind-o de parcă ar fi spus: Ți-am zis eu!

— Într-o zi, spuse ea dezgustată, o să faci o greșală și sper să fiu acolo ca s-o văd.

Han zîmbi doar, apoi se întoarse către copilot.

— Dă-i drumul! strigă el.

Motoarele uriașe ale cîrgoului scoaseră un zgomot asurzitor și tot ce se afla în spatele navei se topi sub căldura flăcărilor ce ieșeau din reactoarele cîrgoului. Chewbacca manevra cu rapiditate comenzile, privind pereții de gheață care treceau în viteză pe lingă ei în timp ce cîrgoul o zbughi înainte.

În ultima clipă, chiar înaintea decolării, Han văzu cu coada ochiului alți soldați ce intraseră alergînd

în hangar. În fruntea lor se afla un uriaș îmbrăcat cu totul în negru. Apoi nu mai văzu decât strălucirea miliardelor de stele.

În timp ce *Șoimul Mileniului* părăsea hangarul, zborul îi fu observat de comandantul Skywalker care îi zîmbi lui Wedge și trăgătorului său.

– Cel puțin Han a scăpat.

Cei trei o porniră din nou spre navele lor de vânătoare cu aripi în X care așteptau. Când ajunseră în sfîrșit la ele, își strînseră mîinile și se îndreptară fiecare spre vehiculul lui.

– Mult noroc Luke, spuse Wedge, cînd se despărțiră. Ne vedem la punctul de întîlnire.

Luke le făcu cu mîna și începu să meargă spre interceptorul său. Acolo, printre munții de gheață și zăpadă, îl încercă un sentiment de singurătate, mai ales acum cînd pină și Han plecase. Și mai mult, Prințesa Leia era și ea cine știe pe unde, în îndepărtatul Univers...

În acea clipă un fluierat cunoscut îl salută pe Luke.

– R2! exclamă el. Tu ești?

Stînd cuminte în deschizătura ce fusese proiectată pentru aceste unități R2, micul droid de formă cilindrică își rotea capul boltit ca o cupolă, privindu-l de la partea superioară a navei. R2 observase silueta ce se apropia și piuiseră de ușurare cînd computerele îl informară că acela era Luke. Și tînărul comandant se bucură să întîlnească din nou robotul care-l însoțise în multe din aventurile sale precedente. În timp ce urca în carlingă și se așeză în spatele pupitrului de comandă, Luke auzi sunetul motoarelor interceptorului lui Wedge îndepărtîndu-se pe cer, spre punctul de întîlnire.

– Activează energia și nu-ti mai face griji. Decolăm în curînd, spuse Luke ca răspuns la pîriitul nervos al lui R2.

Nava sa fu ultima care părăsi ceea ce fusese pentru scurtă vreme o bază secretă a revoltei împotriva Imperiului.

Darth Vader se plimba printre ruinele fortăreței de gheață ce aparținuse rebelilor. În timp ce mergea pe coridoare, amiralul Piett îl ajunse din urmă pe superiorul său.

– Șaptesprezece nave distruse, îi raportă el Lordului Întunecat. Nu știm cîte au scăpat.

Fără a-și întoarce capul, Vader mîrii din spatele măștii sale:

– Și *Șoimul Mileniului*?

Piett făcu o pauză înainte de a răspunde. Ar fi preferat să evite acest subiect.

– Sistemul nostru radar îl urmărește acum, răspunse cu teamă.

Vader se întoarse spre amiral, statura sa înălțîndu-se deasupra ofițerului înfricoșat. Piett simți un fior neplăcut și cînd Lordul Întunecat vorbi din nou, glasul său îi inspiră imaginea sortii îngrozitoare pe care avea s-o cunoască dacă ordinele nu îi vor fi îndeplinite.

– Vreau această navă, șuieră el.

Planeta înghețată se micșoră rapid pe măsură ce *Șoimul Mileniului* gonia în spațiu. Curînd, ea se amestecă printre miliardele de străluciri aruncate de stelele împrăștiate în spațiu. *Șoimul* însă nu era singur. Era urmărit de o flotă imperială care includea distrugătorul spațial *Răzbunătorul* și o jumătate de duzină de interceptoare TIE. Acestea o luară înaintea distrugătorului ce se mișca greoi și se apropiară de *Șoimul Mileniului*.

Chewbacca urlă acoperînd zgomotul motoarelor. Nava începu să se zgîlție sub impactul descărcărilor laser.

– Știu, i-am văzut, strigă Han.

Îi era foarte greu să mențină controlul asupra navei.

– Ce-ai văzut? întrebă Leia.

Han arătă spre două obiecte foarte strălucitoare ce se vedeau în spațiu.

– Încă două distrugătoare spațiale, care vin drept spre noi.

– Mă bucur că ai spus că n-o să avem probleme, comentă ea cu sarcasm, altfel aș fi fost îngrijorată.

Nava se cutremura sub focul constant al interceptoarelor TIE, ceea ce îl împiedica pe C-3PO să-și mențină echilibrul în timp ce se întorcea spre carlingă. Carcasa lui metalică se lovea de pereți pe cînd se apropia de Han.

– Domnule, începu el, mă întrebam...

Han Solo îi aruncă o privire amenințătoare.

– Ori taci, ori te închid, îl avertiză Han pe robotul care preferă să tacă.

Pilotul se întoarse spre wookiee.

– Chewie, cum se prezintă scutul deflector?

Copilotul manevră un întreprupător de deasupra capului și latră un răspuns pe care Solo îl interpretă pozitiv.

– Bun, spuse Han. Sub viteza luminii s-ar putea să fie ei mai rapizi. Dar putem încă să-i lăsăm în urmă. Țineți-vă bine!

Deodată, corellianul schimbă cursul navei sale.

Cele două distrugătoare imperiale spațiale ajunseseră aproape în bătaia focului *Șoimului*. Interceptoarele TIE și *Răzbunătorul* erau de asemenea primejdios de aproape. Han simți că nu are de ales și viră la nouăzeci de grade.

Leia și Chewbacca simțiră cum stomacurile lor urcară pînă în gît cînd *Șoimul* execută manevra. Săracul 3PO fu nevoit să-și modifice mecanismele interne cu repeziciune pentru a rămîne pe picioarele sale metalice.

Han își dădu seama că echipajul său ar putea crede că era un fel de jocheu spațial nebun, împingîndu-și nava într-o cursă și mai nebunească. Cele două distrugătoare spațiale constatașeră că, o dată *Șoimul* dispărut din fața lor, se aflau acum pe un curs de coliziune directă cu *Răzbunătorul*.

Alarma începu să sune în interiorul celor trei distrugătoare spațiale. Aceste nave masive nu puteau răspunde destul de rapid unor asemenea cazuri de urgență. Cu greu unul din distrugătoare începu să evolueze spre stînga, făcînd un efort să evite ciocnirea cu *Răzbunătorul*. Din păcate, în timp ce viră, atinse celălalt distrugător iar cele două fortărețe spațiale se zgîlțiră violent. Distrugătoarele avariate începură să plutească în derivă prin spațiu, în timp ce *Răzbunătorul* își continuă urmărirea.

Am scăpat de două, gîndi Han. Dar mai erau încă patru interceptoare TIE ce se țineau după *Șoim*, trăgînd în carena lui cu descărcări laser. Han credea că putea scăpa și de ele.

– I-a cam încetinit chestia asta! izbucni Han exuberant. Chewie, pregătește-te să trecem la viteza luminii.

Nu era nici o clipă de pierdut – atacul laser era foarte intens acum, iar interceptoarele TIE erau aproape deasupra lor.

– Sînt foarte aproape, îl avertiză Leia.

Han o privi ironic.

– A, da? Privește asta!

Împinse înainte maneta hipermotorului, pentru a scăpa de urmăritori, dar și pentru a o impresiona pe Prințesă atît prin istețimea sa cît și prin puterea fantastică a navei sale.

Nu se întîmplă nimic. Stelele, care ar fi trebuit deja să nu mai fie decît niște dungii de lumină, rămaseră nemișcate. Era clar că nu e în regulă ceva.

– Ce să privesc? întrebă Leia nerăbdătoare.

În loc de răspuns, Han manevră comenzile de trecere la viteza luminii pentru a doua oară. Din nou nimic.

– Cred că am dat de bucluc, mormăi el.

Gitul i se uscă. Știa că "bucluc" era un cuvînt mult prea palid pentru ce-i aștepta.

– Dacă îmi dați voie, domnule, am observat mai devreme că întregul sistem de hiperviteză pare să fi fost avariat, spuse 3PO.

Chewbacca scoase un urlat de furie.

– Am dat de belea! repetă Han.

În jurul lor, atacul laser crescuse în intensitate. *Șoimul Mileniului* își putea continua drumul, dar numai la viteza maximă, sub cea a luminii, urmat îndeaproape de un roi de interceptoare TIE și un gigantic distrugător spațial imperial.

63

VII

Dublul set de aripi al interceptorului X pilotat de Luke Skywalker se uni pentru a forma un singur set în timp ce nava mică și suplă țîșnea de pe planeta de zăpada și gheață.

În timpul zborului, tînărul comandant avu răgaz să reflecteze la evenimentele din ultimele zile. Avea timp acum să cîntărească vorbele enigmatice ale fantomaticului Ben Kenobi, și se gîndi la prietenia sa cu Han Solo și la legătura sa cu Leia Organa. În timp ce se gîndea la oamenii la care ținea cel mai mult, luă brusc o decizie. Privind pentru ultima oară mica planetă înghețată, își spuse singur că nu exista cale de întoarcere.

Luke apăsă o serie de întrerupătoare de la bordul navei și întoarse interceptorul X într-un viraj brusc. Privi cum poziția stelelor se schimbă în timp ce țîșnea într-o nouă direcție zburînd cu viteză maximă. Deodată, R2, încă încastrat în deschizătura special proiectată, începu să fluiera și să piuie. Computerul miniatural instalat în nava lui Luke pentru a traduce limbajul droidului afișa spusele robotului pe ecran.

– Totul e în regulă, R2, răspunse Luke după ce citi traducerea. Am schimbat doar cursul.

Micul droid piui neliniștit și Luke se întoarse pentru a citi noua traducere de pe ecran.

– Nu, spuse Luke, nu mergem la întâlnirea cu ceilalți.

Această veste îl alarmă pe R2, care scoase imediat o serie de sunete galvanice.

– Mergem în sistemul Dagobah, răspunse Luke.

Robotul piui din nou calculând cantitatea de combustibil pe care o purta nava.

– Avem destulă energie.

R2 emise o serie mai lungă de fluierături și piuituri.

– Ei n-au nevoie de noi acolo, răspunse Luke la întrebarea droidului în legătură cu întâlnirea rebelilor.

R2 piui apoi blînd, amintindu-i de ordinul Prințesei Leia. Exasperat, tînărul pilot exclamă:

– Contramandez acel ordin! Acum, taci.

Micul droid amuți. În fond, Luke era comandant în Alianța Rebelă și, ca atare, putea contramanda ordine. Acesta tocmai făcea cîteva mici reglaje la comenzile navei cînd R2 ciripi din nou.

– Da, R2, oftă Luke.

De această dată droidul scoase o serie de sunete dulci, selectînd cu atenție fiecare piuitură sau fluierătură. Nu dorea să-l supere pe Luke, dar ce aflase de la computer era destul de important pentru a fi raportat.

– Da, R2, știu că sistemul Dagobah nu apare pe nici una din hărțile noastre de navigație însă nu-ți face griji. E acolo.

Auzi un alt piuit îngrijorat al lui R2.

– Sînt foarte sigur, spuse tînărul, încercînd să-l liniștească pe tovarășul său mecanic. Ai încredere în mine.

Fie că avea sau nu încredere în ființa umană aflată la comenzile interceptorului X, R2 nu scoase decît un mic suspin. Pentru un timp tăcu ca și cum s-ar fi gîndit. Apoi piui din nou.

– Da, R2?

Această comunicare din partea robotului fusese exprimată cu și mai mare atenție decît înainte. S-ar putea zice chiar cu tact. Pare-se că R2 nu avea intenția să-l ofenseze pe omul căruia i se încredințase. Dar nu era posibil, calculă robotul, ca mintea omului să funcționeze ușor greșit? În fond, zăcuse multă vreme în bătaia gerurilor de pe Hoth. Sau, avansă R2 o altă posibilitate, poate că creatura zăpezilor, wampa, îl lovește mai puternic decît diagnosticase 2-IB?...

– Nu, răspunse Luke. Nu mă doare capul. Mă simți bine. De ce?

Ciripitul lui R2 era într-adevăr inocent.

– Nu am amețeli, pînă și cicatricile au dispărut.

Următorul fluierat avu o frecvență ceva mai ridicată.

– Nu, e în regulă, R2. Aș prefera să zbor pe control manual pentru o vreme.

Apoi robotul bondoc scoase un scîrțit final care i se păru lui Luke că suna ca și cum s-ar fi dat bătut. Luke fu amuzat de îngrijorarea robotului pentru sănătatea sa.

– Ai încredere în mine, R2, zise Luke cu un zîmbet blînd. Știu încotro merg și ajungem acolo în siguranță. Nu e departe.

Han Solo era de-a dreptul disperat acum. *Șoimul* nu fusese încă în stare să scape de cele patru nave de vînătoare TIE sau de enormul distrugător spațial care îi urmărea.

Solo alergă spre cala navei și începu să lucreze frenetic pentru a repara sistemul de hiperviteză stricat. Îi era însă imposibil să-și continue reparația delicată în timp ce *Șoimul* se zgîlțuia la fiecare explozie provocată de descărcările laser imperiale.

Han îi aruncă din zbor cîteva ordine copilotului său care verifică mecanismele așa cum i se ordonase.

– Reactorul orizontal.

Wookieul lătră. Lui i se părea că merge bine.

– Termostatul aluvionar.

Alt lătrat. Și partea aceea se afla la locul ei.

– Chewie, dă-mi hidroșurubelnițele.

Chewbacca alergă spre marginea deschizăturii calei, aducîndu-i uneltele. Han apucă șurubelnițele, apoi se opri și se uită la credinciosul său prieten wookie.

– Nu știu cum o să ieșim din chestia asta, mărturisi el. Chiar atunci o *bufnitură* răsunătoare se auzi dinspre partea laterală a *Șoimului*, făcînd nava să devieze de pe curs.

Chewbacca lătră neliniștit. Han se agăță de o margine cînd simți impactul, iar șurubelnițele îi zburară din mină. Cînd reuși să-și recapete echilibrul, îi strigă lui Chewbacca:

– Asta n-a fost descărcare laser! Ne-a lovit ceva! – Han... Han..., Prințesa Leia îl strigă din carlingă, intrase în panică. Vino încoace!

Se cățără afară din cală și goni ca din pușcă înapoi în carlingă împreună cu Chewbacca. Amîndoi erau uluiți de ceea ce vedeau prin fereastră.

– Asterozid!

Bucăți enorme de roci zburătoare se rostogoleau prin spațiu, cât vedeai cu ochii, ca și cum navele de urmărire imperială n-ar fi fost de ajuns.

Han se așează din nou în scaunul pilotului, preluând comanda *Șoimului*. Copilotul său își reluu și el locul chiar în clipa în care un asteroid mare trecu pe lângă prova navei.

Han încercă să fie cât mai calm; altfel totul n-ar mai fi durat decât câteva secunde.

– Chewie, ordonă el, schimbă cursul pe doi-șapte-unu.

Leia își pierdu răsuflarea. Știa ce înseamnă ordinul lui Han și era uluită de un asemenea plan nebunesc.

– Doar n-ai de gând să intri în cîmpul de asteroizi? întrebă ea, sperînd că înțelesese greșit ordinul

– Nu-ți face griji. N-o să ne urmărească și acolo! strigă el cu veselie.

– Dacă îmi dați voie să vă reamintesc, domnule, se oferi 3PO încercînd să aibă o influență rațională, probabilitatea de a naviga cu succes printr-un cîmp de asteroizi este de aproximativ două mii patru sute șazeci și șapte la unu.

Nimeni nu păru să-l audă. Prințesa Leia se încruntă.

– Nu e nevoie să faci asta pentru a mă impresiona, spuse ea, în timp ce *Șoimul* fu izbit de un alt asteroid. Han se concentrează și preferă să ignore insinuările ei.

– Țin-te bine, iubito, rise el, apucînd și mai strîns manșa navei. Să vezi ce o să mai zburăm acuma.

Leia tăcu și, resemnată, își puse centura de siguranță. C-3PO, mormăind în barbă tot felul de calcule, tăcu atunci cînd wookieul se întoarse și mirii la el.

Iar Han se concentrează numai asupra planului său. Știa că o să meargă; nu avea de ales. Zburînd mai mult după instinct decât după instrumente, începu un slalom prin ploaia de pietre. Aruncînd o privire pe ecranul radarului văzu că navele TIE și *Răzbunătorul* nu abandonaseră încă urmărirea.

O să se lase cu funeralii imperiale, gîndi el în timp ce conducea *Șoimul* prin ploaia de asteroizi. Privi un alt ecran și zîmbi la vederea ciocnirii între un asteroid și un interceptor TIE. Explozia apără pe ecran ca o pată de lumină. N-au existat supraviețuitori, gîndi Han.

Piloții aparatelor de vînătoare TIE ce urmăreau *Șoimul* erau printre cei mai buni din Imperiu. Dar nu se puteau compara cu Han Solo. Ori nu erau destul de buni, ori nu erau destul de nebuni. Numai un zărghit ar fi putut pilota nava într-o croazieră sinucigașă printre acești asteroizi. Nebuni sau nu, piloții imperiali nu avură de ales, trebuind să-l urmeze mai departe. Fără îndoială că ar fi preferat să piară în acest bombardament cu stînci decât să raporteze stăpînului lor că misiunea a eșuat.

Doi asteroizi giganți se rostogoleau spre *Șoimul Mileniului*. Pilotul său viră îndrăzneț ieșind dintre cei doi asteroizi, cât pe ce să se ciocnească de al treilea.

În timp ce *Șoimul* zbura prin cîmpul de asteroizi urmat îndeaproape de trei nave TIE, una din acestea fu zgîriată de o bucată de rocă și se rostogoli într-o altă direcție, ieșind total de sub controlul pilotului său. Celelalte două nave TIE își continuă urmărirea însoțite de distrugătorul spațial *Răzbunătorul* care trăgea în asteroizii ce i se iveau în cale.

Han Solo observă navele urmăritoare prin geamurile carlingii în timp ce își întoarse nava, gonind pe sub un alt asteroid ce se apropia, și apoi aducînd la poziția orizontală cargoul. Un asteroid mic ricoșă cu o izbitoră ce se reverberă prin toată nava, îngrozindu-l pe Chewbacca și făcîndu-l pe C-3PO să-și acopere lentilele senzorilor optici cu o mînă de bronz.

Han privi spre Leia și o văzu cum se uita împietrită la furnicarul de asteroizi. Lui Han i se păru că în acea clipă Leia își dorea să fie la mii de mile depărtare de locul acela.

– Ei bine, remarcă el, spunea că îți dorești să fii prin preajmă cînd voi greși.

Ea nu-l privi.

– Îmi retrag cuvintele.

– Distrugătorul spațial încetinește, anunță Han privind la datele de pe ecranul computerului.

– Bun, răspunse ea scurt.

Priveliștea de afară era înțesată de asteroizi.

– O să fim pulverizați dacă mai stăm mult aici, observă el.

– Mă opun, remarcă sec Leia.

– Trebuie să ieșim de sub dușul ăsta.

– Asta da.

– O să mă apropii mai mult de unul din asteroizii mari, adăugă Han.

– Asta nu!

– Să te apropii?! exclamă 3PO ridicîndu-și brațele metalice.

Creierul lui artificial nu era în stare să priceapă ce percepuseră senzorii lui auditivi.

– Să te apropii?! repetă Leia neîncrezătoare. Chewbacca se holbă la pilotul său și lătră uluit.

Nici unul dintre cei trei nu putea înțelege de ce căpitanul lor, care își riscase viața pentru a-i salva, ar dori să-i omoare tocmai acum! Reglînd comenzile de pe panoul de control, Han strecură nava printre cîțiva asteroizi mari, apoi se îndreptă direct spre unul de mărimea unei luni.

O ploaie de roci mai mici explodă pe suprafața crăpată a enormului asteroid în vreme ce *Șoimul*

Mileniului, urmărit în continuare de navele de vânătoare ale Imperiului, zbură chiar pe deasupra asteroidului. Era ca și cum ar fi plutit deasupra suprafeței unei mici planete, goale și lipsite de orice viață. Cu precizia unui expert, Han Solo coti spre un alt asteroid gigantic, cel mai mare din câți întâlneau până atunci. Cu toată priceperea care-i crease o adevărată reputație în întreaga galaxie, manevră *Șoimul* astfel încât singurul obiect între el și navele de vânătoare TIE să fie asteroidul aducător de moarte. Izbucni o explozie de lumină strălucitoare, apoi nimic. Rămășițele a două interceptoare TIE se împrăștiară în întuneric, iar asteroidul nedeiat de pe cursul său își continuă drumul.

Han simți căldura interioară ce îl invadează. Zimbi în sinea lui, triumfător.

Apoi observă o imagine pe radarul principal și îi făcu semne copilotului său păros.

– Acolo! Han îi arată imaginea. Chewie, vezi ce e asta. Arată destul de bine.

– Ce este? întrebă Leia.

Pilotul *Șoimului* îi ignoră întrebarea.

– Cred că ne-ar conveni de minune, spuse el.

Zburind pe deasupra asteroidului, Han privi în jos, spre solul crăpat, uitându-se spre o zonă umbrită ce arăta ca un crater de proporții uriașe. Coborî *Șoimul* până la nivelul suprafeței și intra cu el direct în crater, pereții acestuia ridicându-se brusc în jurul navei sale asemenea unui uriaș bol. Cu toate acestea, aveau încă pe urme două interceptoare TIE, trăgând cu tunurile lor laser și încercând să-i imite fiecare manevră. Han Solo știa că trebuia să fie mai șmecher și mai îndrăzneț pentru a putea scăpa de ei. Observând o trecătoare strimă, înclină *Șoimul Mileniului* pe o parte. Nava trecu astfel prin coridorul stîncos.

Deși nu se aștepta, cele două nave TIE îl urmau. Una din ele zgîrie pereții cu învelișul său metalic scoțind scînteii.

Întorcându-și nava și înclinînd-o din nou, Han se ridică deasupra trecătorii strimte. În urma sa, cerul negru scînteie cînd cele două nave TIE se ciocniră una de cealaltă, apoi explodară la impactul cu solul stîncos.

Han reduce viteza. Încă nu se simțea la adăpost de vînătorii imperiali. Aruncîndu-și privirea prin canion observă ceva întunecat: gura deschisă a unei peșteri aflată pe fundul craterului, destul de mare pentru a adăposti *Șoimul Mileniului* – poate. Dacă nu, el și echipajul său o vor afla în curînd.

Încetinind viteza navei, Han trecu de intrarea peșterii și ajunsese într-un tunel larg, care promitea să fie o ascunzătoare ideală. Respiră adînc atunci cînd nava sa fu înghițită de întunericul peșterii.

O mică navă cu aripi în formă de X se apropia de atmosfera planetei Dagobah.

Pe măsură ce distanța se reducea tot mai mult, Luke Skywalker putu să vadă o porțiune din suprafața sa curbată prin învelișul de nori denși. Planeta nu era trecută pe hartă și deci, necunoscută. Luke ajunsese aici totuși, deși nu era sigur dacă doar mîna lui ghidase nava în acest sector neexplorat din spațiu.

R2-D2, aflat în partea din spate a interceptorului X, cercetă stelele pe lîngă care treceau, apoi își adresează remarcile prin intermediul computerului.

Luke citi interpretarea de pe ecran.

– Da, acesta e Dagobah, R2, îi răspunse el micului robot, apoi se uită prin geamul carlingii, căci nava începuse să coboare spre suprafața planetei.

– Arată cam ciudat, nu-i așa?

R2 piui, încercînd pentru ultima oară să-și readucă stăpinul la rațiune.

– Nu, răspunse Luke, nu vreau să mă răzgîndesc.

Privi monitoarele de pe navă și începu să se simtă puțin neliniștit.

– Nimic nu indică orașe sau tehnologie, totuși, am indicații cu privire la forme de viață multiple. Sint ceva ființe pe acolo.

Și R2 era îngrijorat și piui din nou.

– Da, sint sigur că este un loc cit se poate de sigur pentru droizi. Luke începuse să se plictisească.

Vom vedea ce se întîmplă.

Auzi un suspin electronic patetic ce provenea din spatele carlingii.

– Nu-ți mai face atîtea griji!

Interceptorul X navigă prin haloul amurgului ce separa spațiul întunecat de suprafața planetei.

Luke trase aer în piept, apoi plonjă cu nava sa în pătura albă de nori.

Nu putea să vadă nimic. Vederea îi era acoperită de pielea albă și densă ce se îngrămădea la ferestrele navei sale. Singura lui șansă era să-și controleze interceptorul doar cu ajutorul instrumentelor.

Dar radarele nu mai înregistrară nimic, chiar pe măsură ce Luke se apropie de suprafața planetei. Disperat, manevră comenzile, nemaifiind în stare să aprecieze nici măcar altitudinea la care se afla.

Cînd alarma începu să biziie, R2 i se alătură, emițînd o serie de piuituri și fluierături frenetice.

– Știu, știu! strigă Luke, încercînd încă să controleze nava. Instrumentele nu mai funcționează! Nu

pot vedea nimic. Ține-te, bine, o să încep manevrele de aterizare. Să sperăm că există ceva dedesubtul nostru.

R2 chițăi din nou, dar sunetele sale fură înecate de intrarea în funcțiune a rachetelor de frinare. Luke se încordă în scaunul pilotului, pregătindu-se pentru impact. Apoi nava se scutură și Luke auzi trosnetul făcut de crengile unor copaci, tăiate de aripile navei sale.

Când interceptorul X se opri în sfârșit, zguduitoră aproape îl aruncă pe pilot prin geamul carlingii. Având în sfârșit siguranța că se află pe sol, Luke se întinse în scaun și suspină ușurat. Apoi apăsă un buton ce ridică partea superioară a carlingii. Când scoase capul din navă, pentru a se uita prima dată la această lume necunoscută, Luke Skywalker își pierdu respirația.

Interceptorul X era înconjurat complet de cețuri, iar luminile de aterizare nu răzbeau mai mult de câțiva zeci de centimetri în fața lor. Ochii lui Luke începuseră să se obișnuiască treptat cu ceața din jurul său, astfel încât percepură trunchiurile încovoiate și rădăcinile grotești ale unor copaci. Se cățără afară din carlingă în timp ce R2 își detașa corpul bondoc din deschizătura în care se afla.

– R2, spuse Luke, tu rămii aici în timp ce eu dau o raită.

Copacii cenușii aveau rădăcini vizibile ce se întrepătrundeau și se ridicau cu mult deasupra lui Luke înainte de a se uni pentru a forma trunchiul. Își dădu capul pe spate și văzu crengile, sus de tot, ce păreau să formeze o perdea împreună cu norii. Luke se cățără precaut pe vârful navei sale și văzu că aterizase într-o mlaștină învăluită în ceață.

R2 emise un piuit scurt – apoi se auzi un plescăit – urmat de tăcere. Luke se întoarse exact la timp pentru a vedea cum partea superioară în formă de cupolă a droidului dispărea sub suprafața cețoasă a apei.

– R2! R2! strigă Luke.

Îngenunche pe coca netedă a navei și se aplecă înainte, căutându-l neliniștit pe prietenul său robotul. Însă apele negre rămaseră liniștite. Luke nu putea spune încă precis cât de adâncă putea fi acea baltă stătută și noroioasă; dar părea foarte adâncă.

Își dădu seama brusc că s-ar putea să nu-și mai vadă niciodată prietenul droid. Chiar atunci, un periscop subțire străpunse suprafața apei și Luke auzi un gilguit slab.

"Ce ușurare!" gândi Luke în timp ce privea periscopul ce se îndrepta spre țărșm. Alergă de-a lungul invelișului navei sale, iar când malul fu la mai puțin de trei metri depărtare, tînărul comandant sări în apă și se chinu să iasă pe uscat. Privind în urmă, văzu pe R2 ce-și continua drumul spre țărșm.

– Grăbește-te, R2! strigă Luke.

Ceva se mișcă deodată prin apă în spatele lui R2, dar Luke nu-și dădu seama ce este. Nu putu vedea decît o siluetă masivă și întunecată. Creatura se ridică pentru o clipă, apoi se scufundă din nou, izbind puternic carcasa de metal a droidului. Luke auzi pateticul țipăt electronic al robotului care cerea ajutor, apoi nimic...

Luke rămase țintuit, continuînd să se holbeze la apele negre, nemișcate ca moartea însăși. În timp ce privea, cîteva bule de aer apărură la suprafață. Inima lui Luke începu să bată cu putere de teamă cînd își dădu seama că stătea prea aproape de baltă.

Dar înainte de a se mișca, micul robot fu scuipat de către creatura ce aluneca pe sub apă. R2 descrie un arc grațios prin aer și să prăbuși pe un pat de mușchi cenușiu.

– R2, strigă Luke, fugind spre el, ai scăpat teafăr?

Luke era recunoscător că animalului din mlaștină nu i se păruse digerabil droidul de metal.

Robotul răspunse cu o serie de fluierături și piuituri slabe.

– Dacă vrei să spui că venirea noastră aici a fost o idee proastă încep să fiu de acord cu tine, admise Luke privind în jur.

Măcar, gîndi el, pe Hoth avea o tovarășie umană, aici în afară de R2, părea să nu existe nimic altceva decît mlaștina aceea împuțită – și creaturi deocamdată nevăzute care ar putea bîntui împrejurimile în timpul nopții. Întunericul cădea cu repeziciune. Luke începu să tremure în ceața ce se îndesea și care se apropia de ei ca o ființă vie. Îl ajută pe R2-D2 să se ridice în picioare, apoi șterse noroiul ce acoperea corpul cilindric al robotului. În timpul acesta Luke auzi țipete stranii și neomenesți ce veneau din jungla îndepărtată și îl trecu un fior cînd își imagină animalul care le scotea.

Cînd termină să-l curețe pe R2, Luke observă că întunericul se lăsase de-a binelea. Umbrele se adunau în jurul său, iar țipetele îndepărtate nu mai păreau chiar atît de îndepărtate. El și cu R2 priviră în jur la jungla mlăștinoasă, apoi se apropiară mai mult unul de altul. Deodată Luke observă o pereche de ochi mici, dar fioroși clipind spre ei prin frunzișul întunecat, apoi dispărînd cu un zgomot de pași mărunți.

Nu îndrăznise să pună la îndoială sfatul lui Ben Kenobi, dar acum începuse să se întrebe dacă nu cumva spectrul prietenului său făcuse o greșeală conducîndu-l pe această planetă către misteriosul magistru Jedi.

Privi înapoi spre interceptorul X și mormăi în ciudat cînd văzu că toată partea inferioară era scufundată în apele întunecate.

– Cum o să-l mai scoatem de acolo?

Toate circumstanțele păreau împotriva lor și, într-un fel, ridicole.

– Ce căutăm noi aici? mormăi el.

Nu stătea în puterile computerizate ale lui R2 de a da răspunsul la aceste două întrebări, dar, oricum, scoase un puțit reconfortant.

– Parcă ar fi un vis, spuse Luke. Scutură din cap, simțindu-se înfrigorat și înfricoșat. Sau poate că înnebunesc eu.

Cel puțin știa cu siguranță că n-ar fi putut să ajungă într-o situație mai nebunească decât aceasta.

VIII

Darth Vader stătea ca un uriaș zeu tăcut pe puntea de control principală a gigantului distrugător spațial.

Se uita fix pe marea fereastră dreptunghiulară de deasupra punții la cîmpul de asteroizi care-i bombardau cu furie nava ce aluneca prin spațiu. Sute de stînci goneau pe lîngă geamuri. Unele se ciocneau între ele și explodau cu străluciri vii.

În timp ce Vader privea, una dintre navele sale mai mici se dezintegra sub impactul unui asteroid enorm. Aparent nepăsător, Vader se întoarse pentru a privi o serie de douăzeci de imagini holografice. Aceste holograme recreau în trei dimensiuni trăsăturile celor douăzeci de comandanți ai navelor de război imperiale. Imaginea comandantului a cărui navă tocmai fusese distrusă se ștergea rapid, aproape la fel de repede ca și particulele strălucitoare ale navei ce fusese trimisă în neant.

Amiralul Pielt și un aghiotant se postară în liniște în spatele stăpînului lor îmbrăcat în negru, în timp ce acesta se întorcea spre o imagine aflată în centrul celor douăzeci de holograme, care era întreruptă continuu de interferențe, apărînd și dispărînd cît timp căpitanul Needa de pe distrugătorul spațial *Răzbunătorul* își dădea raportul. Primele sale cuvinte fuseseră deja înecate de pîrîituri.

– ... fiind ultima oară cînd a apărut pe radarele noastre, continuă căpitanul Needa. Avînd în vedere avariile mari pe care noi i le-am produs, consider că a fost și nava lor distrusă.

Vader nu fu de acord. Cunoștea puterea *Șoimului Mileniului* și era bine familiarizat cu dibăcia pilotului său îndrăzneț.

– Nu, căpitane, mîrii el furios, ei trăiesc. Vreau ca fiecare navă disponibilă să cerceteze amănunțit cîmpul de asteroizi pînă vor fi găsiți.

Imediat ce Vader dădu această comandă, imaginea căpitanului Needa și cele ale celorlalți nouăsprezece căpitani dispărură complet. Cînd ultima hologramă se șterse. Stăpînul Întunecat, simțindu-i pe cei doi oameni care stăteau în spatele său, se întoarse.

– Ce este atît de important încît nu suferă amîinare, amirale? întrebă pe un ton imperios. Vorbește! Fața amiralului pâlî de frică, vocea tremurîndu-i aproape la fel de mult ca și trupul.

– Împăratul...

– Împăratul? repetă glasul din spatele măștii negre.

– Da, răspunse amiralul. Vă ordonă să luați contact cu el.

– Scoate-ți nava aceasta din cîmpul de asteroizi, comandă Vader, într-o poziție de unde putem trimite o transmisie clară.

– Da, stăpîne.

– Și trimiteți semnalul codificat în camera mea.

Șoimul Mileniului se odihnea ascuns în mica peșteră în care era întuneric beznă și umezeala picura pe pereți. Echipajul *Șoimului* micșoră turația motoarelor pînă cînd nici un sunet nu se mai auzi dinspre mica navă.

În carlingă, Han Solo și copilul său păros tocmai terminau de închis sistemele electronice ale navei. Pe măsură ce o făceau, lumina becurilor de control scăzu în intensitate, iar interiorul navei deveni aproape la fel de întunecat ca și peștera ce-o adăpostea. Han aruncă o privire spre Leia și-i adresă un zîmbet ironic.

– Devine din ce în ce mai romantic aici.

Chewbacca mormăi. Era destul de muncă și wookieul avea nevoie de toată colaborarea lui Han dacă vroiau să repare hipermotorul stricat. Iritat, Han se întoarse la lucru.

– Ce ești atît de morocănos? aruncă el.

Înainte ca Chewbacca să poată răspunde, droidul de protocol se apropie timid de Han și puse o întrebare de importanță arzătoare:

– Domnule, mă tem să întreb, dar închiderea tuturor sistemelor în afară de cele de urgență mă

include și pe mine?

Chewbacca își exprimă opinia cu un răsunător lătrat afirmativ, dar Han nu fu de acord.

— Nu, spuse el, vom avea nevoie de tine ca să vorbești cu bătrînul *Șoim* pentru a afla ce s-a întîmplat cu hiper-motorul nostru, se uită apoi spre Prințesă. — Cum te descurci cu aparatul de sudură, Înălțimea Ta?

Înainte ca Leia să poată da un răspuns potrivit, *Șoimul Mileniului* se înclină înainte, ca urmare a unui impact subit. Tot ce nu era fixat zbură prin cabină; chiar și uriașul wookie, urlînd sălbatic, trebui să se lupte pentru a-și menține poziția în scaun.

— Țineți-vă bine, strigă Han. Atenție!

C-3PO se buși de perete, apoi se adună de pe jos.

— Domnule, este foarte posibil ca acest asteroid să nu fie stabil.

Han îl împunse cu privirea:

— Mă bucur că ești aici pentru a ne spune lucrurile astea.

Nava se balansă din nou, mai violent ca înainte.

Wookieul urlă iar; 3PO căzu pe spate, iar Leia fu aruncată în celălalt capăt al cabinei, direct în brațele căpitanului Solo, gata s-o primească.

Balansul navei încetă la fel de brusc cum începuse. Dar Leia rămase în continuare în îmbrățișarea lui Han.

— Ei, Prințesă, spuse el, plăcut surprins, atît de neașteptată...

La auzul acestor vorbe, ea începu să se retragă.

— Dă-mi drumul, insistă ea, încercînd să scape din brațele lui. Mă înfurii.

Han văzu vechea expresie familiară de aroganță începînd să apară din nou pe fața ei.

— Nu arăți supărată, minți el.

— Dar cum arăt?

— Frumoasă, răspunse el sincer, cu o emoție care îl surprinse.

Leia se simți deodată intimidată. Obrajii i se îmbujorară, și cînd își dădu seama că roșește, își plecă privirea. Dar tot nu încercă să se elibereze cu adevărat. Han strică însă această clipă de tandrețe.

— Și emoționată, adăugă el.

Leia se înfurie. Redevenind Prințesa furioasă și senatorul mîndru dintotdeauna, se trase înapoi repede și își reluă postura regală.

— Îmi pare rău, căpitane, spuse, cu obraji în flăcări de mînie, dar nu ajunge să fiu ținută în brațe de către tine pentru a mă emoționa.

— Oricum, sper că nu te aștepți la mai mult, mormăi Han, supărat mai mult pe el însuși decît pe vorbele ei întepătoare.

— Nu aștept nimic, zise indignată Leia, decît să fiu lăsată în pace.

— Dacă nu-mi vei mai sta în cale, te voi lăsa în pace. Realizînd jenată că într-adevăr stătea cam aproape, Leia păși în lături și făcu un efort să schimbe subiectul.

— Nu crezi că ar fi timpul să începem lucrul la nava ta?

Han ridică din sprîncene.

— Sînt de acord, spuse el rece, fără să o privească.

Leia se răsuci pe călcîie și părăsi carlinga.

Pentru o clipă Han ramase tăcut pe loc, încercînd să se adune. Se uita jenat la tăcutul wookie și la droid, care fuseseră amîndoi martorii întregului incident.

— Hai, Chewie, să ne bîgăm nasul în scurtcircuitul ăsta zburător, zise iute pentru a depăși momentul penibil.

Copilotul lătră afirmativ, apoi se alătură căpitanului său care tocmai ieșea din carlingă. Pe cînd trecea pragul, Han se uită peste umăr la 3PO, care stătea încă în camera slab luminată.

— Și tu, gălbiorule!

Trebuie să recunosc, bombăni robotul în sinea lui părăsind carlinga, că sînt momente cînd nu înțeleg comportamentul uman.

Luminile interceptorului X al lui Luke Skywalker străpungeau întunericul planetei mlăștinoase. Nava se afundase mai adînc în apele murdare, dar rămăsese încă destul la suprafață pentru a-i permite lui Luke să care proviziile necesare din compartimentul de depozitare. Știa că nu avea să mai dureze mult pînă ce nava sa se va scufunda și mai mult, poate cu totul — sub nivelul apei. Gîndea că șansele lui de supraviețuire ar putea fi sporite dacă va aduna cît mai multe provizii.

Era atît de întuneric acum, încît Luke de-abia putea să vadă înaintea lui. Afară, în jungla deasă, se auzi un zgomot scurt și ascuțit și Luke simți un fior trecînd prin el. Scoțîndu-și pistolul din toc, se pregăti să dezintegreze orice ar fi sărit din junglă pentru a-l ataca. Dar nu apărură nimic și atunci își prinse arma la loc, continuînd să-și despacheteze lucrurile.

– Ești dornic de puțină energie? îl întrebă Luke pe R2, care își aștepta răbdător propria sa formă de hrană.

Luke luă un mic arzător cu fuziune dintr-o cutie de echipament și îl aprinse, binecuvîntînd pînă și micuța strălucire aruncată de minusculul dispozitiv de încălzire, apoi scoase un cablu electric și îl atașă lui R2 printr-o protuberanță ce semăna vag cu un nas. În vreme ce energia se răspîndea prin măruntaiele electronice ale lui R2, robotul bondoc fluiera încîntat.

Luke se așeză și deschise un container de mîncare conservată. În vreme ce mîncă, vorbea cu robotul.

– Acum nu-mi rămîne decît să-l găsesc pe acest Yoda, dacă există cu adevărat.

Privi neliniștit în jur la umbrele din junglă și se simți înfricoșat, mizerabil și îndoindu-se din ce în ce mai mult în legătură cu rațiunea căutărilor sale.

– Locul e cam straniu pentru un Maestru Jedi, îi spuse micului robot. Îmi dă fiori.

După sunetul scos, era clar că R2 împărtășea opinia lui Luke asupra lumii mlăștinoase.

– Cu toate că, reluă Luke în timp ce gusta mai departe fără poftă din mîncare, simt ceva familiar în legătură cu locul ăsta. Mă simt...

– Cum te simți?

Asta nu fusese vocea lui R2! Luke sări în picioare, soase pistolul, apoi se întoarse, străduindu-se să vadă în întuneric sursa acelor vorbe. În timp ce se întorcea zări o creatură pitică chiar în fața lui. Surprins, Luke păși imediat înapoi; ființa aceea mică părea să se fi materializat din neant! Nu părea să aibă mai mult de jumătate de metru înălțime, stînd neînfricată în fața tinărului ce o domina cu statura lui și care ținea spre ea un înfricoșător pistol laser.

Micuța creatură ar fi putut avea orice vîrstă. Fața îi era brăzdată de riduri, dar încadrată de urechi alungite și

ascuțite care îi dădeau un aer de tinerețe eternă. Părul lung și alb era împărțit în două jumătăți ce atîrnau de fiecare parte a capului cu piele albăstruie. O ființă bipedă, ce stătea pe picioare scurte, terminate cu trei degete, aproape reptiliene. Purta niște zdrențe la fel de cenușii ca și cețurile mlaștinii și care aveau probabil aceeași vîrstă ca și creatura.

Pentru moment, Luke nu putea decide dacă să se teamă sau să rîdă. Dar cînd se uită în ochii aceia bulbucăți și simți firea blîndă a ființei din fața lui, se relaxă. În sfîrșit, creatura făcu un gest spre pistolul din mîna lui Luke:

– Pune arma deoparte tu. Nu doresc rău la tine.

După o ezitare, Luke își prinse din nou pistolul la centură. Făcînd aceasta, se întrebă de ce se simțea împins să asculte de mica creatură.

– Mă întreb, vorbi din nou creatura, ce cauți tu aici?

– Caut pe cineva, răspunse Luke.

– Caută? Caută? repetă curioasă creatura, un zîmbet larg începînd să-i brăzdeze fața deja ridată.

Găsit cineva, așa spune. Heh? Da!

Luke trebui să se forțeze să nu zîmbească.

– Mda.

– Ajuta eu te pot.. da... da...

Inexplicabil, Luke se trezi că are încredere în ciudata creatură, dar nu fu deloc sigur că asemenea ființă pipernicită i-ar putea fi de ajutor în misiunea sa importantă.

– Nu cred, replică el blînd. Vezi, eu caut un mare războinic.

– Mare războinic? Creatura scutură din cap, părul alb fluturîndu-i deasupra urechilor ascuțite.

Războaiele nu fac nimeni mare.

"O idee stranie", gîndi Luke, dar înainte să poată răspunde, văzu micul hominid cățărîndu-se pînă în virful cutiilor de provizii salvate. Șocat, privea în timp ce creatura începu să scormonească printre articolele pe care Luke le adusese cu el do pe Hoth.

– Pleacă de-acolo, spuse el, surprins de o asemenea purtare stranie.

Deplasîndu-se pe pămînt, R2 se împletici spre mormanul de cutii, oprindu-se față în față cu creatura. Droidul chițăi a dezaprobare în vreme ce măsura creatura ce săpa indiferentă printre provizii.

Strania ființă apucă containerul ce conținea rămășițele mîncării lui Luke și luă o înghițitură.

– Hei, asta-i cina mea! exclamă Luke.

Dar imediat creatura scuipe ceeaa ce gustase, iar fața sa ridată se încreți ca o prună uscată.

– Pfu! spuse, scuipe. Mulțumesc, nu. Cum ajuns tu așa mare cu mîncare de fel ăsta? îl măsură pe Luke de sus în jos.

Înainte ca tinărul uimit să poată răspunde, creatura aruncă în direcția lui Luke containerul cu mîncare, apoi plonjă cu una din mîinile sale mici și delicate într-o altă cutie cu provizii.

– Ascultă, amice, spuse Luke, privind acest distrugător bizar, nu am dorit să aterizăm aici. Și dacă aș putea să-mi scot interceptorul din această băltoacă aș face-o, dar nu pot. Așa că...

– Nu poți scoate nava afară? Încercat? Încercat? Îl provocă mica ființă.

Luke trebui să recunoască în sinea lui că n-o făcuse, dar ideea însăși părea total ridicolă. Nu avea

echipamentul adecvat pentru a...

Ceva din cutia lui Luke atrăsese atenția creaturii. Luke ajunsese la capătul răbdării când văzu ființa aceea nebună înșfăcînd ceva din cutia cu provizii. Știind că supraviețuirea depindea de aceste provizii, se întinse după cutie. Dar creatura ținea strîns ceea ce dobîndise — o lanternă micuță pe care o strîngea în mîna sa albăstruie. Luminița căpătă viață în mîna creaturii, aruncîndu-și raza spre fața sa încîntată, iar el începu imediat să-și examineze comoara.

— Dă-o înapoi! țipă Luke.

Creatura se retrase ca un copil obraznic din fața tînărului ce se apropia.

— A mea! A mea! Sau nu voi ajuta la tine!

Ținînd încă strîns lanterna la piept, făcu un pas înapoi, ciocnindu-se din neatenție de R2-D2. Fără a-și aminti că robotul se putea mișca, ființa stătu lîngă el în timp ce Luke se apropia.

— Nu-mi trebuie ajutorul tău, spuse Luke indignat. Vreau lanterna înapoi. Voi avea nevoie de ea în groapa asta cu noroi.

Luke își dădu seama pe moment că emisese o insultă.

— Groapă cu noroi? Casa meu este!

În vreme ce se certau, R2 întinse încet un braț metalic. Bruscu, appendicele acesta apucă lanterna furată și imediat cele două personaje fură angajate într-o luptă pentru prada mult dorită.

În timp ce se învîrteau unul în fața celuilalt în cursul bătăliei, R2 fluieră cîteva "dă-mi asta" electronice.

— A mea, a mea. Dă-mi înapoi, țipă creatura. Cu toate acestea dintr-o dată păru să renunțe la lupta bizară și împinse droidul cu un deget albăstrui.

R2 emise un chițait intens și imediat dădu drumul lanternei.

Învîgătorul rînji la obiectul strălucitor din mîinile sale mici, repetînd bucuros: A mea, a mea.

Luke era aproape sătul și-l sfătui pe robot să încheie bătălia.

— Gata. R2, spuse cu un oftat, lasă-l s-o ia. Acum pleacă de aici, micuțule. Avem multe de făcut.

— Nu, nu! pledă creatura cu emfază. Eu rămîne să ajut găsiți prietenul.

— Nu caut un prieten, spuse Luke. Caut un Maestru Jedi.

— Oh, ochii creaturii se măriră în timp ce vorbea. Un Maestru Jedi. Cu totul altceva. Yoda, cauți Yoda.

La auzul acestui nume Luke fu surprins, dar rămase sceptic. Cum putea un pitic ca acela să știe ceva despre un mare profesor al Cavalerilor Jedi?

— Îi cunoști?

— Desigur, da, zise creatura cu mîndrie. Eu duce la el. Dar întii trebuie mîncăm. Mîncare bună. Vino, vino.

Cu aceasta, creatura se grăbi spre ieșirea din tabăra lui Luke, înspre umbrele mlaștinii. Lanterna micuță pe care o ducea pălea treptat în depărtare în timp ce Luke stătea pe loc, simțindu-se deziluzionat. La început nu avu intenția să se ia după creatură, dar deodată se trezi intrînd în ceață pe urmele sale.

De îndată ce Luke porni prin junglă, îl auzi pe R2 fluierînd și piuind ca și cum ar fi vrut să-și ardă circuitele. Luke se întoarse pentru a-l zări pe micuțul robot disperat lîngă miniarzătorul cu fisiune.

— Ar fi mai bine să rămii aici și să ai grijă de tabără, îl instrui Luke pe robot.

Însă R2 își intensifică doar semnalele sonore, trecînd prin întreaga sa gamă de sunete electronice.

— R2, potolește-te acum, îi strigă Luke intrînd în junglă. Pot să am singur grijă de mine. Voi fi în siguranță, ne-am înțeles?

Mormăielile electronice ale lui R2 deveniră din ce în ce mai slabe pe măsură ce Luke se grăbea să-l prindă din urmă pe micul ghid. Luke gîndi că-și ieșise total din minți fiindcă urmărirea această ființă ciudată în necunoscut. Dar creatura menționase numele lui Yoda și Luke se simțea împins să accepte orice ajutor putea afla pentru a-l găsi pe Maestrul Jedi. Mergea prin întuneric împiedicîndu-se de ierburi dese și rădăcini întortocheate, urmărind lumina ce clipea în fața lui.

Creatura monologa veselă, deschizînd drumul prin mlaștină.

— Heh... în siguranță... heh... cu adevărat în siguranță... da, desigur.

Apoi, în modul său straniu, ființa aceasta misterioasă începu să ridă.

Două crucișătoare imperiale treceau pe deasupra uriașului asteroid. *Șoimul Mileniului* trebuia să fie ascuns undeva înăuntru — dar unde?

Alunecînd silențios pe deasupra asteroidului, navele lansau bombe peste terenul denivelat încercînd să oblige cargoul să iasă la suprafață. Undele de șoc ale exploziilor scuturau violent asteroidul, dar nu exista încă nici un semn din partea *Șoimului*. Plutînd deasupra asteroidului, unul dintre distrugătoarele spațiale imperiale aruncă o umbră întunecată peste intrarea în tunel. Cu toate acestea radarele navei nu reușiră să înregistreze gaura curioasă în peretele curbat ca un bol. În acea gaură, într-un tunel bătut de vînturi și nedetectat de oamenii puternicului Imperiu se afla cargoul. Zbirniia și vibra la fiecare explozie

care răsuna pe suprafața de deasupra.

Înăuntru, Chewbacca muncea febril pentru a repara motorul complex. Se cățăraseră într-un compartiment de deasupra pentru a ajunge la firele ce operau sistemul de hiperviteză. Dar când simți prima explozie, își scoase capul din masa de fire și emise un strigăt îngrijorat.

Prințesa Leia, care suda o valvă avariata, se opri din lucru și privi în sus. Bombele păreau a fi foarte aproape.

C-3PO se uită la Leia și, neliniștit, dădu capul pe spate.

— Oh, Doamne, spuse, ne-au găsit.

Toți tăcură, temându-se că sunetul vocii lor ar putea într-un fel să le trădeze poziția exactă. Din nou, nava fu scuturată de o descărcare mai puțin intensă decât ultima.

— Se îndepărtează, spuse Leia.

Han le pricepu tactica.

— Vor doar să vadă dacă pot stîrni vînatul, îi spuse. Sîntem în siguranță dacă stăm liniștiți.

— Unde am mai auzit eu fraza asta? spuse Leia cu un aer inocent.

Ignorîndu-i sarcasmul, Han trecu pe lingă ea pentru a se întoarce la lucru. Pasarela de trecere din cală era atît de îngustă încît nu reuși să n-o atingă în treacăt — sau oare ar fi putut?

Cu sentimente amestecate, Prințesa îl privi pentru o clipă cum continua să lucreze la nava lui. Și apoi se întoarse la sudura ei.

C-3PO ignoră tot acest comportament uman. Era prea ocupat în încercarea sa de a comunica cu *Șoimul*, dorind să afle ce se întîmplase cu hipermotorul. Stînd în fața panoului de control central, 3PO scotea fluierături și piuituri ciudate. O clipă mai tîrziu, panoul de control răspunse printr-un fluierat.

— Unde este R2 cînd am nevoie de el? oftă robotul auriu.

Răspunsul panoului de control fusese dificil de interpretat pentru el.

— Nu știu unde a învățat nava ta să comunice, îl anunță 3PO pe Han, dar dialectul ei lasă de dorit. Cred, domnule, că spune că a fost polarizată cupla de pe axa negativă. Mă tem că va trebui să o înlocuiți.

— Bineînțeles că va trebui s-o înlocuiesc, îl repezi Han, apoi îl strigă pe Chewbacca, ce privea îndeaproape scena din compartimentul de sub tavan: înlocuiește-o!

Observase că Leia terminase de sudat, dar avea probleme cu repunerea în poziție a valvei, luptîndu-se cu o manetă care pur și simplu nu voia să se clintească.

Se apropie de ea și își oferî ajutorul, dar ea îi întoarse cu răceală spatele și își continuă lupta cu valva.

— Ușurel, Înălțimea Ta, spuse el. Nu voiam decît să te ajut.

Luptîndu-se în continuare cu maneta aceea, Leia îl rugă cu o voce blîndă:

— N-ai vrea să nu-mi mai spui așa?

Han rămase surprins de tonul simplu al Prințesei. Se așteptase la o replică usturătoare sau, în cel mai bun caz, o tăcere de gheață. Dar cuvintele ei nu aveau tonul batjocoritor cu care era obișnuit. Se terminase oare acea bătălie nemiloasă între firile lor prea voluntare?

— Desigur, spuse el blînd.

— Cîteodată ești atît de dificil, spuse Leia aruncîndu-i o privire timidă.

Trebuie să recunoască.

— Într-adevăr, așa e. Ai putea și tu să fii puțin mai drăguță. Hai, recunoaște, cîteodată mă socoti un om bun.

Ea dădu drumul manetei și își frecă mîna care o durea.

— Cîteodată, zise zîmbind ușor, poate..., cînd nu te porți ca un ticălos.

— Ticălos? rîse el, găsind delicios cuvîntul pe care-l alesese. Îmi place cum sună.

Fără alte vorbe, el îi prinse mîna și începu s-o maseze.

— Termină, protestă Leia.

Han continuă să-i țină mîna.

— Ce să termin? întrebă el dulce.

Leia se simți confuză și jenată — într-o sută de feluri în aceeași clipă. Dar simțul ei de demnitate fu mai puternic.

— Termină! spuse ea imperial. Am mîinile murdare.

Han zîmbi în fața scuzei ei atît de slabe, dar continuă să-i țină mîna și se uită fix în ochii ei..

— Și mîinile mele sînt murdare. De ce îți este teamă?

— Teamă? îi întoarse ea privirea. Mi-e teamă că mă murdăresc.

— De aia tremuri? întrebă el.

Vedea clar că era afectată de apropierea și de atingerea lui și expresia ei se îndulci. Drept pentru care se întinse și-i prinse și cealaltă mîna.

— Cred că ții la mine tocmai pentru că sînt un ticălos, spuse el. Cred că nu ai avut parte de prea mulți ticăloși în viața ta.

În timp ce vorbea o trăgea încet spre el.

Leia nu-i opuse rezistență. Acum, uitându-se la el, se gândi că niciodată nu-i păruse mai chipeș; dar ea se simțea încă Prințesa.

– Îmi plac în general oamenii buni, îi șopti.

– Și eu nu sînt un om bun? întrebă Han, provocator.

Chewbacca își iți capul din compartimentul de deasupra și privi neobservat derularea evenimentelor.

– Ba da, șopti ea, dar tu...

Înainte să poată termina, Han Solo o trase spre el și îi simți trupul tremurînd cînd îi atinse buzele și o sărută. Păru o veșnicie, o eternitate se așternu între ei doi, în timp ce-i înclină cu blîndețe capul pe spate. De data aceasta nu-i opusese deloc rezistență.

Cînd se dezlipiră unul de altul, Leia avu nevoie de un moment pentru a-și recăpăta suflarea. Încercă să-și redo-bîndească demnitatea și să-și compună o mină indignată, dar îi veni greu să vorbească.

– Bine șmechere, începu ea. Eu...

Dar se opri și se trezi sărutîndu-l și ea, trăgîndu-l chiar mai aproape de ea ca înainte. Într-un sfîrșit, buzele lor se despărțiră. Han o ținu pe Leia în brațele sale în timp ce se priveau unul pe altul. O bună bucată de vreme un sentiment de liniște dăinui în sufletele lor. Apoi Leia începu să se retragă, cu gîndurile și sentimentele prinse de furtună. Își feri privirea și începu să se desprindă din îmbrățișarea lui Han. În următoarea secundă se întoarse și fugi din cabină.

Han se uită după ea în tăcere. Apoi își dădu seama de existența curiosului wookiee, al cărui cap se ițea din tavan.

– Gata, Chewie! tună el. Dă-mi o mîină de ajutor la valva asta.

Ceața, dispersată de un torent de ploaie, șerpuia în jurul mlaștinii în fire diafane. Deplasîndu-se prin ploaia deasă R2 își căuta stăpînul.

Dispozitivele senzoriale ale lui R2 erau ocupate să trimită impulsuri către terminațiile nervilor săi electronici. La cel mai mic sunet, sistemul său auditiv reacționa – poate prea tare – și trimitea informații creierului computerizat al robotului.

Era mult prea umed pentru R2 în această junglă mlăștinoasă. Își fixă senzorii optici în direcția unei căsuțe de lut de pe marginea unui lac întunecat. Robotul, cuprins de o senzație a singurătății aproape umană, rulă mai aproape de fereastra micului adăpost. R2 își extinse picioarele utilitare, se înălță spre fereastră și se uită înăuntru. Spera că nimeni dinăuntru să nu-și fi dat seama de ușorul tremur al corpului său în formă de butoi sau să-i fi auzit geamătul electronic neliniștit.

Într-un fel sau altul, Luke reușise să se strecoare în casa miniaturală, unde totul era dimensionat perfect pentru micuțul ei locuitor. Luke ședea turcește pe podeaua de noroi uscat din cameră, atent să nu-și lovească țeasta de tavanul jos. În fața lui se afla o masă și putea vedea niște cutii în care erau păstrate suluri de hîrtie cu un scris de mîină.

Creatura cu fața ridată era în bucătărie, lingă camera în care se afla Luke, punînd la cale o masă incredibilă. De unde se afla, Luke îl putea vedea pe micuțul bucătar amestecînd în oale aburinde, tîind una-alta, împrăștiînd ierburi peste toate și mișunînd încolo și-ncoace pentru a pune platourile pe masă în fața tînărului.

Deși fascinat de această activitate, Luke devenea foarte nerăbdător. Cînd creatura apărui în fugă din nou în cameră, Luke îi reaminti gazdei sale:

– Ți-am spus, nu mi-e foame.

– Răbdare, zise creatura înfundîndu-se în bucătăria plină de fum. E timpul să mincăm.

Luke încercă să fie politicos.

– Uite ce-i, spuse, miroase bine. Sînt sigur că-i delicios. Dar nu înțeleg de ce nu-l putem vedea pe Yoda acum.

– Pentru Jedi ora masă, răspunse creatura.

Dar Luke era dornic să plece mai departe.

– Va dura mult să ajungem acolo? Cît de departe este?

– Nu departe, nu departe. Răbdare. Curînd tu vedea. De ce dorește devii Jedi?

– Din cauza tatălui meu, cred, răspunse Luke gîndindu-se că niciodată nu și-a cunoscut tatăl îndestul ca să știe de fapt asta.

Cea mai strînsă legătură de rudenie cu tatăl său se realizase prin sabia de lumină pe care i-o încredinșase Ben. Luke observă privirea curioasă din ochii creaturii cînd aminti de tatăl său.

– Oh, tată a tău, spuse ființa, așezîndu-se pentru a-și începe vastul ospăț. Puternic Jedi fost. Puternic Jedi.

Tînărul se întrebă dacă nu cumva creatura își bătea joc de el.

– Cum ai fi putut să-l cunoști pe tatăl meu? întrebă, puțin furios. Nici măcar nu știi cine sînt, se uită în jur la camera bizară și scutură din cap. Nu știu ce caut eu aici!

Apoi observă că creatura se întorsese cu spatele la el și vorbea către un colț al camerei. Asta, gîndi

Luke e ultima picătură. Acum creatura aceasta imposibilă vorbește cu aerul!

– Nu bun este, spunea creatura iritată. Nu face față. Nu pot învăța. Băiatul nu răbdare!

Luke întoarse capul în direcția în care se uita creatura!

– Nu pot învăța la el. Nu răbdare.

Zăpăcit, nu văzu încă pe nimeni acolo. Apoi realitatea îi deveni, gradat, foarte clară. Fusese deja testat – și chiar de către Yoda însuși!

Din colțul gol al camerei, Luke auzi vocea blândă, înțeleaptă a lui Ben Kenobi, răspunzându-i lui Yoda:

– Va învăța el să fie răbdător.

– Multă furie în el, insistă piticul profesor Jedi. Ca și tatăl său.

– Am mai discutat asta înainte, zise Kenobi.

Luke nu mai putu să aștepte.

– Pot fi un Jedi, îi întrerupse el.

Pentru el asta însemna mai mult decât orice: să devină o parte din nobila castă ce luptase pentru cauzele dreptății și ale păcii.

– Sint gata, Ben... Ben...

Tînărul îl strigă pe mentorul său, privind prin cameră în speranța de a-l găsi. Dar nu-l văzu decât pe Yoda așezat vizavi de el, la masă.

– Gata ești? întrebă Yoda sceptic. Ce știi tu despre gata? Eu am pregătit Cavaleri Jedi timp de opt sute de ani. Eu hotărâște cine trebuie învețe.

– De ce nu eu? întrebă Luke, insultat de insinuarea lui Yoda.

– Pentru un Jedi, spuse Yoda grav, nevoie de adîncă credință, cea mai serioasă gîndire.

– Poate s-o faci, zise vocea lui Ben în apărarea tînărului.

Privind spre invizibilul Kenobi, Yoda arătă spre Luke.

– Pe acesta eu observat multă vreme. Toată viața privit în lături spre orizont, cer, viitor. Niciodată nu gîndit la unde se află, la ce făcea. Aventură, senzații tari. Yoda îl țintui cu privirea pe Luke, Un Jedi nu caută asemenea!

Luke încercă să-și apere trecutul.

– Mi-am urmat sentimentele.

– Tu încăpăținat! strigă Maestrul Jedi.

– Va învăța, se auzi vocea liniștitoare a lui Kenobi.

– Prea bătrîn, argumentă Yoda. Da. Prea bătrîn, prea așezat în felul lui pentru învețe ucenicie.

Luke crezu că a auzit o îmblînzire în vocea lui Yoda. Poate că mai există încă o șansă să-i schimbe hotărîrea.

– Am învățat mult, zise Luke.

Nu mai putea să renunțe acum. Mersese mult prea departe, îndurase mult prea multe, pierduse prea mult pentru asta. Yoda părea că privește drept prin Luke pe cînd acesta își pleda cauza, ca și cînd ar fi încercat să-și dea seama cît de multe învățase. Se întoarse din nou spre invizibilul Kenobi.

– Va termina ce începe? întrebă Yoda.

– Am ajuns pînă aici, fu răspunsul. El este singura noastră speranță.

– Nu vă voi dezamăgi, se adresă Luke atît lui Yoda cît lui Ben. Nu mi-e frică.

Și într-adevăr, în acel moment, tînărul Skywalker simți că putea să înfrunte orice fără teamă. Dar Yoda nu era atît de optimist.

– Îți va fi, tinere, îl avertiză el.

Maestrul Jedi se întoarse încet pentru a-l privi pe Luke, cu un zîmbet straniu pe fața-i albăstruie.

– Heh. Îți va fi.

IX

O singură ființă din întregul univers putea inspira frică spiritului întunecat al lui Darth Vader. Așa cum stătea, tăcut și singur în camera lui slab luminată, Stăpînul Întunecat al Sithului aștepta o vizită din partea stăpînului său mult-temut.

În timp ce aștepta, distrugătorul său spațial se afla suspendat într-un vast ocean de stele. Nimeni de pe nava lui nu ar fi îndrăznit să-l deranjeze pe Darth Vader în încăperea sa intimă. Dar dacă ar fi făcut-o, ar fi putut detecta un ușor tremur în purtătorul robei negre. Și ar fi putut vedea chiar și o urmă de teroare pe chipul său, dacă cineva ar fi fost în stare să vadă prin masca de respirație ce-i acoperea chipul.

Dar nimeni nu se apropia și Vader rămase nemișcat în așteptarea sa singuratică și răbdătoare. În curînd, un ciudat vaier electronic sparse tăcerea de moarte a încăperii și o lumină intermitentă începu să strălucească pe roba Stăpînului Întunecatului. Vader se înclină adînc în semn de omagiu adresat stăpînului său, Împăratul.

Vizitatorul sosi sub forma unei holograme care se materializa inaintea lui Vader și se înalță deasupra lui, copleșindu-l. Personajul tridimensional era îmbrăcat în haine simple, iar fața îi era ascunsă în spatele unei glugi enorme.

Cînd holograma Împăratului galactic vorbi, o făcu cu o voce chiar mai adîncă decît a lui Vader. Prezența împăratului era îndeajuns de înfricoșătoare, dar sunetul vocii sale trimitea un fior de teroare ce trecu prin trupul lui Vader.

– Te poți ridica, supusul meu, ordonă Împăratul.

Vader se îndreptă deîndată. Dar nu îndrăzni să-și privească în față stăpînul și-și aținti ochii în jos, la propriile cizme negre.

– Care îți este dorința, stăpîne? întrebă Vader cu toată solemnitatea unui preot ce-și servește zeul.

– Există o mare tulburare în Forță, spuse Împăratul.

– Am simțit-o, replică solemn Stăpînul întunericului. Împăratul continuă, subliniind pericolul.

– Situația noastră este foarte precară. Avem un nou inamic care ne-ar putea aduce distrugerea.

– Distrugerea noastră? Cine?

– Flăcăul Skywalker. Trebuie să-l distrugi, altfel el va însemna sfîrșitul nostru.

Skywalker!

Gîndul era imposibil. Cum putea fi Împăratul îngrijorat din cauza acestui tînăr neînsemnat?

– Nu este un Jedi, argumentă Vader. E doar un copil. Obi-Wan nu a putut să-l învețe atît de mult incit...

Împăratul interveni.

– Forța e puternică în el, insistă Împăratul. Trebuie distrus.

Stăpînul întunericului reflectă o clipă. Poate că există un alt mod de a se ocupa de băiat, un mod de care ar putea beneficia cauza imperială.

– Dacă ar putea fi convertit, ar fi un aliat puternic, sugerează Vader.

Împăratul cîntări în tăcere această posibilitate. După o vreme vorbi iarăși.

– Da... da, zise gînditor. Ar fi o achiziție bună. Se poate face?

Pentru prima oară în cursul intîlnirii lor, Vader își ridică ochi spre stăpînul său.

– Ni se va alătura, răspunse el ferm, sau va muri, stăpîne.

Cu aceasta, intîlnirea se sfîrși, Vader îngenunche în fața Împăratului galactic, care-și trecu mîna peste servitorul său preasupus. În clipa următoare, imaginea holografică dispăru, lăsîndu-l pe Darth Vader singur să formuleze cel mai subtil plan de atac.

Luminile indicatoare de pe panoul de control aruncau o strălucire ireală în carlinga tăcută a *Șoimului Mileniului*, colorînd blind chipul Prințesei Leia care stătea în scaunul pilotului, gîndindu-se la Han. Adîncită în gînduri, își trecea mîna de-a lungul panoului de control din fața ei. Știa că ceva se schimbase în sufletul ei, dar nu era sigură că trebuia să accepte aceasta. Și totuși, putea să o nege?

Brusc, atenția îi fu atrasă de o serie de mișcări pe partea de dinafară a geamului carlingii. O formă întunecată, la început prea rapidă și umbrită pentru a putea fi identificată, goni spre *Șoimul Mileniului*. Într-o clipă se atașă de fereastra din față a navei cu ceva care semăna cu o ventuză moale de susținere.

Leia se înclină cu grijă înainte pentru a privi mai de aproape la forma neagră ca o pată neregulată.

În vreme ce se uita pe fereastră, o pereche de ochi mari și galbeni se deschiseră deodată și se holbară direct la ea.

Leia se sperie și se dădu înapoi, căzînd în scaunul pilotului. Cînd încercă să-și revină, auzi un foșgăit de pași și un țipăt neomenesc: forma neagră și ochii săi galbeni dispărură în întunericul peșterii asteroidului.

Își recăpătă suflul, sări din scaun și o luă la goană spre cala navei.

Echipajul *Șoimului* tocmai își termina lucrul la sistemul energetic al navei. În timp ce lucrau, luminile clipeau slab, apoi rămaseră aprinse mai mult timp, dînd o lumină strălucitoare.

Han termină de reconectat firele și începu să pună la loc panoul de pe podea în timp ce wookieul îl privea pe C-3PO cum își termina treaba la panoul de control.

– Totul în regulă aici, raportă 3PO. Dacă pot să mă exprim așa, cred că asta ar aranja lucrurile.

Exact atunci Prințesa dădu buzna în cală.

– E o creatură acolo afară! strigă Leia.

Han își ridică ochii la ea.

– Unde?

– Afară, spuse ea, în peșteră.

În vreme ce vorbea se auzi o lovitură ascutită în învelișul exterior al navei. Chewbacca privi în sus și dădu drumul unui lătrat îngrijorat.

– Pare că încearcă să pătrundă înăuntru, observă 3PO cu îngrijorare.

Căpitanul începu să se îndrepte spre ieșirea din cală

– Mă duc să văd ce este, anunță el.
– Ești nebun? zise Leia uitându-se la el uluită.

Loviturile deveneau mai intense.

– Uite ce-i, de abia am pus găleata asta pe picioare din nou, explică Han. N-am de gând să las vreun vierme nenorocit s-o facă bucăți.

Înainte ca Leia să poată protesta, Han apucă o mască de respirație dintr-un rastel și și-o puse pe față. Când Han ieși wookieul se grăbi să-l urmeze, luându-și și el o mască. Leia își dădu seama că, făcând parte din echipaj, avea și ea datoria să-i urmeze.

– Dacă sînt mai mulți, îi spuse căpitanului, vei avea nevoie de ajutor.

Han o privi afectuos cum lua din rastel a treia mască de respirație, fixînd-o pe fața ei frumoasă și îndărătnică.

Cei trei dădură buzna afară, lăsîndu-l pe droidul de protocol să se plîngă camerei goale:

– Dar asta înseamnă că eu rămîn singur!

Întunericul de afară era dens și umed, înconjurînd cele trei personaje pe măsură ce se deplasau precaut în jurul navei. La fiecare pas auzeau zgomote neliniștitoare, sunete ce se pierdeau în ecouri de-a lungul peșterii.

Era prea întuneric pentru a ști unde s-ar putea ascunde creatura. Mergeau cu grijă, privind încordați în întuneric. Deodată, Chewbacca, singurul care putea vedea mai bine în întuneric, scoase un lătrat înăbușit și arătă spre ceva ce se mișca de-a lungul carenei *Șoimului*.

O masă de piele diformă dispăru rapid peste marginea de sus a navei, speriată, se pare, de țipătul lui Chewbacca. Han își aținti aruncătorul laser spre creatură și o distruse cu o descărcare. Forma neagră gemu, se clătină, apoi căzu de pe nava spațială, aterizînd cu un zgomot sec la picioarele Prințesei.

Ea se aplecă pentru a privi mai bine masa neagră.

– Pare a fi un fel de mynock, le spuse lui Han și Chewbacca.

Han aruncă o privire scurtă în jurul său, prin tunelul întunecat.

– Vor apărea mai mulți, preciza el. Întotdeauna călătoresc în grupuri. Și nimic nu le place mai mult decît să se agațe de nave. Exact ce ne lipsea acum!

Dar Leia era mai absorbită de consistența podelei tunelului. Tunelul însăși i se părea neobișnuit; mirosul locului era diferit decît cel al oricărei peșteri pe care o cunoscuse vreodată. Solul era foarte rece și părea să se lipească de picioarele ei.

Cînd bătut de cîteva ori din picior simți cum podeaua răspunde cu lovituri sub călcîiele ei.

– Asteroidul ăsta are cea mai stranie consistență. Priviți solul ăsta. Nu-i făcut din stîncă.

Han ingenunche pentru a inspecta podeaua mai de-aproape și observă cît de elastică era. În timpul ăsta încerca să-și dea seama cît de departe ajungea și să vadă contururile peșterii.

– E îngrozitor de multă umezeală aici, spuse el. Se ridică și își aținti aruncătorul spre partea îndepărtată a peșterii, apoi trase spre sunetul scos de un mynock în depărtare; de cum trase, întreaga peșteră începu să se zgîlție și podeaua să se unduiască.

– Mă temeam eu de asta, strigă. Hai s-o ștergem de-aici!

Chewbacca lătră afirmativ și o rupse la fugă spre *Șoimul Mileniului*. La mică distanță în urma lui, Leia și Han se grăbeau să ajungă la navă, acoperindu-și fața pentru a se apăra de roiul de creaturi mynock care zbură pe lîngă ei. Ajunseră la *Șoim* și străbătură în goană platforma de îmbarcare. Cînd se văzură înăuntrul navei, Chewbacca închise trapa de acces în urma lor, atent ca nu cumva vreun mynock să se strecoare înăuntru.

– Chewie, pornește motoarele! urlă Han în timp ce el și Leia goneau prin cala navei. Plecăm de aici!

Chewbacca se așeză în grabă în scaunul său din carlingă, în timp ce Han se grăbi să verifice ecranele de pe panoul de control al calei.

Leia, fugind în urma lui, îl avertiză:

– Ne vor detecta cu mult înainte de a putea să creștem viteza.

Han păru că nu o aude. Verifică instrumentele de control, apoi se întoarse și fugi înapoi în carlingă.

Dar cînd trecu pe lîngă ea, comentariul lui arătă că auzise totul.

– Nu avem timp să discutăm asta în consiliu.

Și cu asta dispăru, gonind spre scaunul lui de pilot; unde începu să manevreze manetele de accelerație ale motoarelor. În următorul minut vuietul motoarelor principale răsună în întreaga navă.

Dar Leia fugi după el.

– Eu nu sînt un consiliu, strigă ea indignată.

Părea că nu o auzise. Tremurăturile peșterii începură să se calmeze, dar Han era decis să-și scoată nava afară — și cît mai repede.

Leia, în scaunul ei, începu să-și fixeze centura de siguranță.

– Nu poți face saltul la viteza luminii în cîmpul ăsta de asteroizi, strigă ea peste mugetul motoarelor. Solo îi rinji peste umăr.

– Pune-ți centura de siguranță, iubito, spuse el, decolăm!

– Dar zgîlțiturile s-au oprit!

Han nu avea de gînd să-și oprească nava acum. Deja aceasta se deplasa înainte, trecînd cu repeziciune de-a lungul pereților rugoși ai tunelului. Brusc, Chewbacca urlă de groază uitîndu-se prin geamul din fața sa.

Drept în fața lor se găsea un rînd zimțat de stalactite și stalagmite albe ce înconjurau cu totul intrarea în peșteră.

– Văd Chewie, strigă Han. Trase cu putere de manetă și *Șoimul Mileniului* țîșni înainte.

– Țineți-vă bine!

– Peștera se prăbușește, țipă Leia, văzînd intrarea din fața lor micșorîndu-se.

– Asta nu e peșteră.

– Ce?!

3PO începu să se bilbiie de groază.

– Oh, nu! Sîntem pierduți. Adio, stăpînă Leia. Adio căpitane.

Gura Prințesei Leia se deschise larg cînd privi la deschizătura tunelului ce se apropia rapid de ei.

Han avea dreptate, nu erau într-o peșteră.

Cum ajunseseră deja mai aproape de deschizătură, acum era clar că formațiunile albe erau niște dinți uriași. Și mai era foarte clar că în timp ce se grăbeau să iasă din această gură gigantică, dinții aceia începeau să se apropie!

Chewbacca mugî.

– Virează, Chewie!

O manevră imposibilă, dar Chewbacca răspunse imediat comenzii și încă o dată reuși imposibilul. Răsturnă *Șoimul Mileniului* brusc pe o parte, accelerîndu-l nebunește printre doi din acei strălucitori colți albi. Exact la timp, căci deîndată ce *Șoimul* zbură din acel tunel viu, fâlcile se închiseră cu un clămpănit monstruos în urma lui.

Șoimul goni prin crăpătura stîncoasă a asteroidului, urmărit de un vierme spațial titanic. Enorma umflătură roz nu avea de gînd să-și piardă cina gustoasă și se aruncă afară din craterul ei pentru a înghiți nava ce-i scăpa. Dar monstrul era prea încet. În clipa următoare cargoul dispăruse, departe de următorul scîrbos, în spațiu. Dar în felul acesta, nava înfruntă o altă primejdie: *Șoimul Mileniului* reintră în cîmpul de asteroizi.

Luke gîfîia aproape sufocîndu-se în acest ultim test de rezistență. Maestrul Jedi îi ordonase să facă o cursă maraton prin vegetația densă a junglei planetei sale. Nu numai că Yoda îl condamnase pe Luke la această goană epuizantă, dar se autoinvitase la această călătorie. În vreme ce Luke pufăia și transpira în cursa lui plină de obstacole, micul Maestru Jedi îi observa progresele, așezat frumos într-un sac pe care Luke îl purta în spate.

Yoda scutură din cap și mormăi în sinea lui descurajat; ceva în legătură cu lipsa de rezistență a tînărului.

În momentul întoarcerii lor în luminișul unde R2-D2 aștepta răbdător, epuizarea îl doborî pe Luke. În vreme ce intră clătîniuindu-se în poieniță, Yoda avea deja următorul test pregătit.

Înainte ca Luke să-și recapete suflarea, micul Jedi, din spatele său, aruncă o bară de metal în fața lui Luke. Într-o clipă Luke își aprinse sabia de lumină și o repezi spre bară. Însă nu fu destul de rapid și bara căzu – neatînsă – la pămînt, cu un zgomot sec. Luke se prăbuși pe pămîntul ud, complet epuizat.

– Nu pot, mormăi... prea obosit.

Yoda, care nu-i arătă nici un pic de compasiune, replică:

– Ea fost în șapte bucăți, dacă tu fost un Jedi.

Dar Luke știa că nu era un Jedi – nu încă, în orice caz. Iar programul criminal de antrenament conceput de Yoda aproape îl lăsase fără suflare.

– Credeam că sînt în formă, gîfîi el.

– Da? După care învățatură, întreb eu! aruncă micul instructor. Uită vechi măsuri. Uită ce învățat!

Luke se simțea cu adevărat pregătit să uite întregul lui fel de a fi vechi, doritor să se elibereze pentru a învăța tot ce avea să-i arate Maestrul Jedi. Era un antrenament nemilos, dar pe măsură ce vremea trecea, puterea și agilitatea lui Luke creșteau și chiar și micul lui profesor sceptic începea să întrevadă o rază de speranță. Dar nu era ușor.

Yoda își petrecuse ore întregi vorbindu-i învățacelui său despre felul de a fi al unui Jedi. Așezați sub copacii de lîngă casa cea mică a lui Yoda, Luke asculta cu interes toate poveștile și lecțiile Maestrului său.

În timp ce Luke asculta, Yoda rodea vîrfurile bastonului, o creangă scurtă cu trei rămurele la capătul îndepărtat.

A trecut și prin încercări fizice de toate tipurile. În special, muncea din greu pentru a-și perfecționa salturile. O dată, se simți în măsură să-i arate lui Yoda ce învățase. Pe cînd Maestrul său ședea pe un

buștean în apropierea unei bălți întinse, auzi foșnetul unei jivine care se apropia prin vegetație.

Brusc, Luke apăru pe celălalt mal al bălții, se apropie de apă în fugă, ajungând lângă mal făcu un salt spre Yoda, ridicându-se mult deasupra apei, dar căzu înainte de a atinge celălalt mal și ateriză în apă cu un plescăit sonor, udindu-l complet pe Yoda. Buzele albastre ale lui Yoda se răsfrinseră în semn de dezaprobare.

Dar Luke nu avea de gînd să renunțe. Era hotărît să devină un Jedi și, indiferent cît de ridicol se putea simți la cîte o încercare, avea de gînd să treacă fiecare test pe care Yoda îl pregătise. Așa că nu se plinse cînd Yoda îi spuse să stea în cap. Un pic neîndemînic la început, Luke se cumpăni cu capul în jos și după cîteva momente de nesiguranță rămase nemișcat. Părea că stătea în această poziție de ore întregi, dar i se părea mai puțin dificil decît i-ar fi fost înainte de antrenament. Concentrarea i se îmbunătățise atît de mult încît era în stare să-și mențină echilibrul aproape perfect chiar și cu Yoda cocoțat pe tălpile sale.

Aceasta constituia însă numai o parte din învățăturile de care trebuia să aibă parte. Yoda îi făcu un semn lui Luke, bătîndu-l peste picior cu bastonul. Încet, cu grijă și cu concentrare maximă, Luke ridică o mină de la pămînt. Trupul i se undui ușor la schimbarea de greutate, dar Luke își menținu echilibrul și, concentrîndu-se, începu să ridice de la pămînt un pietroi din fața lui. Însă brusc, unitatea R2 apăru în viteză, fluierînd și piuind, rulînd spre tînărul său stăpîn.

Luke se prăbuși și Yoda sări departe de trupul său în cădere. Siciit, tînărul ucenic Jedi întrebă:

— Oh, R2, ce este?

R2-D2 rula în cercuri ameteitoare, încercînd să-și comunice mesajul printr-o serie de ciripituri electronice. Luke îl privi pe droid cum țîșnește spre marginea mlaștinei. Se grăbi să-l urmeze și apoi văzu ceea ce micul robot încerca să-i spună. Stînd pe marginea apei, Luke văzu că interceptorul X dispăruse aproape în întregime sub apă cu excepția, vîrfului.

— O, nu, mîrii Luke. N-o să-l mai scoatem niciodată de acolo.

Yoda li se alătură și bătu din picior iritat de remarca lui Luke.

— Așa sigur tu ești? îl certă Yoda. Încercat tu? Întotdeauna cu tine nu se poate. Nimic auzi din ce spun eu?

Micul lui chip ridat se boți într-o mină furioasă.

Luke se uită la Maestrul său apoi privi îndoielnic spre nava scufundată.

— Maestre, spuse el sceptic, una e să ridic pietre, altceva nava asta.

Yoda era acum furios cu adevărat.

— Nu, nu diferit. Diferențe sînt în mintea tău. Aruncă afară. Nu de folos îți mai sînt ele ție.

Luke avea încredere în Maestrul său. Dacă Yoda zicea că se poate face, atunci trebuia să încerce. Se uită la interceptorul X scufundat și se pregăti pentru concentrare maximă.

— Bine, spuse în final. Voi încerca.

Spusese din nou ceva ce nu se cuvenea.

— Nu, spuse Yoda, nerăbdător. Nu încerce. Tu face sau nu face. Nu există încerce.

Luke închise ochii. Se strădui să-și imagineze contururile, forma, să simtă greutatea interceptorului său. Și se concentra asupra mișcării pe care-o va face cînd se va ridica din apele murdare.

Pe cînd se concentra, începu să audă apele agitîndu-se și bolborosind și apoi văzu apărînd la suprafață vîrfurile interceptorului X, cum se ridică încet din apă și se clătină o clipă, scufundîndu-se apoi sub apă cu un plescăit ușor.

Luke era stors.

— Nu pot, spuse. E prea mare.

— Mărime nu contează, insistă Yoda. Uită la mine. Judeci pe mine după mărime?

Luke, ispășindu-și pedeapsa, scutură doar din cap.

— Și bine face, îl sfătui Maestrul Jedi. Căci aliatul al meu Forța. Și un puternic aliat este ea. Viața o creează și face să crească. Energia ne înconjoară și ne leagă. Ființe luminoase sîntem, nu materie crudă, spuse în timp ce pișcă pielea lui Luke.

Yoda făcu un gest larg pentru a indica vastitatea universului din jurul lui.

— Să simți trebuie. Să simți curgerea ei. Să simți Forța în jurul tău. Aici, zise, arătînd cu bastonul, între tine și mine și copacul acela și piatra aceea.

În timp ce Yoda le dădea această explicație despre Forță, R2 își rotea de jur împrejur capul în formă de cupolă, încercînd, fără succes, să înregistreze această "Forță" pe detectoarele lui. Fluieră și piui nedumerit.

— Da, peste tot, continuă Yoda, ignorînd micul droid, așteptînd să fie simțită și folosită. Da, chiar și între pămînt și nava aceea!

Apoi Yoda se întoarse și privi mlaștina și atunci apa începu să se vâlurească încet și din apele ce bolboroseau ușor, vîrfurile interceptorului apăru din nou.

Luke rămase cu gura căscată de uimire văzînd interceptorul X ridicîndu-se din mormîntul acvatic și mișcîndu-se maiestuos spre mal.

Promise în sinea lui să nu mai folosească niciodată cuvântul "imposibil". Pentru că acolo, stînd pe piedestalul lui din rădăcini de copac, micuțul Yoda făcu fără efort să plutească nava din apă pînă pe mal. Era o priveliște care-l făcu pe Luke să nu-și creadă ochilor. Dar știa că era un exemplu puternic al măiestriei Jedi și al stăpînirii Forței.

R2, la fel de uluit, dar nu atît de filozof, scoase o serie de fluierături puternice, apoi goni să se ascundă în spatele unor rădăcini gigantice.

Interceptorul -X părea să plutească pe deasupra plajei și apoi se opri ușor pe sol. Luke era umilit de ceea ce văzuse și se apropie de Yoda cu un sentiment de teamă respectuoasă.

– Nu..., începu el, nu pot să cred.

Yoda constată cu emfază:

– Tocmai de aceea dai greș.

Încurcat, Luke clătină din cap, întrebîndu-se dacă se va ridica vreodată la înălțimea unui Jedi.

Vînătorii de prime! Printre cei mai respingători dintre locuitorii galaxiei, această clasă de hrăpăreți includea membri din fiecare specie. Era o ocupație degradantă și adeseori atrăgea creaturi hidoase. Unele dintre acestea fuseseră convocate de Darth Vader și acum se aflau cu el pe puntea distrugătorului său spațial.

Amiralul Piett observă acest grup pestriț de la distanță, în vreme ce stătea de vorbă cu unul dintre căpitanii lui Vader. Văzură amîndoi că Lordul Întunecat invitase un soi de vînători de avere, inclusiv pe Bossk, a cărui față moale și pungită se holba la Vader cu niște uriași ochi injectați. Lîngă Bossk stăteau Zuckuss și Dengar, doi umanoizi, plini de cicatrici, căpătate în nenumărate aventuri de necrezut. Din grup făcea parte și un droid stîlcit și cu vopseaua sărită, numit IG-88, care stătea chiar lîngă renumitul Boba Fett. Vînător de prime humanoid, Fett era cunoscut pentru metodele sale necruțătoare. Era îmbrăcat într-un costum spațial ca o armură, acoperit de arme, în genul celor purtate de un grup de războinici ai răului, învinși de Cavalerii Jedi în timpul Războaielor Clone. Cîteva scalpuri împletite îi completau imaginea respingătoare. Însăși înfățișarea lui Boba Fett îi provocă un fior de repulsie amiralului.

– Vînători de prime! spuse Piett cu dispreț. De ce o fi trebuit să-i amestece în treaba asta? Rebelii nu ne vor scăpa oricum.

Înainte ca replica să-i parvină, un operator de pe navă veni în goană spre amiral.

– Domnule, spuse grăbit, avem un semnal de prioritate din partea distrugătorului spațial *Răzbunătorul*.

Amiralul Piett citi semnalul, apoi se grăbi să-l informeze pe Darth Vader. Apropiindu-se de grup, Piett auzi ultimele instrucțiuni ale lui Vader.

– Va fi o recompensă substanțială pentru cel care găsește *Șoimul Mileniului*, spuse el. Sinteți liberi să folosiți orice metode necesare, dar vreau dovada. Fără dezintegrare.

Stăpînul Sithului își opri instructajul cînd amiralul Piett apăru lîngă el.

– Stăpîne, șopti extaziat amiralul, i-am prins!

X

Răzbunătorul reperase *Șoimul Mileniului* în momentul în care cargoul țîsnise din enormul asteroid.

Din acea clipă nava imperială începu din nou urmărirea cargoului cu un baraj orbitor de foc. Indiferent la ploaia constantă de asteroizi, distrugătorul spațial urmărea cu îndîrjire nava mai mică.

Șoimul Mileniului, mult mai manevrabil decît cealaltă navă, ocolea asteroizii mai mari ce-i veneau cu viteză în cale. *Șoimul* reușea să-și mențină poziția din fața *Răzbunătorului*, dar era clar că nava urmăritoare nu avea de gînd să abandoneze vînătoarea.

Deodată, un asteroid gigantic apăru în calea *Șoimului Mileniului*, gonind spre cargou cu o viteză incredibilă. Nava coti cu repeziciune din drumul lui și asteroidul zbură pe lîngă ea pentru a exploda inofensiv la contactul cu coca *Răzbunătorului*.

Han Solo prinse cu coada ochiului flacăra exploziei prin geamul din față al carlingii. Nava care-l urmărea părea absolut invulnerabilă, dar nu avea timp să reflecteze asupra diferențelor dintre nave. Făcea tot ce-i sta în putere pentru a menține controlul *Șoimului*, supus focului artileriei imperiale.

Prințesa Leia privea încordată asteroizii și focul tunurilor strălucind în întunericul spațiului de afară. Degetele i se crispaseră pe brațele fotoliului. În sinea ei spera împotriva oricărei rațiuni, că vor scăpa cu viață din această vînătoare.

Urmărind cu grijă imaginile alternante de pe ecranul unui detector, 3PO se întoarse spre Han.

– Pot vedea marginea cîmpului de asteroizi, domnule, raportă el.

– Bun, răspunse Han. Deîndată ce vom ieși din el vom trece în hiperspațiu.

Era încrezător în faptul că în câteva clipe distrugătorul spațial ce-i urmărea va rămâne la distanță de ani lumină în urma lor. Reparațiile de la sistemul de viteză a luminii al cargoului fuseseră terminate și nu mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să scape nava din cîmpul de asteroizi, intrînd în spațiul unde putea dispărea în siguranță.

Chewbacca lătră brusc cînd, uitîndu-se pe fereastră, văzu că densitatea asteroizilor începu să scadă. Dar evadarea lor nu se putea termina încă, deoarece *Răzbunătorul* se apropia și descărcările provenite din tunurile laser ale acestuia bombardau *Șoimul* făcîndu-l să se clatine și să se răstoarne pe o parte.

Han ajustă rapid cîrma și își aduse nava înapoi la poziția inițială, iar în momentul următor *Șoimul* țîșnea din cîmpul de asteroizi și intra în pașnica liniște punctată cu stele a spațiului cosmic.

Chewbacca răsufală ușurat, fericit că ieșise în fine din cîmpul mortal, dar dornic să lase distrugătorul spațial departe în urma lor.

— Sînt de acord cu tine, Chewie, răspunse Han. Hai să eliberăm zona. Pregăteți-vă pentru trecerea la viteza luminii. De data asta surpriza va fi de partea lor. Țineți-vă bine...

Toți se încordară în scaunele lor cînd Han trase de maneta de accelerație la viteza luminii. Însă surpriza fu de partea echipajului *Șoimului Mileniului* și mai ales a căpitanului, cînd, din nou, nimic nu se întîmplă.

Nimic!

Han trase din nou de manetă cu disperare. Nava își menținea în continuare aceeași viteză.

— Nu e în regulă! exclamă el, începînd să intre în panică.

Chewbacca era furios. Se întîmplă foarte rar să-și piardă firea din cauza prietenului și căpitanului său. Dar acum era exasperat și scotea răgete și lătrături de wookiee furios.

— Nu se poate, răspunse Han apărîndu-se, în timp ce se uita la ecranul computerului, luînd notă cu repeziciune de informațiile existente pe el.

— Am verificat circuitele de transfer.

Chewbacca lătră din nou.

— Îți spun, de data asta nu e vina mea. Sînt sigur că am verificat.

Leia suspină îndelung.

— Nu putem trece la viteza luminii? spuse pe un ton care indica destul de clar că se așteptase și la această catastrofă.

— Domnule, interveni 3PO, am pierdut scutul deflector posterior. Încă o lovitură directă în partea din spate a navei și sîntem terminați.

— Ei, spuse Leia, țintuindu-l cu privirea pe căpitanul *Șoimului Mileniului*, ce s-a mai întîmplat?

Han își dădu seama că nu mai are decât o singură soluție. Nu era timp de făcut planuri sau de verificat informațiile din computer, deoarece *Răzbunătorul* ieșise deja din cîmpul de asteroizi și se apropia cu rapiditate de ei. Trebuia să ia o decizie bazată pe instinct și speranță. Nu exista alternativă.

— Virează scurt Chewie, ordonă el și trase o manetă uitîndu-se spre copilotul lui. Hai să întoarcem găleata asta înapoi.

Nici măcar Chewbacca nu putea sonda ce era în mintea lui Han. Lătră uimit, sperînd că poate nu a înțeles bine ordinul.

— Ai auzit ce-am spus? țipă Han. Întoarce! Toată puterea pe scutul din față!

De data asta nu-i putea interpreta greșit comanda și, deși Chewbacca nu putea înțelege această manevră sinucigașă, se supuse.

Prințesa era uluită de-a dreptul.

— Ai de gînd să ataci? bălbi ea neîncrezătoare.

Acum nu mai avem nici o șansă de supraviețuire, gîndi ea. Han să fie cu adevărat nebun?

3PO, după ce făcu câteva calcule în mintea lui computerizată, se întoarse spre Han Solo.

— Domnule, dacă aș putea să subliniez aceasta, șansele de-a supraviețui unui atac direct asupra unui distrugător spațial imperial sînt...

Chewbacca mîrii la robotul auriu și 3PO tăcu imediat. Nici unul dintre cei aflați la bordul navei nu-și dorea cu adevărat să audă statisticile, mai ales că *Șoimul* vira deja pentru întoarcere bruscă, pentru ca apoi să-și înceapă cursa în furtuna de focuri aruncată de tunurile imperiale.

Solo se concentra intens asupra zborului. Era tot ce putea face pentru a evita barajul de descărcări ce țîșneau spre *Șoim* de pe nava imperială. Cargoul urca și cobora unduindu-se cînd Han, încă îndreptîndu-se direct spre distrugătorul spațial, cîrmea pentru a evita descărcările laser. Nimeni de pe micuța sa navă nu avea nici cea mai mică idee care era planul lui.

— Se apropie prea jos! strigă ofițerul de punte imperial, deși de abia îi venea să creadă ceea ce vedea.

Căpitanul Needa și echipajul distrugătorului spațial alergară pe puntea *Răzbunătorului* pentru a privi apropierea sinucigașă a *Șoimului Mileniului*, în timp ce alarma urla în întreaga navă imperială. Un cargou mic nu putea produce daune mari dacă se lovea de cuirasa unui distrugător spațial; dar dacă trecea

printr-una din ferestrele postului de comandă, puntea de control ar fi fost semănată cu cadavre.

Ofițerul de la radar, panicat, raportă ceea ce vedea pe ecran:

– Ne vom ciocni!

– Scuturile sînt ridicare? întrebă căpitanul Needa. Trebuie să fie nebun!

– Păzea! țipă ofițerul de punte.

Șoimul se îndrepta drept spre fereastra punctului de control, iar echipajul și ofițerii *Răzbunătorului* se aruncară la podea îngroziți, însă în ultima clipă cargoul viră brusc, apoi...

Căpitanul Needa și oamenii săi își ridicară capetele. Tot ce vedeau prin ferestrele postului de control era un ocean pașnic de stele.

– Localizați-i, ordonă căpitanul Needa.

– Ar putea reveni pentru o nouă trecere.

Ofițerul de la radar încercă să găsească cargoul pe ecranele sale, dar nu era nimic de găsit.

– Ciudat, articulă el.

– Ce anume? întrebă Needa, deplasîndu-se într-acolo pentru a privi el însuși monitoarele de detecție.

– Nava nu apare pe nici unul din ecranele noastre.

Căpitanul era perplex.

– Nu putea dispărea. Ar putea o navă atît de mică să aibă un sistem de ecranare radar?

– Nu, domnule, răspunse ofițerul de cart.

– Poate au trecut la viteza luminii în ultimul moment.

Căpitanul Needa își simțea furia crescînd cam în aceeași măsură cu uimirea.

– Atunci de ce au atacat? Ar fi putut sări în hiperspațiu cînd au ieșit din cîmpul de asteroizi.

– Oricum, nu-i nici urmă de ei, domnule, indiferent cum au făcut-o, răspunse ofițerul de la radar, fără a putea însă să localizeze Șoimul Mileniului pe ecranele sale.

– Singura explicație logică ar fi că au trecut la viteza luminii.

Căpitanul era șocat. Cum putuse să-i scape lada aia zburătoare?

Un ajutor se apropie.

– Domnule, Lordul Vader cere să-l țineți la curent cu urmărirea. Ce să-i transmit?

Needa se pregăti. Faptul că lăsase Șoimul Mileniului să-i scape cînd fusese atît de aproape era o greșeală de neiertat și știa că trebuia să dea ochii cu Vader și să raporteze insuccesul. Se resemnase cu gîndul oricînd pedepse ce îl aștepta.

– Sînt răspușător pentru asta. Pregătiți-mi naveta. Cînd ne vom întîlni cu Lordul Vader îmi voi cere chiar eu scuze. Întoarceți și verificați zona încă o dată.

Apoi, ca o fosilă vie, impunătorul *Răzbunător* începu să întoarcă încet; dar nu se vedea nici urmă de Șoimul Mileniului.

Cele două mingi strălucitoare se unduiră ca niște muște de foc extraterestre deasupra trupului lui Luke ce zăcea nemișcat în noroi. Protector, R2 stătea în picioare lingă stăpînul său căzut, întinzînd din cînd în cînd un apendice metalic pentru a goni obiectele dansatoare, ca și cum ar fi fost țînțari. Dar bilele de lumină unduitoare săreau din calea brațului robotului.

R2-D2 se înclină deasupra corpului inert al lui Luke și fluieră, încercînd să-l readucă în simțiri. Dar Luke, doborît de către descărcările acestor mingi de energie, nu răspunse. Robotul se întoarse spre Yoda, care ședea calm pe un trunchi de copac și începu să piuie furios, certîndu-l pe micul Maestru Jedi.

Neobținînd nici un răspuns de la el, R2 se întoarse înapoi spre Luke. Circuitele lui electronice îi spuseră că n-avea nici un rost să încerce să-l trezească pe Luke cu micile lui zgomote. Un sistem de salvare de urgență se activă înăuntrul carcasei sale metalice și R2 întinse un mic electrod metalic pe care îl puse pe pieptul lui Luke. Cu un piuit îngrijorat, R2 genera o descărcare electrică ușoară, dar destul de puternică pentru a-l scoate pe Luke din starea de inconștiență. Pieptul tînărului se înfioră și el se trezi brusc. Amețit, tînărul ucenic Jedi își scutură capul pentru a și-l limpezi. Se uită în jurul său, frecîndu-și umerii pentru a-și ușura durerea pricinuită de atacul mingilor căutătoare ale lui Yoda. Văzîndu-le încă suspendate deasupra lui, Luke se încruntă furios. Apoi îl auzi pe Yoda rizînd pe înfundate în apropiere și își întoarse privirea spre el.

– Concentrare, ai? rise Yoda, fața lui ridată exprimînd veselie. Concentrare?

Luke nu avea chef să-i întoarcă zîmbetul.

– Am crezut că bilele astea căutătoare erau programate pentru exerciții! exclamă el furios.

– Asta și sînt, răspunse Yoda amuzat.

– Sînt mult mai puternice decît sînt eu obișnuit.

Umărul lui Luke pulsa dureros.

– Asta nu ar mai fi contat dacă Forța ar fi curs prin tine, explică Yoda. Mai sus ai sări! Mai repede te-ai mișcat exclamă el. Deschide-te pentru Forță, trebuie tu!

Tînărul începu să se simtă exasperat de ucenicia lui, cu toate că nu o începuse decît de scurtă vreme.

Se crezuse foarte aproape de cunoașterea Forței — dar de atâtea ori dăduse greș și realizase cât de departe era încă de ea. Însă acum îndemnurile lui Yoda îl făcură să sară în picioare. Se plictisise să aștepte atât această putere obositoare din cauza lipsei de succes, înfuriat din ce în ce mai tare de învățăturile cifrate ale lui Yoda.

Luke înșfăcă sabia laser din noroi și o aprinse cu repeziciune. Îngrozit, R2-D2 se grăbi să ajungă la adăpost.

— Sînt deschis pentru Forță acum! strigă Luke. O simt. Înaintați, bombe zburătoare ce sînteți!

Cu ochii incendiați de un foc lăuntric, Luke își strînse bine arma și se îndreptă spre căutătoare.

Imediat ele zburară departe, se retraseră plutind deasupra lui Yoda.

— Nu, nu, îl certă Maestrul Jedi, scuturînd din cap. Așa nu bine. Furie este ce simți.

— Dar eu simt Forța, protestă Luke vehement.

— Furie, furie, frică, agresiune! îl avertiză Yoda. Partea întunecată a Forței sînt ele. Cu ușurință curg ele... ușor a li se alătura într-o luptă. Ferește-te, ferește-te de ele. Un preț greu se plătește pentru puterea pe care o aduc ele.

Luke își coborî sabia și se holbă la Yoda neînțelegînd.

— Preț? întrebă el. Ce vrei să spui?

— Partea întunecată te atrage pe nesimțite, spuse Yoda dramatic. Dar dacă o dată pornești tu pe cărarea întunericului, pentru totdeauna îți va domina destinul. Te va consuma așa cum a făcut cu ucenicul lui Obi-Wan.

Luke incuviință din cap. Știa despre cine vorbește Yoda.

— Lordul Vader, spuse.

După ce se gîndi o clipă Luke întrebă:

— Este mai puternică partea întunecată?

— Nu, nu. Mai ușoară, mai rapidă, mai seducătoare.

— Dar cum să recunosc parte bună de cea rea? întrebă el incurcat.

— Vei ști cum, răspunse Yoda. Cînd ești liniștit... calm, pasiv. Un Jedi folosește Forța pentru cunoaștere, niciodată pentru atac.

— Dar spune-mi de ce..., începu Luke.

— Nu! Nu există de ce. Nimic în plus nu spuneam. Eliberează minte de întrebări. Liniștit fii acum — în pace...

Vocea lui Yoda se stinse în depărtare, dar cuvintele lui avură un efect hipnotic asupra lui Luke. Tinărul elev se opri, nu mai protestă și începu să se simtă liniștit, cu mintea și trupul relaxate.

— Da..., murmură Yoda. Calm.

Încet, ochii lui Luke se închiseră în timp ce își lăsă mintea să se golească de gîndurile care îi distrăgeau atenția.

— Pasiv...

Luke auzi vocea convingătoare a lui Yoda intrînd în întunericul receptiv al minții sale. Își impuse să călătorească cu vorbele magistrului indiferent unde l-ar duce ele.

— Abandonează-te lor...

Cînd Yoda percepu că Luke era relaxat atât cît putea fi tinărul elev în acest stadiu, făcu un gest ușor. Atunci, cele două mingi căutătoare de deasupra capului său țîșniră spre Luke, trăgînd cu descărcări paralizante în timp ce se mișcau.

În clipa aceea Luke sări în picioare, își aprinse sabia laser și cu o concentrare pură, izbi descărcările energetice făcîndu-le să ricoșeze din drumul lor spre el. Făcu față atacului fără teamă, se mișcă și eschivă cu o grație extraordinară. Salturile sale în aer, făcute pentru a întîlni descărcările erau mai înalte decît oricare din cele reușite pînă atunci. Luke nu irosi nici o mișcare, concentrîndu-se doar asupra fiecărei descărcări ce gonia spre el.

Apoi, la fel de brusc ca atunci cînd începuse, atacul căutătoarelor se opri. Mingile strălucitoare se întoarseră la locul lor, plutind de ambele părți ale capului stăpînului lor.

R2-D2, un observator întotdeauna răbdător, scoase un oftat electronic și clătină din capul său metalic în formă de cupolă. Rînjind mîndru, Luke privi spre Yoda.

— Mult progres faci, tinere, confirmă Maestrul Jedi. Mai puternic devii mereu.

Dar micul instructor nu îl complimentă mai mult de atât.

Luke se mîndrea cu ceea ce înfăptuise. Îl privi pe Yoda, așteptînd o nouă laudă din parte lui. Dar Yoda nici nu se mișca, nici nu vorbea. Ședea calm — și atunci își făcură apariția alte două căutătoare, plutind în spatele lui și intrară în formație cu primele două.

Rinjetul lui Luke Skywalker începu să se topească.

Doi soldați imperiali în armuri albe ridicară cadavrul căpitanului Needa de pe podeaua distrugătorului spațial al lui Darth Vader,

Needa știuse că moartea avea să fie consecința probabilă a faptului că nu reușise să captureze *Șoimul Mileniului*. Știuse de asemenea că trebuia să raporteze situația lui Vader și să-și ceară scuzele de rigoare. Dar nu exista milă pentru greșelile militarilor imperiali, și Vader, cu dezgust, îi semnase căpitanului condamnarea la moarte.

Stăpînul Întunecat se întoarse, și amiralul Piett împreună cu doi căpitani de-ai săi veniră să raporteze rezultatele căutărilor.

– Lord Vader, spuse Piett, navele noastre și-au terminat cercetarea în zonă și n-au găsit nimic. *Șoimul Mileniului* a trecut cu siguranță la viteza luminii. Acum se află probabil în cealaltă parte a galaxiei. Vader pufni prin masca de respirație.

– Alertați toate centrele de comandă, ordonă el. Calculați orice destinație posibilă de-a lungul ultimelor lor traiectorii cunoscute și împrăștiați flota să-i caute. Nu mă dezamăgi din nou, amirale, mi-a fost de ajuns.

Amiralul Piett se gîndi la căpitanul *Răzbunătorului*, pe care tocmai îl văzuse, pe cînd era tîrît din cameră ca un sac de boabe și își aminti de sfîrșitul îngrozitor al amiralului Ozzel.

– Da, stăpîne, răspunse el, încercînd să-și ascundă teama. Îi vom găsi.

Apoi amiralul se întoarse spre un aghiotant.

– Împrăștiați flota, îi spuse acestuia.

În timp ce aghiotantul plecă să-i îndeplinească ordinele, o umbră de îngrijorare trecu peste chipul amiralului. Nu era deloc sigur că norocul său va fi mai mare decît cel al lui Ozzel sau al lui Needa.

Distrugătorul spațial imperial al lordului Vader se mișca maiestuos prin spațiu. Flota care-l proteja, alcătuită din nave mai mici, plutea în apropiere în vreme ce *armada* imperială lăsa în urmă distrugătorul spațial *Răzbunătorul*.

Nimeni de pe *Răzbunătorul* sau de pe întreaga flotă a lui Vader nu avea idee cît de aproape erau de prada lor. Plutind prin spațiu pentru a-și continua căutarea, *Răzbunătorul* ducea cu el, agățat fără de veste de o parte a uriașului turn al punții, un cargou în formă de farfurie — *Șoimul Mileniului*.

În carlinga *Șoimului* era liniște. Han Solo își oprise nava și închisese toate sistemele atît de repede încît pînă și vorbărețul C-3PO rămase tăcut. 3PO stătea în picioare fără a mișca nici un șurub, cu o expresie de uimire pe fața lui aurie.

– Ai fi putut să-l previi înainte să-l deconectezi și pe el, zise Prințesa Leia, privind la droidul ce stătea nemișcat ca o statuie de bronz.

– O, scuzele mele! spuse Han cu o îngrijorare ironică. N-am vrut să-ți ofensez droidul. Crezi că a frîna și a închide totul în același timp este ușor?

Leia avea dubii în legătură cu întreaga strategie a lui Han.

– Nu sînt încă sigură ce ai reușit cu asta.

El îi împrăștie temerile. Va afla în curînd, gîndi el, pur și simplu nu există altă cale. Se întoarse spre copilotul său.

– Chewie, verifică detașarea manuală a ghearelor de aterizare.

Wookieul latră, apoi se ridică de pe scaun și se deplasă spre spatele navei.

Leia îl privi pe Chewbacca cum desfăcea piedica de siguranță de la ghearele de aterizare, astfel încît nava să poată decola fără întîrziere mecanică.

Clătînînd din cap incredulă se întoarse spre Han.

– Ce ai de gînd pentru următoarea mișcare?

– Flota se dispersează în fine, răspunse el, arătînd spre unul din hublouri. Sper că vor urma procedura Imperială standard și-și vor arunca gunoiul înainte de a trece la viteza luminii.

Prințesa reflectă pentru o clipă la această strategie și apoi începu să zîmbească. În fond, poate că nebunul ăsta știa ce face. Impresionată, îl bătu amical cu palma peste frunte.

– Nu-i rău, șmechere, nu-i rău. Și apoi?

– Apoi, spuse Han, va trebui să găsim un port sigur prin apropiere. Ai vreo idee?

– Depinde. Unde sîntem?

– Aici, spuse Han, arătînd spre o configurație de mici puncte luminoase lîngă sistemul Anoa.

Ridicîndu-se de pe scaun, Leia se mută lîngă el pentru a se uita mai bine la ecran.

– Ciudat, spuse Han după ce se gîndi o clipă. Am sentimentul că am mai fost prin zona asta înainte. Stai să-mi verific jurnalele de bord.

– Tu ții jurnale de bord? spuse Leia impresionată. Ia te uită ce organizat ești, îl tachină ea.

– Ei, cîteodată, răspunse el în timp ce vîna în computer informațiile dorite. Aha, știam eu, Lando — asta e ceva interesant.

– N-am auzit niciodată de sistemul ăsta, zise Leia.

– Nu este un sistem, este un om, Lando Calrissian, un cartofor, fost pușcăriaș, ticălos pînă-n măduva oaselor, spuse el, făcînd o pauză destul de lungă pentru ca ultimul cuvînt să capete greutatea

dorită și îi făcu cu ochiul Prințesei... Genul tău de om. Sistemul Bepin. E o distanță destul de mare, dar putem ajunge acolo.

Leia privi unul din monitoarele computerului și citi datele afișate.

— O colonie minieră, observă ea.

— O mină de gaz Tibanna, adăugă Han. Lando a cîștigat-o la un meci de sabacc, sau așa pretinde el. Lando și cu mine ne cunoaștem de mult.

— Poți avea încredere în el? întrebă Leia.

— Nu, dar nu iubește deloc Imperiul, asta știu cu siguranță.

Wookieul lătră prin intercom.

Răspunzînd repede, Han manevră citeva butoane pentru a aduce noi informații pe ecranele computerului și apoi se întinse pentru a privi afară prin fereastra carlingii. — Văd, Chewie, văd, spuse el. Pregătește desprinderea manuală, apoi, întorcîndu-se spre Prințesă, Han spuse: I-am dat drumul, iubito.

Se întinse înapoi în scaunul lui și zîmbi ademenitor spre ea.

Leia clătină din cap, apoi zîmbi timid și-l sărută scurt.

— Ai și tu momentele tale de glorie, recunosc eu cu greu. Nu multe, dar le ai.

Han începuse să se obișnuiască cu complimentele zgîrcite ale Prințesei și nu putea spune că îl supărau. Din ce în ce mai mult îl bucura faptul că Prințesa începuse să împărtășească simțul sarcastic al umorului pe care îl avea el și era absolut sigur că-i și plăcea.

— Dă-i drumul, Chewie, strigă el cu voioșie.

Trapa de sub burta *Răzbunătorului* se deschise, și în timp ce crucișătorul galactic imperial țîșnea în hiperspațiu, își descărcă burta plină de asteroizi artificiali, gunoaie, bucăți de mașinării irecuperabile, care se împrăștiară prin vidul negru al spațiului. Ascuns printre aceste rebuturi, *Șoimul Mileniului* căzu nedetectat de pe marginea navei imperiale și fu lăsat în urmă de *Răzbunătorul* care o zbughi în hiperspațiu.

În fine, în siguranță, gîndi Han Solo.

Șoimul Mileniului își aprinse motoarele ionice și plecă în mare viteză printre gunoaiele ce pluteau prin spațiu, spre un alt sistem.

Însă, ascunsă printre resturile împrăștiate, mai era o navă.

Și în timp ce *Șoimul* gonea cu toată viteza în căutarea sistemului Bepin, cealaltă navă își aprinse și ea motoarele. Boba Fett, cel mai cunoscut și temut vînător de prime din galaxie, își întoarse mica navă în formă de cap de elefant, pe nume *Sclav I*, pentru a-și începe urmărirea. Pentru că Boba Fett nu avea de gînd să piardă din vedere *Șoimul Mileniului*.

Pe capul pilotului său se pusese o recompensă mult prea mare. Și aceasta era o recompensă pe care temutul vînător de prime era hotărît să o capete.

Luke simțea că, într-adevăr, începe să facă progrese. Fugea prin junglă — cu Yoda cocoțat pe ceafa sa — și sărea cu grația unei gazele peste vegetația luxuriantă, frunziș și rădăcini de copac ce creșteau în întreaga mlaștină.

Luke începuse în sfîrșit să se dezbrace de sentimentul mîndriei. Se simțea neîmpovărat și era, în sfîrșit, deschis pentru a primi din plin curgerea Forței. Cînd instructorul lui aruncă o bară de argint deasupra capului lui Luke, tînărul ucenic Jedi reacționează instantaneu. Ca un fulger se întoarse și tăie bara în patru segmente strălucitoare înainte ca aceasta să atingă pămîntul. Yoda fu mulțumit și zîmbi la victoria lui Luke.

— Patru de data, aceasta! Forța ai început să simți. Dar Luke deveni deodată atent. Simțea ceva periculos, ceva rău.

— Ceva nu e în regulă, îi spuse lui Yoda. Simt pericol... Moarte.

Privi în jurul lui, încercînd să vadă ce anume emitea o asemenea aură puternică. Întorcîndu-se, văzu un copac uriaș, cu coaja înnegrită, uscată și crăpată. Baza copacului era înconjurată de o baltă mică, unde rădăcinile uriașe crescuseră, formînd intrarea într-o peșteră întunecoasă.

Luke îl ridică blînd pe Yoda de pe ceafa sa și îl puse pe pămînt. Transpus, ucenicul Jedi se holbă la monstruoșitatea întunecată. Respirînd greoi, abia putu să vorbească:

— M-ai adus aici dinadins, spuse Luke.

Yoda ședea pe o rădăcină întortocheată și cu capătul bastonului în gură; uitîndu-se calm la Luke, nu spuse nimic.

Luke se înfioră.

— Simt răceala, spuse privind în continuare spre copac.

— Copacul acesta are o putere mare de partea întunecată a Forței. Servitor al răului este. Înăuntru trebuie să mergi.

Luke simți un freamăt de repulsie.

– Ce este înăuntru?

– Doar ceea ce iei cu tine, zise Yoda misterios.

Luke îl privi războinic pe Yoda și apoi copacul. Se hotărîse în tăcere să-și ia inima în dinți și minat de dorința de a învăța, să pășească în acea întunecime pentru a înfrunta orice l-ar fi așteptat acolo. Nu va lua nimic în plus decît...

Nu. Își va lua cu el și sabia laser. Aprinzînd-o, Luke păși prin apele murdare ale bălții spre deschizătura întunecată dintre acele rădăcini impunătoare.

Dar vocea Maestrului Jedi îl opri.

– Arma ta, dezaprobă Yoda. Nu vei avea nevoie de ea.

Luke se opri și privi din nou spre copac. Să intri în peștera aceea complet neînarmat? Cu toată dibăcia pe care o căpătase Luke, nu i se părea un test de la egal la egal. Strînse și mai tare sabia și clătina din cap. Yoda ridică din umeri și începu să roadă din nou capul bastonului, cu indiferență.

Respirînd adînc, Luke păși precaut în grotesca peșteră de sub copac.

Luke putea simți întunericul dinăuntru de-a dreptul prin piele, atît de dens încît lumina aruncată de sabia sa laser era absorbită cu repeziciune și nu lumina mai mult de un metru în fața lui. Mergea încet înainte, o sumedenie de lucruri umede și alunecoase îi atingeau fața, iar umezeala din solul îmbibat al peșterii începu să i se strecoare în cizme.

Continuînd să meargă prin întuneric, ochii începură să i se obișnuiască cu el. Văzu un coridor înaintea lui, dar deplasîndu-se spre el, fu surprins de o membrană grasă și lipicioasă care-l înfășură complet. Asemenea pinzei unui păianjen uriaș, masa aceea i se agăța puternic de trup. Rupînd-o cu sabia laser în mai multe locuri, Luke reuși în sfîrșit să se elibereze și să-și croiască drum înainte.

Ținea sabia luminoasă în față și observă un obiect pe podeaua peșterii. Îndreptîndu-și sabia în jos, Luke ilumina un gîndac negru și lucios de mărimea mîinii sale. Într-o clipă acesta se grăbi să se cațere pe peretele alunecos pentru a se alătura unei grămezi de semeni de-ai lui.

Luke își recăpătă suflarea și făcu un pas înapoi. În acel moment îi veni să fugă spre ieșire – dar se ținu tare, aventurîndu-se și mai adînc în caverna întunecată.

Simți spațiul din jurul său lărgindu-se în timp ce înainta folosindu-și sabia de lumină ca un far slab. Se străduia să vadă în întuneric și să audă cît mai bine cu puțință, dar nu se auzea nici un sunet, nu se vedea nimic.

Apoi, se auzi un hîrșit foarte puternic.

Sunetul îi era familiar. Îngheță pe loc! Auzea zgomotul acela în toate coșmarurile lui, respirația greoaie a cuiva care fusese cîndva un om!

Din întuneric apărură o flamă – flacăra roșie a unei săbii laser abia aprinse. La lumina ei, Luke văzu silueta impunătoare a lui Darth Vader, ridicîndu-și arma pentru a ataca și apoi coborînd-o.

Pregătit de ucenicia plină de disciplină, Luke era deja în așteptare. Își ridică propria sa sabie laser și, pășind într-o parte, evită exact la timp atacul lui Vader. Cu aceeași mișcare, Luke se întoarse spre Vader și, concentrîndu-și și mintea și trupul, tînărul chemă Forța în ajutorul lui. Simțind puterea cum crește în el, Luke își ridică sabia laser și o coborî într-o prăbușire vertiginosă deasupra capului lui Vader.

Cu o lovitură puternică, capul Stăpînului Întunecat fu despărțit de trup. Cap și cască se rostogoliră la pămînt cu o bufnitură metalică. În timp ce Luke privea uluit, corpul lui Vader fu înghițit în întregime de întuneric. Apoi, Luke privi spre casca de pe jos, care se oprise exact în fața sa. Pentru o clipă nu se întîmplă nimic, apoi casca se frînse în două, desfăcîndu-se.

Pe cînd Luke privea șocat, fără a-i veni să creadă, casca spartă se desfăcu scoțînd la iveală nu fața necunoscută și doar închipuită a lui Darth Vader, ci chiar fața lui Luke, care privea în sus spre el.

Rămase îngrozit de această priveliște și apoi, la fel de brusc cum apăruse, capul fără corp dispărură încet ca într-o viziune fantomatică.

Luke se holbă la locul întunecat, unde se aflaseră capul și bucățile de cască! Mintea i-o luase razna, iar emoțiile prea mari pentru a fi suportate făceau ravagii înlăuntru său.

Copacul! își spuse singur. Totul un truc al acestei peșteri urite, una din încercările lui Yoda, pusă la cale pentru că intrase în copac purtînd armă.

Se întrebă dacă într-adevăr, se luptase cu sine însuși, sau căzuse pradă tentațiilor părții întunecate a Forței. Ar putea el însuși să devină un personaj la fel de rău ca Darth Vader, ar putea exista un sens și mai întunecat în spatele acestei viziuni neliniștitoare?

Abia după mult timp, Luke Skywalker fu în stare să iasă din acea peșteră adîncă și întunecată.

În această vreme, așezat pe o rădăcină, micul Maestru Jedi mesteca alene capătul bastonului său.

Se crăpa de ziuă pe planeta gazoasă Bespin.

Cînd *Șoimul Mileniului* își începu apropierea prin atmosfera planetei, trecu pe lîngă citeva din numeroasele luni ale lui Bespin. Planeta însăși strălucea în aceeași nuanță de roz pal a zorilor care colorau și învelișul puternicei nave spațiale pirat.

Pe măsură ce nava se apropia, ocoli pentru a evita un vârtej de nori ce se înlănțuiau în jurul planetei.

Cînd Han Solo își coborî în fine nava printre nori, el și echipajul său avură prima viziune a lumii gazoase de pe Bespin, iar în timp ce manevrau printre nori, își dădură seama că erau urmăriți de un soi de vehicul zburător. Han recunoscuse nava ca fiind un vehicul dublu corp pentru nori, dar fu surprins cînd aceasta începu să vireze apropiindu-se de cargoul său.

Șoimul se zgudui brusc cînd o salvă de descărcări laser îi lovi învelișul. Nimeni de la bordul *Șoimului* nu se aștepta la o asemenea primire. Cealaltă navă transmise un mesaj întretăiat de interferențe prin sistemul radar *Șoimului*.

– Nu, se zbirli Han, nu am autorizația de a ateriza. Numărul meu de înregistrare este...

Cuvintele îi fură însă încate de un șir de pocnituri puternice datorate interferenței radio.

Avioneta dublă nu avea de gînd, după cite se pare, să accepte niște interferențe în loc de răspuns.

Deschise din nou focul asupra *Șoimului*, scuturînd și zguduind nava cu fiecare lovitură. O voce limpede îi avertiză din difuzoarele cargoului.

– Atenție. Orice mișcare agresivă va atrage distrugerea voastră imediată.

Han nu avea nici o intenție să facă mișcări agresive. Bespin era singura lor speranță de adăpost și nu avea de gînd să-și infurie viitoarele gazde.

– Drăguți, nu-i așa? spuse C-3PO, care tocmai fusese reactivat.

– Credeam că-i cunoști pe oamenii ăștia, izbucni Leia, aruncîndu-i o privire suspicioasă lui Han.

– Ei, pară corelianul, a trecut ceva vreme de atunci.

Chewbacca mîria și lătra scuturînd din cap cu înțeles spre Han.

– Asta s-a întîmplat de mult, răspunse el tăios. Sînt sigur că a uitat totul.

Dar începu să se întrebe dacă Lando într-adevăr...

– Aveți permisiunea de a ateriza pe platforma 327. Orice deviație de pe cursul de zbor va atrage distr...

Furios Han închise radioul. Oare de ce-l sîciau atîta? Venise aici cu gînduri pașnice. Oare Lando nu avea de gînd să uite trecutul?

Chewbacca mîri și-i aruncă o privire lui Solo, care se întoarse spre Leia și robotul ei îngrijorat.

– Ne va ajuta, spuse, încercînd să-i liniștească pe toți. Ne cunoaștem de multă vreme... zău... Nu vă faceți griji.

– Cine își face griji? minți ea neconvîngător.

Din acel moment pe geamul carlingii putură vedea limpede Orașul Norilor de pe Bespin. Orașul era imens și părea să plutească în nori, așa cum ieșea la suprafață prin atmosfera albă. Pe măsură ce *Șoimul Mileniului* se apropia de oraș se vedea din ce în ce mai limpede că structura orașului în plină dezvoltare era suportată de un unipod subțire aflat dedesubtul ei. Baza acestei tije suport era un reactor mare și rotund ce plutea prin marea de nori.

Șoimul Mileniului coborî mai aproape de orașul imens și viră în direcția platformelor sale de aterizare, trecînd pe lîngă turnurile și spiralele îndrăznețe ce punctau peisajul orașului. Pe ele și în jurul acestor structuri se deplasau o mulțime de avioane, alunecînd fără efort printre cețuri.

Han aduse *Șoimul* pe platforma de aterizare 327; cînd motoarele ionice ale navei se opriră, căpitanul și echipajul său putură vedea comitetul de primire venînd spre platforma de aterizare cu armele scoase din teci. Ca orice alt eșantion din Orașul Norilor și acest grup includea extraterestri, droizi și humanoizi de toate rasele și infățișările. Unul dintre acești oameni era conducătorul grupului, Lando Calrissian.

Lando, un negru chipeș, avînd poate aceeași vîrstă ca Solo, era îmbrăcat cu pantaloni gri, eleganți, cămașă albastră și o pelerină unduitoare. Aștepta fără a zîmbi pe platforma de aterizare 327 să debarce echipajul *Șoimului*.

Han Solo și Prințesa Leia apărură în ușa deschisă a navei lor cu aruncătoarele laser scoase din teacă. În spatele lor se afla uriașul wookiee cu arma în mînă și o bandulieră de muniții trecută peste umărul stîng. Han nu spuse un cuvînt, dar supraveghe în tăcere amenințătorul comitet de primire ce venea de-a lungul platformei spre ei. Un vînt de dimineață începu să sufle, ridicîndu-i pelerina lui Lando în spate, asemeni unor aripi albastre enorme.

– Nu-mi place asta, îi șopti Leia lui Han.

Nici lui nu-i prea plăcea, dar n-avea de gînd să-i dea de înțeles asta Prințesei.

– O să fie bine, spuse el încet. Ai încredere în mine. Ține ochii bine deschiși, așteaptă aici.

Han și Chewbacca o lăsară pe Leia să păzească *Șoimul* și ei coborîră rampa pentru a da ochii cu Calrissian și armata lui pestriță. Cele două tabere se mișcară una spre cealaltă, pînă cînd Han și Calrissian se opriră la trei metri distanță, față în față.

Un timp îndelungat se priviră unul pe altul, în tăcere, în fine Calrissian vorbi, scuturînd din cap și

mijindu-și ochii spre Han.

– Trișor nenorocit, escroc de doi bani ce ești, zise rece.

– Îți pot explica totul, bătrîne, spuse Han repede, numai ascultă-mă.

Fără să zîmbească, Lando îi surprinse pe toți cînd spuse:

– Mă bucur să te văd.

Han ridică o sprînceană sceptic.

– Nu-mi porți ranchiună?

– Glumești? întrebă Lando degajat.

Han deveni neliniștit, fusese iertat sau nu? Gardienii și ajutoarele nu-și coboriseră încă armele, iar atitudinea lui Lando rămase misterioasă. Încercînd să-și ascundă îngrijorarea, Han remarcă galant:

– Întotdeauna am susținut că ești un domn.

Auzind aceasta, celălalt rînji.

– Te cred, rise el.

Han rise ușurat, cei doi prieteni se îmbrățișară ca niște complici vechi ce erau.

Lando îi făcu cu mîna wookieului ce stătea în spatele șefului său.

– Ce mai faci, Chewbacca? întrebă el amical. Tot îți mai pierzi timpul cu clovnul ăsta?

Chewbacca mirii un salut rezervat. Calrissian nu știu cum să interpreteze acel miriit.

– În regulă, zîmbi el pe jumătate, simțindu-se cam stingherit.

Dar atenția îi fu distrasă de la această masă de mușchi și păr cînd o văzu pe Leia, coborînd rampa. Această viziune minunată era urmată îndeaproape de droidul ei de protocol ce arunca priviri precaute de jur împrejur. În timp ce se îndreptau spre Lando și Han.

– Bună, ce avem aici? o întîmpină Calrissian admirativ. Eu sînt Lando Calrissian, administratorul acestui lăcaș. Tu cine ești?

Prințesa păstră o politețe rece.

– Îmi poți spune Leia, răspunse ea.

Lando se înclină oficial și sărută mîna Prințesei.

– Iar eu, spuse companionul ei robotizat, prezentîndu-se singur administratorului, sînt C-3PO, robot pentru relațiile ciborg-umane, la dispoziția...

Dar înainte ca C-3PO să-și poată termina micul discurs, Han îl luă pe după umeri pe Lando și-l trase din fața Prințesei.

– Călătorește cu mine, Lando, îi spuse vechiului său prieten, și nu am de gînd s-o joc la cărți. Așa că mai bine ai uita că există.

Lando privi languros peste umăr în timp ce el și Han începură să meargă de-a lungul platformei de aterizare urmați de C-3PO, Leia și Chewbacca.

– Asta nu-mi va fi ușor, prietene, spuse Lando cu regret, apoi se întoarse spre Han. Ce te aduce aici în fond?

– Reparații.

Simulînd în gluma panica, Lando întrebă:

– Ce i-ai făcut navei mele?

Rînjînd, Han se uită peste umăr la Leia.

– Lando a fost înainte proprietarul *Șoimului*, explică el. Și cîteodată uită că a pierdut-o la cărți în mod cînstit.

Lando ridică din umeri, acceptînd astfel ceea ce susținea Han.

– Nava asta mi-a salvat viața de multe ori. Este cea mai rapidă vechitură din galaxie. Care-i problema?

– Hipermotoarele.

– Îmi voi pune oamenii să lucreze la asta chiar acum. Nu-mi place să știu *Șoimul Mileniului* fără inima sa.

Grupul străbătu podul îngust ce făcea legătura între zona de aterizare și oraș — și fură uimiți pe dată de frumusețea acestuia. Văzură numeroase piețe mici, încercuite de turnuri cu margini netede și spirale și clădiri. Structurile ce constituiau zonele de afaceri și rezidențiale ale Orașului Norilor erau de un alb strălucitor, care lucea în soarele dimineții.

Numeroase rase extraterestre constituiau populația orașului și mulți dintre locuitori se plimbau pe străzile spațioase o dată cu vizitatorii de pe *Șoimul Mileniului*.

– Cum îți mai merge operațiunea minieră? îl întrebă Han pe Lando.

– Nu atît de bine pe cît mi-aș dori, răspunse Calrissian. Sîntem o așezare mică și nu foarte independentă. Am avut probleme cu aprovizionarea și...

Administratorul observă rînjetul amuzat al lui Han.

– Ce-i de rîs?

– Nimic, apoi Han chicoti. Niciodată n-aș fi crezut că sub înfățișarea traficantului pe care-l cunoșteam se ascunde un om de afaceri și un conducător cu atîta răspundere.

Fără să vrea, Han trebuia să recunoască faptul că era impresionat:

– Arăți bine!

Lando privi gânditor la vechiul său prieten.

– Văzindu-te aici, mi-am adus aminte de multe, și dădu din cap zîmbind. Da, îmi asum răspunderi acum, asta-i prețul succesului. Și știi ceva, Han? E prea mare.

Amindoi pufniră în ris, făcînd unul sau două capete să se întoarcă după grupul ce mergea pe trotuarele orașului.

C-3PO rămăsese un pic în urmă, fascinat de mulțimea de extratereștri de pe străzile Orașului Norilor, de mașinile zburătoare, de clădirile arătoase. Își întoarse capul în toate părțile, încercînd să înregistreze totul în circuitele computerului său.

În timp ce robotul auriu se holba la praveleștea aceea nouă, trecu pe lîngă o ușă ce dădea pe trotuar. Auzind că se deschide, se întoarse și văzu o unitate 3PO argintie, ieșind și se opri să privească celălalt robot plecînd mai departe. În timp ce 3PO stătea pe loc, auzi un piuit înfundat venind din spatele ușii. Aruncă un ochi înăuntru și văzu un droid ce arăta familiar și care stătea în anticameră.

– Oh, o unitate R2! zise el fericit. Aproape că îi uitasem vocea.

3PO intră pe ușă în cameră. Imediat simți că el și unitatea R2 nu erau singuri. Își ridică surprins brațele auriu, iar expresia de pe chipul său de bronz îngheță.

– O, vai, exclamă el, aceștia par a fi...

În timp ce vorbea, o descărcare electrică îi găuri pieptul de metal, făcîndu-l să zboare în bucăți în toate cele patru colțuri ale camerei. Brațele și picioarele de bronz se loviră de pereți și căzură într-un morman, împreună cu restul corpului său metalic.

În spatele lui ușa se închise.

Puțin mai departe, Lando conducea micul grup în clădirea birourilor lui, arătîndu-le lucruri interesante în vreme ce mergeau pe coridoarele albe. Nimeni nu observase absența lui 3PO în timp ce mergeau mai departe, discutînd despre viața pe Bespin.

Doar Chewbacca se opri deodată și adulmecă aerul curios, uitîndu-se în urma sa. Apoi ridică din umerii imenși și-i urmă pe ceilalți.

Luke era perfect calm. Chiar și poziția lui actuală nu-l făcea să se simtă încordat, sau stresat, sau nesigur, și nici unul din celelalte lucruri negative pe care le simțea cînd încercase prima oară acest test. Stătea în echilibru perfect, într-o singură mină. Știa că Forța era cu el.

Răbdătorul său Magistru Yoda ședea calm pe tălpile ridicate ale lui Luke.

Luke se concentră cu seninătate asupra sarcinii sale și ridică patru degete de la pămînt în același timp. Într-un echilibru perfect își susținea poziția cu capul în jos într-un singur deget.

Hotărîrea îl făcuse pe Luke să prindă repede. Era doritor să învețe și nu fusese afectat de testele pe care Yoda le concepuse. Și acum era încrezător în faptul că atunci cînd va pleca în sfîrșit de pe această planetă, o va face ca un Cavaler Jedi, deplin pregătit să lupte pentru cea mai nobilă dintre cauze.

Puterea lui Luke creștea rapid cu ajutorul Forței și izbutea într-adevăr să facă miracole. Yoda era din ce în ce mai mulțumit de progresele ucenicului său. La un moment dat, în timp ce Yoda îl privea din apropiere, Luke folosi Forța pentru a ridica două lăzi mari cu echipament, și le suspendă în aer. Yoda era mulțumit, dar îl observă pe R2-D2 privind această imposibilitate aparentă și emițînd piuituri electronice neîncrezătoare. Maestrul Jedi întinse o mîna și cu ajutorul Forței ridică de pe pămînt micul droid.

R2 se clătină, încercînd să detecteze cu senzorii săi puterea nevăzută care-l ținea suspendat în aer. Și deodată mîna invizibilă îi mai jucă o festă; în vreme ce spînzura în aer, micul droid fu întors deodată cu capul în jos. Picioarele sale albe loveau cu disperare aerul, iar capul în formă de cupolă se învîrtea de jur împrejur, neajutorat. Cînd Yoda își coborî mîna, droidul și cele două cutii de echipament începură să cadă. Numai cutiile se izbiră însă de pămînt. R2 rămase suspendat în spațiu.

Rotîndu-și capul, R2 îl percepse pe tînărul său stăpîn, stînd cu o mîna întinsă, oprindu-l astfel pe R2 din căderea fatală.

Yoda clătină aprobator din cap, impresionat de controlul și gîndirea rapidă a elevului său. Apoi sări pe brațul lui Luke și amindoi se întoarseră spre casă. Însă uitaseră ceva: R2 rămăsese suspendat în aer, piuind și fluierînd de zor, pentru a le atrage atenția. Dar Yoda îi juca doar un renghi droidului, și în timp ce el și Luke își vedeau de drum, R2 auzi risul ca de clopoțel al Maestrului Jedi plutind în urma lui în timp ce droidul cobora încet spre pămînt.

Ceva mai tîrziu, în vreme ce întunerul cobora prin frunzișul des al planetei mlaștinilor, R2 curăța învelișul exterior al interceptorului X cu un furtun ce mergea de la o baltă pînă la un orificiu din corpul său; robotul arunca jeturi de apă spre navă. Și în timp ce el lucra, Luke și Yoda ședeau în luminiș, cel dintîi cu ochii închiși pentru a se concentra.

– Fii calm, îi spuse Yoda. Prin intermediul Forței lucruri vei vedea: alte lucruri, alte gînduri, viitorul, trecutul, prieteni vechi, demult duși.

Luke se pierdea în el însuși, concentrându-se asupra cuvintelor lui Yoda. Nu-și mai simți trupul și își lăsă conștiința să plutească o dată cu cuvintele magistrului său.

– Minte mi se umple de atâtea imagini.

– A controla trebuie să înveți tot ceea ce vezi, îl instrui Maestrul Jedi. Nu ușor, nu repede.

Luke își închise ochii, se relaxă și începu să-și elibereze mintea, să controleze imaginile. În sfârșit, apăru ceva, nu prea limpede la început, ceva alb, amorf. Gradat, imaginea se clarifică. Părea a fi un oraș, un oraș plutind într-o mare albă, unduită de valuri.

– Văd un oraș în nori, spuse el în sfârșit.

– Bespin, îl indentifică Yoda. Îl văd și eu. Prieteni ai acolo? Concentrează-te și îi vei vedea.

Concentrarea lui Luke se intensifică și orașul din nori deveni mai limpede. Pe măsură ce se concentra mai mult era în stare să vadă forme, forme familiare ale unor oameni pe care îi cunoștea.

– Îi văd, exclamă Luke, cu ochii încă închiși, apoi o suferință subită, a trupului și a spiritului, puse stăpânire pe el. Au necazuri. Suferă.

– Viitorul este ceea ce vezi, explică vocea lui Yoda.

Viitorul, gândi Luke. Atunci durerea pe care o simțise nu fusese încă provocată prietenilor lui. Așa că poate viitorul se putea schimba.

– Vor muri? își întrebă el magistrul.

Yoda clătină din cap și ridică încet din umeri.

– Greu de văzut. Întotdeauna în mișcare este viitorul.

Luke își deschise din nou ochii. Se ridică și începu să-și adune repede echipamentul.

– Sînt prietenii mei, spuse, intuind că Maestrul Jedi ar putea încerca să-l convingă să renunțe să facă ceea ce el știa că trebuie să facă.

– Și tocmai de aceea, adăugă Yoda, să decizi trebuie tu cum să-i ajuți mai bine. Dacă pleci acum, să-i ajuți a-i putea. Dar ai distruge toate lucrurile pentru care ei au luptat și au suferit.

Cuvintele sale îl opriră locului pe Luke. Tînărul se lăsă la pămînt, simțind giulgiul unei disperări adinci înconjurîndu-l. Putea într-adevăr distruge toate lucrurile pentru care muncise pînă acum și să-și distrugă poate și prietenii. Dar cum putea el să nu încerce să-i salveze.

R2 percepse disperarea stăpînului său și rulă spre el pentru a-i fi în preajmă și a-i aduce cită consolare era el în stare.

Chewbacca ce începuse să se îngrijoreze de soarta lui C-3PO, se strecură de lîngă Han Solo și ceilalți și începu să-l caute pe droid. Nu trebuia decît să-și urmeze instinctele sale ascuțite, de wookiee, în timp ce străbătea pasajele și coridoarele necunoscute de pe Bespin.

Urmîndu-și simțurile, Chewbacca ajunsese în fața unei camere enorme ce dădea într-un coridor din exteriorul Orașului Norilor. Se apropie de intrarea în cameră și auzi sunetul unor obiecte metalice lovindu-se unele de altele. O dată cu acest zăngănit, auzi și grohăitul unor creaturi pe care nu le mai întîlnise înainte.

Camera pe care o găsisese era o ghenă de gunoi a Orașului Norilor – depozitul tuturor mașinărilor stricate din oraș și al altor gunoaie metalice.

Printre bucățile de metal împrăștiate și cablurile încîlcite, se mișcau patru creaturi asemănătoare unor porci. Părul alb le creștea des pe cap și acoperea parțial fețele lor încrețite de porcine. Aceste animale umanoide – numite ugnaught pe această planetă – erau ocupate cu separarea bucăților de metal și aruncarea lor într-un cuptor cu metal topit.

Chewbacca pătrunse în cameră și văzu că unul dintre ugnaught ținea în mînă o bucată de metal auriu ce i se păru cunoscută.

Creatura porcînă își ridicase deja brațul pentru a arunca piciorul de metal în cuptorul incandescent, cînd Chewbacca se repezi spre el, lătrînd disperat. Ugnaughtul dădu drumul piciorului și fugi pentru a se ascunde înfricoșat, împreună cu camarazii săi.

Wookieul înșfăcă piciorul de metal și îl inspecta îndeaproape. Nu greșise. Mirii furios către cei patru care tremurau și grohăiau ca niște porci speriați.

Lumina zilei inunda camera rotundă ce făcea parte din apartamentele în care stăteau Han Solo și grupul său. Odaia era albă și mobilată simplu: o sofa, o masă și alte cîteva lucruri mărunte. Fiecare din cele patru uși glisante, dispuse de-a lungul zidului circular, ducea spre un apartament adiacent.

Han se aplecă în afară peste marginea balconului de sticlă pentru a vedea panorama Orașului Norilor. Priveliștea îi tăia răsufierea. Privi avionetele ce zburau printre nori, cotînd printre clădirile ce se înălțau în zare ca niște turnuri, apoi privi în jos pentru a vedea oamenii ce se mișcau prin rețelele de străzi de dedesubt. Aerul răcoros și curat îi mîngîia fața și, în acea clipă, se simți ca și cum nu avea nici o grijă în tot universul.

O ușă se deschise în spatele său și când se întoarse o văzu pe Prințesa Leia stînd în dreptul intrării apartamentului ei. Era amărîtoare. Îmbrăcată în roșu, cu o pelerină ca albul norilor, ce-i cădea în falduri pînă la pămînt, Leia era mai frumoasă ca oricînd. Părul ei lung și întunecat era legat cu panglici și îi încadra blînd ovalul feței. Iar ea se uita la el, zîmbind cînd îi văzu expresia de uimire.

— La ce te uiți așa? întrebă ea, începînd să roșească.

— Cine se uită?

— Arăți ca un caraghios, zise ea zîmbind.

— Arăți minunat.

Leia își întoarse ochii jenată.

— 3PO nu a apărut încă? întrebă ea, încercînd să schimbe subiectul.

Solo fu luat prin surprindere.

— Ce? Oh, Chewie s-a dus să-l caute. A dispărut de prea mult timp, dar nu cred că s-a pierdut.

Bătu ușor cu palma sofaua pe care stătea.

— Vino încoace, o invită el. Vreau să văd cum e.

Leia se gîndi pentru a clipă la invitația lui, apoi veni și se așeză lîngă el pe sofa. Han era bucuros peste, măsură de faptul că îl asculta și se aplecă spre ea pentru a o lua în brațe. Dar înainte de a-și împlini gîndul, ea vorbi din nou.

— Sper că Luke a reușit să ajungă la punctul de întîlnire cu flota noastră.

— Luke! Era exasperat. Cît timp avea de gînd s-o mai facă pe intangibilă. Ea stabilise jocul și regulile lui — iar el era cel care *fusesse* de acord să joace. Era prea minunată pentru a-i rezista.

— Sînt sigur că Luke e bine, spuse Han, liniștitor. Probabil se învîrte pe acolo, întrebîndu-se ce facem noi acum.

Se apropie și-i înconjură umerii cu brațul, trăgînd-o spre el. Ea îl privi cu ochi drăgăstoși, iar el se aplecă să o sărute...

Chiar atunci una dintre uși se deschise. Chewbacca intră îngreunat de o cutie mare umplută cu bucăți de metal care păreau cunoscute: rămășițele lui C-3PO — bucăți și fragmente de metal auriu.

Wookieul depuse lada pe masă gesticulînd spre Han, lătră și mirii supărat.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Leia apropiindu-se pentru a inspecta grămada de părți dezmembrate.

— L-a găsit pe 3PO într-o grămadă de gunoi!

Leia rămase fără aer.

— Ce harababură! Chewie, crezi că îl poți repara?

Chewbacca studie adunătura de părți robotice, apoi, uitîndu-se spre Prințesă, ridică din umeri și urlă. I se părea o treabă imposibilă.

— Ce-ar fi să i-l dăm lui Lando ca să-l aranjeze, sugeră Han.

— Nu, mulțumesc, răspunse Leia cu o privire rece în ochi. E ceva în neregulă aici. Prietenul tău Lando este încîntător, dar nu am încredere în el.

— Ei bine, eu am încredere în el, o contrazise Han, apărîndu-și gazda. Ascultă, iubito, nu am de gînd să te las să-mi acuzi prietenul de...

Însă fu întrerupt de un biziit, cînd ușa alunecă deschizîndu-se și Lando Calrissian intră în încăpere. Zîmbind cordial, se îndreptă spre micul grup.

— Iertați-mă, v-am întrerupt cumva?

— Nu chiar, rosti distant Prințesa.

— Draga mea, spuse Lando, ignorînd răceala ei, frumusețea te este fără egal. Locul tău este într-adevăr aici, cu noi, printre noi.

Ea zîmbi rece.

— Mulțumesc.

— Doriți să veniți cu mine la niște aperitive și răcoritoare?

Han trebui să recunoască faptul că îi era foame. Dar dintr-un anume motiv, pe care nu-l putea determina prea bine, simți că-l invadează un val de suspiciune în legătură cu prietenul său. Nu-și aducea aminte să-l fi văzut pe Calrissian atît de politicoș, atît de cizelat. Poate că Leia avea dreptate cu bănuielile ei...

Gîndurile îi fură întrerupte de lătratul entuziast al lui Chewbacca atunci cînd fu vorba de mîncare. Uriașul wookiee își lingea buzele la perspectiva unei mese îndestulate.

— Sînteți invitați cu toții, zise Lando.

Leia luă brațul pe care i-l oferise Lando și, în timp ce grupul se deplasa spre ușă, Calrissian văzu cutia în care se aflau bucățile robotului auriu.

— Aveți probleme cu droidul? întrebă el.

Han și Leia schimbară o privire scurtă. Dacă Han avea de gînd să-i ceară ajutor lui Lando pentru a repara droidul, acum era momentul.

— Un accident, mormăi el. Ne putem descurca singuri.

Părăsiră încăperea lăsînd în urmă rămășițele împrăștiate ale droidului de protocol.

Grupul trecu pe lungile coridoare albe, Leia fiind încadrată de Han și Lando. Han nu era deloc sigur că i-ar fi pe plac perspectiva de a concura cu Lando pentru afecțiunea Prințesei — mai ales în aceste circumstanțe. Însă acum erau la cheremul lui Lando. Nu aveau de ales.

Aghiotantul personal al lui Lando, un om înalt și chel, îmbrăcat într-o haină gri cu mîneți galbene umflate, li se alătură. Aghiotantul purta un aparat radio ce-i înconjură partea din spate a capului și îi acoperea amîndouă urechile. Mergea alături de Chewbacca pe urmele lui Han, Leia și Lando, iar în timp ce mergeau spre sala de mese a lui Lando, administratorul le descria modul de guvernare a planetei sale.

— Vedeți deci, le explică Lando, sîntem o stație liberă și nu cădem sub jurisdicția Imperiului.

— Atunci faceți parte din liga minerilor, nu? întrebă Leia.

— Nu chiar. Activitatea noastră este destul de neînsemnată pentru a nu fi luată în seamă. O bună parte din tranzacțiile noastre sînt, ei bine, neoficiale.

Pășiră pe o verandă de pe care se putea zări vîrfurile spiralate ale Orașului Norilor. De aici văzură mai multe avioane zburînd. Era o priveliște spectaculoasă, iar vizitatorii fură foarte impresionați.

— Este un loc incîntător, se minună Leia.

— Da, sîntem mîndri de asta, răspunse Lando. Vei vedea că cerul este cu totul special aici. Foarte stimulatîv, zîmbi către Leia cu subînțeles. S-ar putea pînă la urmă să-ți placă.

Lui Han nu-i scăpă ocheada lui Lando — și nici nu-i plăcu.

— Nu avem de gînd să rămînem chiar atît de mult, spuse brusc Han.

Leia ridică o sprînceană și se uită răutăcioasă spre Han Solo, care era deja enervat.

— Eu găsesc că este foarte odihnit aici.

Lando chicoti și îi conduse spre ieșirea de pe verandă. Se apropiau de sala de mese cu ușile sale masive închise, și cînd se opriră în fața lor, Chewbacca își ridică brusc capul și adulmecă aerul, curios. Se întoarse și lătră în grabă spre Han.

— Nu acum, Chewie, dezaprobă Han, întorcîndu-se spre Calrissian.

— Lando, nu-ți este teamă că Imperiul ar putea afla în final de această mică activitate minieră și o va închide?

— Întotdeauna a existat acest pericol, răspunse administratorul. A planat ca o umbră peste tot ce-am construit aici, dar au apărut circumstanțe care ne vor asigura securitatea. Vedeți, am făcut un tîrg care va ține Imperiul departe de aici pentru totdeauna.

Cu aceasta, ușile masive se deschiseră — și imediat Han înțelese cam despre ce fusese vorba în acel "tîrg".

La capătul îndepărtat al mesei de banchet stătea în picioare vîntorul de prime Boba Fett.

Lîngă el pe un scaun se afla esența întunecată a răului însuși — Darth Vader. Cu încetineală, Stăpînul întunecat se ridică cît era el de înalt: doi metri.

Han îi aruncă lui Lando cea mai urîtă privire de care era în stare.

— Îmi pare rău, prietene, spuse Lando, pîlînd a se scuza moale. Nu am avut de ales. Au sosit chiar înaintea voastră.

— Și mie îmi pare rău, aruncă Han.

În aceeași clipă își scoase aruncătorul din teacă, ținti direct spre personajul negru și începu să trimită descărcări laser spre Vader.

Dar cel care era socotit probabil cel mai rapid pistolar din galaxie nu fu destul de rapid pentru a-l surprinde pe Vader. Înainte ca acele descărcări să străbată jumătate din drumul lor pe deasupra mesei, Stăpînul întunecat ridicase deja o mîină înmănușată și le respinse fără efort, astfel încît ele explodară ricoșînd în pereți, într-o ploaie de scînteii albe, inofensive.

Uluit de ceea ce tocmai văzuse, Han încercă să tragă din nou. Dar înainte de a putea trimite o altă descărcare laser ceva — ceva nevăzut, dar incredibil de puternic — îi smuci arma din mîină și o făcu să zboare spre Vader care o prinse. Personajul asemănător cu un corb depuse arma pe masă.

Sîsiind prin masca sa de obsidian, Stăpînul întunecat se adresă lui Han:

— Sîntem onorați de prezența dumneavoastră aici.

R2-D2 simțea ploaia plescînd pe vîrfurile cupolei sale de metal, în timp ce își croia drum prin bălțile noroioase ale mlaștinii. Se îndreptă spre adăpostul oferit de coliba mică a lui Yoda și în curînd senzorii săi optici recepționară strălucirea aurie ce lucea la ferestre.

Apropiindu-se de casa primitoare, simți o ușurare de robot la gîndul că în fine va scăpa de această ploaie plicticoasă și persistentă.

Dar cînd încercă să intre, descoperi că trupul său inflexibil de droid pur și simplu nu încăpea; încercă dintr-un anumit unghi, apoi din altul; pînă la urmă ideea că avea, pur și simplu, o formă nepotrivită pentru a intra i se strecură în mintea lui computerizată.

Nu-și putea crede senzoriilor. Aruncîndu-și privirea prin casă, observă un personaj ocupat, învîrtindu-se prin bucătărie, amestecînd în oale aburinde, tăind diverse legume, alergînd încoace și încolo.

Dar cel din bucătăria miniaturală a lui Yoda, îndeplinind sarcinile gospodărești ale lui Yoda, nu era Maestrul Jedi – ci ucenicul său.

Yoda, după cum indica scannerul lui R2, ședea pur și simplu într-un colț, observându-și tânărul elev din camera de alături și zimbând liniștit. Apoi, deodată, în mijlocul acestei activități de bucătărie, Luke se opri ca și cum o viziune dureroasă i-ar fi apărut înaintea ochilor.

Yoda observă privirea tulburată a lui Luke, în timp ce-și privea elevul, trei mingi căutătoare luminoase apărură din spatele lui Yoda și zburară fără zgomot prin aer pentru a-l ataca pe tânărul Jedi pe la spate. Instantaneu, Luke se întoarse să le înfrunte cu un capac de oală într-o mână și o lingură în cealaltă. Căutătoarele trimiteau descărcare după descărcare direct spre Luke. Dar cu o agilitate uimitoare el se feri de toate. Lovi una dintre căutătoare, trimițând-o spre ușa deschisă de unde R2 privea performanțele stăpînului său. Însă credinciosul droid văzu prea târziu mingea strălucitoare pentru a mai putea evita descărcarea ce venea spre el. Impactul îl dărimă la pămînt pe robotul care țipă, căzătura aproape desprinzîndu-i măruntaiele lui electronice de la locul lor.

În seara aceea, mai târziu, după ce elevul trecu cu succes un număr de teste ale profesorului său, Luke Skywalker adormi obosit pe pămîntul din fața casei lui Yoda. Dormea agitat, mormăind ușor. Droidul său îngrijorat stătea lângă el, întinzînd un braț extensibil și acoperindu-l pe Luke cu pătura ce alunecase pe jumătate de pe el. Dar cînd R2 se îndepărtă pe roțile sale, Luke începu să gemă și să tremure ca și cum ar fi fost pradă unui coșmar oribil.

În casă, Yoda auzi gemetele și se grăbi să ajungă la ușă. Luke se trezi din somn speriat, amețit, se uită în jur, apoi își văzu profesorul privindu-l îngrijorat din casă;

– Nu-mi pot scoate viziunea din minte, îi spuse Luke lui Yoda. Prietenii mei... au necazuri... și eu simt că...

– Luke, nu trebuie să te duci, îl avertiză Yoda.

– Dar Han și Leia vor muri dacă n-o fac.

– Nu știi asta.

Era vocea șoptită a lui Ben, care începea să se materializeze înaintea lor. Personajul, înveșmîntat în negru, stătea în picioare – o imagine tremurătoare – și îi spuse lui Luke:

– Nici chiar Yoda nu le poate vedea soarta.

Dar Luke era tare îngrijorat în legătură cu soarta prietenilor săi și se hotărî să facă ceva.

– Îi pot ajuta! insistă el.

– Nu ești pregătit încă, spuse Ben cu blîndețe. Mai ai încă multe de învățat.

– Simt Forța, spuse Luke.

– Dar nu o poți controla. Este o etapă periculoasă pentru tine Luke. Acum ești mai vulnerabil la tentațiile părții întunecate.

– Da, da, adăugă Yoda. Pe Obi-Wan să-l ascuți, tinere. Copacul. Amintește-ți că ai dat greș cu copacul. Ei?

Dureros. Luke își aminti, deși simțea că în acea experiență cîștigase multă putere și înțelegere.

– Am învățat multe de atunci și mă voi întoarce ca să termin ce am început. Promit asta, magistre.

– Îl subestimezi pe Împărat, îi spuse Ben cu o voce gravă. Pe tine te vrea. De aceea prietenii tăi suferă.

– Și tocmai de aceea, spuse Luke, trebuie să mă duc.

Kenobi rămase ferm.

– Nu vreau să te pierd în favoarea Împăratului, așa cum l-am pierdut o dată pe Vader. Nu se va întîmpla. – Doar un Cavaler Jedi antrenat bine, avînd Forța ca aliat îl va învinge pe Vader și pe Împăratul său, sublinie Ben. Dacă-ți întrerupi antrenamentul acum, dacă alegi drumul rapid și ușor – cum a făcut-o Vader – vei deveni un agent al răului și galaxia se va scufunda și mai adînc în abisul urii și al disperării.

– Oprîți trebuie să fie ei, exclamă Yoda. Auzi? De asta totul depinde.

– Ești ultimul Jedi, Luke. Tu ești singura noastră speranță. Ai răbdare.

– Și să-i sacrific pe Han și Leia? întrebă tânărul nedumerit.

– Dacă respecti țelul pentru care luptă ei, spuse Yoda, făcînd o pauză îndelungată,... da.

O neliniște mare îl cuprinse pe Luke. Nu era sigur că va putea împăca sfatul celor doi mari mentori cu propriile sale sentimente. Prietenii săi erau în pericol de moarte și el trebuia să-i salveze. Dar profesorii lui gîndeau că nu era încă pregătit, că ar putea fi foarte vulnerabil în fața puternicului Vader și a Împăratului său, că le-ar putea face rău prietenilor săi și sie însuși – și că probabil îl vor pierde pentru totdeauna pe drumul răului.

Cu toate acestea, cum putea el să asculte asemenea principii abstracte, cînd Han și Leia erau reali și sufereau? Cum putea să se teamă de un posibil pericol personal cînd prietenii lui erau în momentul de față într-un pericol de moarte real?

Nu mai ezită. În mintea sa era limpede ce avea de făcut.

Dăinuia ceața în ziua următoare pe planeta mlaștinilor când R2 se așează în scobitura sa în spatele carlingii inter-ceptorului X al lui Luke.

Yoda stătea în picioare pe una din lăzile de provizii, privindu-l pe Luke cum încărca lăzile una câte una în burta interceptorului, lucrând la lumina farurilor navei sale.

– Nu te pot proteja, Luke, se auzi vocea lui Ben Kenobi în timp ce silueta lui înveșmîntată în robă apăru. Dacă hotărăști să-l înfrunți pe Vader îl vei înfrunta singur. O dată luată această decizie, eu nu pot interveni.

– Înțeleg, răspunse Luke calm, apoi se întoarse spre droidul său. R2, pornește convertoarele de energie.

R2, care desfăcuse deja cuplele de energie ale navei, fluierează foarte recunoscător că va părăsi această lume a mlaștinilor, care nu era cu siguranță un loc potrivit pentru un droid.

– Luke, îi sfătui Ben, folosește-ți Forța doar pentru cunoaștere și apărare, nu ca pe o armă. Nu ceda urii sau furiei. Ele duc pe drumul întunericului.

Luke încuviință din cap, ascultînd doar pe jumătate. Mîntea îi era la călătoria lungă și la sarcinile dificile ce-l așteptau. Trebuia să-și salveze prietenii ale căror vieți erau în pericol din cauza lui. Urcă în carlingă, apoi îl privi pe micul său Maestru Jedi.

Yoda era într-adevăr îngrijorat de soarta ucenicului său.

– Puternic este Vader, îl avertiză el. Înnoară-ți este soarta. Fii atent la ce ai învățat. Observă totul, totul! Te poate salva.

– Așa voi face, Magistre Yoda, îl asigură Luke. Așa voi face și mă voi întoarce pentru a termina ce am început. Vă dau cuvîntul meu.

R2 închise carlinga și Luke porni motoarele.

Yoda și Obi-Wan Kenobi priveau interceptorul X cum își ambalează motoarele și începe să se miște spre decolare.

– Spusu-ți-am, zise Yoda cu durere, în timp ce nava de vînătoare suplă începea să se ridice în cerurile cețoase. Încăpăținat este. Acum lucrurile se vor înrăutăți.

– Băiatul ăsta este ultima noastră speranță, spuse Ben Kenobi, cu vocea plină de emoție.

– Nu, îl corectă pe Kenobi fostul lui profesor, cu o strălucire în ochii săi mari. Mai există una.

Yoda își ridică încet capul spre cerul ce se întuneca, unde nava lui Luke era deja doar un punct de lumină ce de-abia se putea distinge printre stelele ce sclipeau.

XII

Chewbacca simți că înnebunește!

Celula de detenție era inundată de o lumină arzătoare și orbitoare care-i îndurera ochii sensibili de wookie. Nici măcar mîinile sale uriașe și brațele păroase, ridicate în dreptul feței, nu-l puteau proteja în întregime de acea strălucire orbitoare. În plus, un țuit foarte ascuțit răsuna în încăperea cubică, torturîndu-i delicatul simț al auzului. Urla îndurerat, dar strigătele sale guturale se pierdeau în zgomotul pătrunzător.

Wookieul măsura celula în lung și în lat. Gemînd îngrozitor, lovea cu pumnii în zidurile groase, cuprins de disperare, dorind să apară cineva, oricine, și să-l elibereze. În acest timp, fluieratul care aproape că-i spărsese timpanele se opri brusc, iar potopul de lumină se stinse.

Chewbacca se dădu un pas înapoi, clătîndu-se datorită absenței subite a torturii și apoi se îndreptă spre unul din pereții celulei pentru a sesiza dacă se apropia cineva pentru a-i da drumul. Dar pereții groși nu-i spuseră nimic și, infuriat peste măsură, Chewbacca izbi cu pumnul său uriaș în perete. Dar zidul rămase la fel de neclintit și de impenetrabil ca înainte, iar Chewbacca realiză că nu ajungea forța brută a unui wookie pentru a-l dărîma. Văzîndu-și anihilate șansele de a evada din celulă, Chewbacca se tiră spre pat, pe care se afla cutia cu rămășițele lui 3PO.

Wookieul începu să scoțească prin cutie, la început fără tragere de inimă, dar apoi din ce în ce mai interesat. Îi veni în mîntea că ar fi posibil să repare droidul dezmembrat. Nu numai că acest lucru ar fi făcut ca timpul să treacă mai ușor, dar poate că i-ar fi fost de ajutor faptul de a-l avea pe 3PO din nou în stare de funcționare.

Luă în mîna capul auriu și privi în ochii lui, acum întunecați. Lătră cîteva cuvinte, parcă pentru a-l pregăti pe robot pentru bucuria reintrării în activitate — ori pentru dezamăgirea, provocată de faptul că Chewbacca n-a fost în stare să-l reconstruiască așa cum trebuia.

Apoi, cu destulă delicatețe pentru o creatură de mărimea și puterea sa, gigantul wookie amplasă capul deasupra trupului de bronz. Începu să experimenteze prin mai multe încercări hățîșul de fire și circuite ale lui 3PO. Priceperea sa fusese testată anterior doar în cursul reparațiilor la *Șoimul Mileniului*,

așa că nu era deloc sigur că ar putea duce la bun sfârșit delicata misiune pe care și-o asuma. Chewbacca își tot făcea de lucru cu firele, pus la grea încercare de acest mecanism complex, când, deodată, ochii lui 3PO se aprinseră.

Un șuierat se auzi dinăuntru robotului. Semăna vag cu vocea normală a lui 3PO însă era atât de joasă și de lentă încât cuvintele erau de neînțeles.

– Trppp-lle imm-peeceer-iii-all...

Surprins, Chewbacca își scarpină creștetul păros și studie cu amănunțime robotul stricat. Îi veni o idee și încercă să introducă unul din fire într-o altă mufă. Instantaneu, 3PO începu să vorbească cu vocea sa normală. Ceea ce spuse sună precum cuvintele desprinse dintr-un coșmar.

– Chewbacca! strigă capul lui C-3PO. Fii atent, sînt trupe imperiale ascunse în... se opri, ca și cum ar fi retrăit întreaga experiență traumatizantă și apoi strigă: Vai, nu! Am fost împușcat!

Chewbacca încuviință din cap cu înțelegere. Tot ce putea face în acest moment era să încerce să-l asambleze pe C-3PO așa cum fusese înainte.

Han Solo țipă poate pentru prima dată. Niciodată nu îndurase o asemenea tortură îngrozitoare. Era legat de o platformă care făcea cu podeaua un unghi de aproximativ patruzeci și cinci de grade. Astfel legat, curenți electrici foarte puternici goneau prin tot trupul său la intervale scurte, fiecare descărcare fiind mai dureroasă decît cea precedentă. Se zbătea pentru a se elibera, dar durerea sa era atât de mare încît de abia era în stare să-și țină firea.

Lîngă masa de tortură, Darth Vader urmărea în tăcere chinurile lui Han Solo. Fără a părea impresionat, plăcut sau neplăcut, privi pînă se sătura, apoi Stăpînul Întunecat îi întoarse spatele și părăsi celula. Ușa se închise în urma lui, estompînd țipetele lui Solo.

În fața camerei de tortură, Boba Fett îl aștepta pe Vader, împreună cu Lando Calrissian și aghiotantul administratorului.

Cu un dispreț evident, Vader se întoarse spre Fett.

– Vinător de prime, i se adresă Vader omului cu cască argintie, dacă îți aștepti răsplata, vei aștepta pînă îl voi avea pe Skywalker.

Sigur pe el, Boba Fett nu păru deranjat de această veste.

– Nu mă grăbesc, Lord Vader. Răscumpărarea lui Jabba Huttezul este dublă dacă el rămîne în viață.

– Este supus la torturi foarte mari, vînătorule de prime, șuieră Vader, dar nu va păți nimic.

..... – Dar Leia și wookieul? întrebă Lando cu îngrijorare în glas.

– Vei vedea că sînt bine, răspunse Vader, dar... adăugă el cu tărie, nu trebuie să mai părăsească acest oraș niciodată.

– Aceasta nu a fost niciodată o condiție a înțelegerii, noastre ripostă Calrissian. Nici faptul că-l vei da pe Han acestui vînător de prime.

– Gîndești, poate, că ai fost tratat nedrept? spuse, Vader sarcastic.

– Nu, zise Lando aruncîndu-i o privire, aghiotantului său.

– Bun, continuă Vader cu amenințare voalată. Ar fi foarte neplăcut dacă ar trebui să las o garnizoană permanentă aici.

Plecîndu-și reverențios capul, Lando Calrissian aștepta pînă când Darth Vader se întoarse și dispăru împreună cu vînătorul de prime cu armură argintie într-un ascensor ce aștepta. Apoi luîndu-și ajutorul cu el, administratorul Orașului Norilor porni rapid de-a lungul unui coridor cu pereți albi.

– Tîrgul ăsta se înrăutățește pe zi ce trece, se plînsese Lando.

– Poate ar fi trebuit să încerci să negociezi cu el, sugeră aghiotantul său.

Lando își privi descumpănit ajutorul. Începea să realizeze că tîrgul cu Darth Vader nu-i aducea nimic lui, și, în afară de asta, aducea răul celor pe care i-ar fi putut numi prieteni. În final spuse destul de încet ca să nu fie auzit de nici unul din spionii lui Vader:

– Presimt ceva rău.

C-3PO începea în fine să se simtă aproape ca înainte. Wookieul se ocupase de reconectarea circuitelor interne și a multiplelor fire ale droidului, iar acum încerca să-și dea seama cum i-ar putea atașa picioarele. Pînă acum îi atașase capul de trup și terminase cu succes conectarea unui braț. Restul părților lui 3PO zăceau pe masă cu fire și circuite ce spînzurau afară din incheieturile rețezate. Și cu toate că Chewbacca lucra cu repeziciune pentru a-și termina opera, robotul auriu începu să se plîngă vociferînd.

– Ei bine, ceva nu e în regulă, pufni el, fiindcă acum nu pot vedea.

Răbdătorul wookiee lătră și ajustă un fir în gîtul lui 3PO. În sfârșit, robotul putu să vadă din nou și scoase un mic oftat mecanic de ușurare.

– Uite, așa e mai bine.

Dar nu era mult mai bine. Când își îndreptă proaspăt activatul senzor al privirii spre locul unde ar fi trebuit să fie pieptul lui își văzu... spatele.

– Stai... oh, vai. Ce-ai făcut? Sînt pe dos, îi aruncă 3PO. Măi blană mîncată de molii! Numai un căpăținos crescut în exces ca tine putea fi destul de prost pentru a-mi pune capul...

Wookieul mîrii amenințător. Uitase cît de cusurgiu putea fi droidul acesta. Iar celula asta era prea strîmtă ca să mai asculte mai departe așa ceva! Înainte ca 3PO să-și dea seama ce i se întîmplă, Chewbacca se aplecă peste el și trase afară un fir. Instantaneu mormăitul încetă, iar camera deveni din nou tăcută. Apoi, un miros familiar se apropie de celulă.

Wookieul adulmecă aerul și se grăbi să ajungă la ușă. Aceasta se deschise cu un bîzîit, iar Han Solo, în zdrențe și epuizat, fu împins înăuntru de doi soldați imperiali. Soldații plecară și Chewbacca fugi către prietenul său, îmbrățișîndu-l ușurat. Fața lui Han era palidă, cu cearcane negre în jurul ochilor. Arăta de parcă ar fi fost pe cale să leșine, și Chewbacca lătră îngrijorat spre vechiul său tovarăș.

– Nu, spuse Han sfîrșit, mă simt bine. E în regulă. Ușa se deschise din nou, și Prințesa Leia fu aruncată în celulă de soldați. Era încă îmbrăcată în mantia sa elegantă, dar, ca și Han, părea obosită și răvășită.

Cînd soldații plecară și ușa alunecă închizîndu-se în urma lor, Chewbacca o ajută pe Leia să ajungă pînă la Han. Cei doi se priviră unul pe celălalt cu mare bucurie, apoi se îmbrățișară strîns. După o clipă se sărutară.

În timp ce Han o ținea încă în brațe, Leia îl întrebă cu o voce stinsă:

– De ce fac asta? Nu pot înțelege ce anume urmăresc. Han era la fel de nedumerit ca și ea.

– M-au făcut să urlu pe masa de tortură, dar nu mi-au pus nici o întrebare.

Apoi ușa se deschise din nou, lăsîndu-l să intre pe Lando împreună cu doi din gardienii săi din Orașul Norilor.

– Ieși afară de aici, Lando! mîrii furios Han.

Dacă s-ar fi simțit mai în putere, ar fi sărit să-l atace pe prietenul său trădător.

– Taci o clipă și ascultă-mă, îl repezi Lando. Fac tot ce pot ca să vă ușurez soarta.

– Mare lucru, remarcă Han caustic.

– Vader a fost de acord să mi-i dea mie pe Leia și pe Chewbacca, explică Lando. Vor fi nevoiți să rămîină aici, dar măcar vor fi în siguranță.

Leia se crispă.

– Dar Han?

Lando se uită solemn la prietenul său.

– N-am știut că pe capul tău s-a pus un premiu. Vader te-a cedat vîntătorului de prime.

Prințesa îi aruncă o privire rapidă lui Han, iar în ochii ei se putu citi îngrijorarea.

– Tu nu știi multe, se adresă Han lui Calrissian, dacă îți închipui că Vader nu o să ne vrea morți înainte ca toate astea să se termine.

– Nu vă vrea pe voi, spuse Lando. Vrea să pună mîna pe cineva numit Skywalker.

Cei doi prizonieri își țînură răsufierea la auzul aceluia nume. Han părea total derutat.

– Luke? Nu pricep.

Mîntea Prințesei începu să-lucreze. Toate evenimentele începură să se potrivească, aranjîndu-se într-un mozaic îngrozitor. În trecut, Vader o vîna pe Leia din cauza importanței politice pe care o avea ea în războiul între Imperiu și Alianța Rebelă. Acum ea era aproape lipsită de importanță, folositoare doar pentru un singur scop.

– Lordul Vader i-a întins o cursă, adăugă Lando.

Și Leia termină ea propoziția:

– Noi sîntem momeala.

– Toate astea doar pentru a pune mîna pe puștiul ăla? întrebă Han. Dar de ce e atît de important?

– Nu mă întreba pe mine, dar e în drum spre noi.

– Luke vine aici?

Lando Calrissian încuviință din cap.

– Ne-ai aranjat al naibii de bine pe toți, mîrii Han, scuipîndu-și cuvintele spre Lando..., prietene!

O dată cu ultimul cuvînt acuzativ, puterea lui Han Solo reveni dintr-o dată. Își puse toată forța într-un pumn care-l făcu pe Lando să se învîrtă prin aer. Într-o clipă cei doi foști prieteni fură angajați într-o luptă pe viață și pe moarte. Cei doi gardieni ai lui Lando se apropiară de combatanți și începură să-l lovească pe Han cu paturile puștilor lor cu laser. O lovitură puternică îl trăsni pe Han în bărbie și-l făcu să zboare în colțul celălalt al camerei, cu singele prelingîndu-i-se pe obraz. Chewbacca începu să mîriie sălbatic și se îndreptă spre gardieni. Aceștia își ridicară armele spre el, cînd Lando strigă:

– Nu trageți!

Învinețit și răvășit, administratorul se întoarse spre Han.

– Am făcut tot ce am putut pentru tine, spuse el. Îmi pare rău că ești la ananghie, dar am și eu problemele mele.

Întorcându-se pentru a părăsi celula, Lando Calrissian adăugă:

– Deja am riscat mai mult decât ar fi trebuit.

– Da, replică Han Solo, recăpătându-și purtarea lui obișnuită. Ești un adevărat erou.

După ce Lando plecă împreună cu gărzile sale, Leia și Chewbacca îl ajutară pe Han să se ridice în picioare și îl conduseră spre unul din paturi. El își întinse trupul obosit și îndurerat pe pat, iar Leia rupse o bucată din mantia ei și începu să-i tamponeze cu blindețe bărbia, curățînd-o de singele, ce izvora neconținut.

În timp ce făcea acest lucru, începu să chicotească dulce.

– Știi într-adevăr cum să te porți cu oamenii, îl tachină ea.

Capul lui R2-D2 se roti în vârful corpului său de forma unui butoi în timp ce detectoarele percepeau vidul presărat de stele al sistemului Bespin.

Interceptorul X tocmai intrase în acest sistem și acum gonea prin spațiul întunecat ca o mare pasăre albă.

Unitatea R2 avea multe să-i comunice pilotului său. Gîndurile sale electronice se rostogoleau în afară, unul peste altul, și erau traduse pe ecranele din carlingă. Luke, cu o expresie lipsită de interes, răspunse rapid la prima din întrebările urgente ale lui R2.

– Da, replică Luke. Sint sigur că 3PO este cu ei.

Micul robot fluieră o exclamație de bucurie.

– Mai așteaptă puțin, zise Luke răbdător. Vom ajunge acolo în curînd.

Capul rotitor al lui R2 percepu mînunchiul regal de stele, devenind mai vesel pe măsură ce interceptorul X își continua zborul ca o săgeată celestă spre o planetă cu un oraș în nori.

Lando Calrissian și Darth Vader stăteau lîngă platforma hidraulică ce domina imensa cameră de înghețare cu carbon. Stăpînul Întunecat rămase tăcut în timp ce ajutoarele se grăbeau să pregătească încăperea.

Platforma hidraulică era adăpostită într-o groapă adîncă din centrul camerei și era înconjurată de nenumărate țevi pentru aburi și rezervoare imense, de forme diferite, conținînd substanțe chimice.

Patru soldați imperiali îmbrăcați în armuri stăteau de pază cu puștile laser în mîini.

Darth Vader se întoarse spre Calrissian după ce măsură din priviri încăperea.

– Acest dispozitiv este primitiv, remarcă el, dar ar trebui să convină necesităților noastre.

Unul dintre ofițerii lui Vader apărură în goană lîngă Stăpînul din Sith.

– Lord Vader, raportă el, se apropie o navă – clasa interceptor X.

– Bun, spuse Vader rece. Monitorizați apropierea lui Skywalker și permiteți-i să aterizeze. În curînd camera aceasta va fi pregătită pentru el.

– Noi folosim acest dispozitiv doar pentru înghețarea cu carbon, spuse neliniștit administratorul Orașului Norilor. Dacă-l puneți înăuntru, l-ar putea ucide.

Dar Vader luase deja în considerare această posibilitate. Știa o modalitate de a afla cît de puternică era această instalație de înghețare.

– Nu doresc ca trofeul împăratului să fie deteriorat. Vom testa acest dispozitiv înainte, și Vader făcu semn unuia dintre soldații săi. Aduceți-l pe Solo, ordonă Stăpînul Întunecat.

Lando îi aruncă o privire scurtă lui Vader. Nu fusese pregătit pentru atîta rău în stare pură cît sălășluia în această ființă îngrozitoare.

Interceptorul X coborî cu viteză și începu să străpungă pătura densă de nori ce învăluia planeta.

Luke verifică ecranele monitoarelor cu îngrijorare crescîndă. Poate că R2 dispunea de mai multe informații decît citea el pe panoul său de control. Tastă o întrebare adresată robotului.

– Nu ai reperat nici o navă de patrulare?

Răspunsul lui R2 fu negativ.

Și astfel Luke, pe deplin convins că sosirea lui rămăsese nedetectată pînă în prezent, accelerează nava mai departe spre orașul pe care îl văzuse în viziunea sa tulburătoare.

Șase dintre acei ugnaught ce semănau cu niște porci pregăteau cu frenezie camera de înghețare cu carbon pentru a fi folosită în timp ce Lando Calrissian și Darth Vader – acum cu adevărat stăpînul Orașului Norilor – urmăreau activitatea ce se desfășura rapid.

Mișunînd în jurul platformei de înghețare cu carbon, cei șase ugnaught coborîră o rețea de conducte – semănînd cu sistemul circulator al unui extraterestru uriaș – în groapa de dedesubt. Ridicărilor apoi furtunele și le fixară la locurile lor. Pe urmă, cei șase umanoizi ridicară cu greu containerul ca un sicriu și îl fixară pe platformă.

Boba Fett dădu buzna înăuntru în fruntea unei echipe de șase soldați imperiali. Soldații îi împingeau înaintea lor pe Han, Leia și pe wookiee, obligîndu-i să intre mai repede în încăpere. Legat de spatele lat al

wookieului se afla C-3PO — reasamblat parțial — brațul drept și picioarele fuseseră îngrămădite într-o boccea legată peste pieptul său metalic. Capul droidului îndreptat în direcția opusă celei în care mergea Chewbacca se întorcea neconținut în jurul său pentru a încerca să vadă încotro mergeau și ce îi aștepta acolo.

Vader se întoarse către vinătorul de prime.

— Puneți-l în camera de înghețare cu carbon.

— Și dacă nu supraviețuiește? întrebă calculatul Boba Fett. Valorează mult pentru mine.

— Imperiul îți va compensa pierderea, spuse Vader scurt.

Înebunită, Leia protestă.

— Nu!

Chewbacca își aruncă pe spate capul părșos și scoase un urlet de durere. Apoi se năpusti direct spre rîndul de soldați ce-l păzeau pe Han.

Țipînd înfricoșat, C-3PO își ridică brațul în stare de funcționare pentru a-și proteja fața.

— Stai! strigă robotul. Ce faci?

Dar wookieul se lupta cu soldații, fără a ceda numărului lor sau strigătelor înfricoșate ale lui 3PO.

— Oh, nu... Nu mă loviți! implora robotul, încercînd să-și protejeze cu brațul părțile dezasamblate.

Nu! Nu-l luați în serios! Calmează-te prost părșos ce ești!

În cameră intrară mai mulți soldați care se alăturară celor aflați în luptă. Unii dintre ei începură să-l împungă pe wookieu cu paturile puștilor, lovînd și în 3PO în cursul luptei.

— Au, țipă droidul. Eu n-am făcut nimic!

Soldații începură să-l copleșească pe Chewbacca și erau pe cale să-l lovească în față cu armele lor cînd, pe deasupra zgomotelor luptei, Han strigă:

— Chewie, nu! Oprește-te, Chewbacca.

Numai Han Solo îl putea face pe wookieul infuriat să renunțe la acea bătălie. Forțînd strînsoarea gardienilor săi, Han se eliberă și se repezi spre combatanții pentru a curma lupta.

Vader le făcu semn gărzilor sale să-l lase pe Han în pace și le comandă soldaților ce se luptau să se oprească.

Han se agăță de antebrățele masive ale prietenului său părșos, pentru a-l calma, apoi îi aruncă o privire severă.

3PO se agita și făcea scandal în continuare.

— Oh, da... oprește, oprește, apoi, cu un suspin de ușurare robotic spuse: Mulțumesc cerului!

Han și Chewbacca erau acum față în față, primul uitîndu-se trist în ochii prietenului său. Pentru o clipă, cei doi se îmbrățișară strîns, apoi Han îi spuse wookieului:

— Păstrează-ți puterea pentru altădată, amice, atunci cînd sorții vor fi de partea noastră.

Încercă să clipească din ochi încrezător, dar wookieul era adînc îndurerat și scoase un scîncet jalnic.

— Da, spuse Han, străduindu-se din toate puterile să rînjească degajat. Știu. Și eu simt același lucru. Rămii cu bine, și Han Solo se întoarse spre unul dintre gardieni. Ar fi mai bine să-l luați de aici pînă se termină totul.

Domolit, Chewbacca nu opuse rezistență atunci cînd gărzile imperiale îi puseră niște coliere de forță în jurul incheieturilor de la mîini. Han îi dăruî partenerului său o îmbrățișare finală de adio, apoi se întoarse spre Prințesa Leia. O luă în brațe și se îmbrățișară ca și cum ar fi avut de gînd să nu mai slăbească strînsoarea aceea niciodată. Apoi Leia îl sărută pătimaș. Cînd se desprinsese de el, avea lacrimi în ochi.

— Te iubesc, spuse ea. Nu am putut să ți-o spun mai devreme, dar e adevărat.

El îi aruncă obișnuitul său zîmbet șmecheresc.

— Ține minte asta, pentru că am să mă întorc.

Apoi fața lui deveni tandră și o sărută cu blîndețe pe frunte.

Lacrimi începură să se rostogolească pe obrazii Prințesei cînd Han se întoarse îndepărtîndu-se de ea și apropiîndu-se liniștit de platforma hidraulică rotundă, care îl aștepta.

Cei șase ugnaught se grăbiră să apară în jurul lui și-l așezară pe platformă, legîndu-i brațele și picioarele de puntea hidraulică. Han, singur și neajutorat, își privi pentru ultima oară prietenii.

Chewbacca se uită cu jale la prietenul său, capul lui 3PO ițindu-se peste umărul wookieului pentru a prinde o ultimă privire a acestui om curajos. Administratorul Calrissian, privea acest ritual cu o expresie solemnă de regret săpată adînc pe față și apoi o văzu pe Leia: avea fața schimonosită de durere în timp ce încerca să fie puternică și să-și mențină țînuta regească.

Chipul Leiei fu ultimul pe care Han îl văzu, pe cînd platforma hidraulică coborî brusc. În timp ce dispărea, wookieul îngăimă un ultim adio. În acel moment îngrozitor, îndurerată, Leia își întoarse capul, iar Lando făcu o grimasă tristă. În aceeași clipă un lichid arzător începu să curgă în groapă într-o cascadă de fluid și scînteii.

Chewbacca își întoarse pe jumătate fața de la acest spectacol oribil, oferîndu-i lui 3PO o vedere mai bună a operațiunii.

— Îl învelesc în carbonit, raportă robotul. Este un aliaj de înaltă calitate, mult mai bun decât al meu. Ai trebui să fie destul de bine protejat. Asta, bineînțeles, dacă va supraviețui procesului de înghețare.

Chewbacca își aruncă o privire peste umăr spre 3PO, curmîndu-i descrierea tehnică cu un lătrat supărat.

Cînd în sfîrșit lichidul se solidifică, brațe de metal uriașe ridicară din groapă figurina fumegîndă. Aceasta se răcea rapid și avea o formă umană ușor de recunoscut, dar era fără trăsături și colțuroasă ca o sculptură neterminată. Cîțiva dintre oamenii-porci, avînd mîinile protejate de mănuși negre, groase, se apropiară de trupul lui Han Solo îmbrăcat în blocul de metal și-l împinseră pe spate. După ce acesta se prăbuși pe platformă cu un bubuit metalic greu, cei cîțiva ugnaught îl urcară într-un container ca o ladă. Apoi îi atașară pe una din laturi un dispozitiv electronic ca o cutie și se îndepărtară.

Îngenunchind, Lando roti cîteva butoane ale aparatului acestuia și se uită la indicatorul care măsura temperatura trupului lui Han. Scoase un suspin de ușurare și încuviință din cap.

— Trăiește, îi informă pe prietenii neliniștiți ai lui Han Solo, se află în stare de hibernare perfectă.

Darth Vader se întoarse spre Boba Fett.

— Acum îți aparține, vînătorule de prime, șuieră el. Pregătiți din nou camera pentru Skywalker.

— Tocmai a aterizat, stăpîne, îl informă un aghiotant.

— Aveți grijă să ajungă aici.

Indicîndu-i pe Leia și pe Chewbacca, Lando îi spuse lui Vader:

— Acum voi lua ce îmi aparține. Era hotărît să-i smulgă din ghearele lui Vader înainte ca Stăpinul Întunecat să suspende de tot înțelegerea dintre ei.

— Ia-i, spuse Vader, dar voi menține un detașament de trupe aici pentru a-i păzi.

— Asta nu făcea parte din tîrgul nostru, protestă Lando cu aprindere. Ai zis că Imperiul n-o să se amestece în...

— Modific înțelegerea. Roagă-te să n-o modific și mai mult.

O strînsoare bruscă îi prinse gîtul lui Lando, un semn de amenințare, să știe ce i s-ar putea întîmpla dacă-i va face dificultăți lui Vader. Mina lui Lando porni automat spre gît, dar în clipa următoare strînsoarea nevăzută încetă și administratorul se întoarse cu fața spre Leia și Chewbacca. Privirea din ochii săi exprima disperarea, dar nici unul dintre ei nu ținea să-l privească.

Luke și R2 mergeau precauți pe un coridor gol. Pe Luke îl îngrijora faptul că pînă în acel moment nu fuseseră opriți pentru a fi luați la întrebări. Nimeni nu i-a întrebât dacă au permisiunea de a ateriza, actele de identitate, scopul vizitei. Nimeni din Orașul Norilor nu părea curios să știe cine ar putea fi acest tînăr și micul său droid — sau ce caută ei acolo. Totul părea destul de ciudat, iar Luke începu să se simtă foarte neliniștit.

Deodată auzi un sunet la celălalt capăt al coridorului. Luke se opri, lipindu-se de peretele coridorului.

R2, bucuros la gîndul că ar putea fi din nou printre droizi și oameni cunoscuți, începu să fluiera și să piuie frenetic. Luke îi aruncă o privire pentru a-l face să tacă iar micul robot mai emise un ultim chițăit slab. Atunci Luke trase cu ochiul după colț și văzu apropiindu-se un grup dintr-un hol lateral. În fruntea grupului se afla un personaj impunător, cu armură și cască. În spatele lui, doi gardieni din Orașul Norilor, împingeau o cutie transparentă de-a lungul coridorului. De unde se afla el, Luke putu vedea că lada conținea o formă umană nedefinită, asemănătoare unei statui. În urma lăzii mergeau doi soldați imperiali care-l zăriră pe Luke.

Instantaneu, soldații țintiră spre el și începură să tragă, dar Luke evită fasciculele laser și înainte ca ei să poată trage din nou, tînărul își descărca aruncătorul, făcînd două găuri sfîrșitoare în piepturile protejate de armură ale soldaților.

Cînd soldații căzură, cei doi gardieni împinseră iute forma îmbrăcată în carbonit într-un alt hol, iar personajul în armură își ridică aruncătorul spre Luke, trimițînd în direcția lui o încărcătură mortală. Raza laser trecu foarte aproape de el și dislocă o bucată mare din peretele de lîngă el, transformînd-o într-un nor de pulbere. După ce praful se așeză, Luke se uită din nou după colț și văzu că atacatorul fără nume, gărzile și lada dispăruseră în spatele unei uși groase de metal.

Auzind niște sunete în spatele său, Luke se întoarse și îi văzu pe Leia, Chewbacca, C-3PO și încă un bărbat necunoscut într-o mantie mergînd de-a lungul altui hol, păziți de un grup de soldați imperiali.

Gesticulă pentru a atrage atenția Prințesei.

— Leia! strigă el.

— Luke, nu! exclamă ea, cu vocea plină de teamă. E o cursă!

Lăsîndu-l pe R2 în urma lui, Luke fugi să-i ajungă. Dar cînd intră într-o mică antecameră, Leia și ceilalți dispăruseră. Luke îl auzi pe R2 fluierînd frenetic în timp ce gonia spre antecameră. În plus, cînd tînărul se întoarse cu repeziciune văzu o ușă metalică uriașă căzînd cu un zgomot asurzitor în fața robotului alarmat.

O dată cu închiderea acelei uși, Luke fu separat de coridorul principal și când se întoarse să găsească o altă ieșire văzu și alte uși metalice care închiseră cu zgomot ieșirile spre celelalte culoare.

Între timp, R2 rămăsese oarecum amețit de acest șoc. Dacă ar fi înaintat doar un pic în interiorul antecamerei, ușa aceea l-ar fi strivit, transformându-l în fiare, numai bune de aruncat. Atinse cu nasul său metallic ușa, apoi scoase un fluierat de ușurare și plecă în direcția opusă.

Antecameră era plină de conducte ce șuierau și scoteau aburi. Luke începu să cerceteze încăperea și observă o deschizătură deasupra capului său, ducând într-un loc pe care nici nu și l-ar fi putut imagina. Pășii înainte pentru a vedea mai bine, și în acel moment o bucată din podeaua pe care stătea începu să se ridice încet. Luke rămase pe platforma ridicătoare, hotărît să înfrunte dușmanul pentru care călătorise atât de departe.

Ținând aruncătorul strâns în mână, Luke urcă în camera de înghețare cu carbon. În cameră era o tăcere de moarte, cu excepția șuieratului aburilor care scăpau din conductele aflate în cameră. Lui Luke i se păru că era singura ființă vie în acea cameră cu mașinării strani și containere de chimicale, dar simți că nu era singur.

"Vader..."

Rostise numele în gând în timp ce-și rotea privirea prin cameră.

— Lord Vader, îți simt prezența, arată-te, îl provocă Luke pe inamicul său nevăzut, sau te temi de mine?

În timp ce Luke vorbea, aburii ce scăpau din conducte începură să se împrăștie în nori mari. Atunci, fără a fi afectat de căldura mortală, Vader apăru și trecu prin vaporii șuierători, pe pasarela îngustă de deasupra camerei, foșnind cu mantia lui neagră ce flutura în urma lui.

Luke făcu un pas precăut spre personajul diabolic îmbrăcat în negru și își introduse aruncătorul în teacă. Simți un val de încredere în sine, convins că este complet pregătit pentru a-l înfrunța pe Stăpînul Întunecat ca de la Jedi la Jedi. Nu avea nevoie de aruncător. Simțea că Forța era cu el și că, în sfârșit, era gata pentru această bătălie inevitabilă. Încet, începu să urce scările spre Vader.

— Forța este cu tine, tinere Skywalker, spuse Darth Vader de sus, dar nu ești un Jedi.

Cuvintele lui Vader fură ca un duș înghețat. Pentru o clipă Luke ezită, aducându-și aminte cuvintele unui alt Cavaler Jedi: "Luke, folosește Forța doar pentru cunoaștere și apărare, nu ca armă. Nu ceda urii sau miniei. Ele te vor împinge spre partea întunecată."

Lăsînd însă deoparte orice îndoială, Luke înșfăca mînerul neted și frumos finisat al sabiei sale și aprinse rapid lama laser. În aceeași clipă, Vader își aprinse propria lui sabie laser și acum aștepta ca tînărul Skywalker să atace.

Ura sa față de Vader îl împinse pe Luke să se năpustească asupra lui cu sălbăticie, coborîndu-și lama ce sfîrîi la contactul cu cea a lui Vader. Fără efort, cu repeziciune, Stăpînul Întunecat pară lovitura, rotîndu-și defensiv propria lui armă.

Luke atacă din nou. Încă o dată lamele lor de energie se întîlniră cu zgomot.

Și apoi stătură, uitîndu-se unul la altul pentru un timp ce părea că nu se mai sfîrșește, privindu-se printre săbiile încrucișate.

XIII

Șase soldați imperiali îi păzeau pe Lando, Leia și Chewbacca în timp ce-i duceau pe coridoarele intermediare ale Orașului Norilor. Tocmai ajunseseră la o intersecție când doisprezece dintre gardienii lui Lando și aghiotantul lui sosiră și le blocară drumul.

— Cod Forță Șapte, ordonă Lando oprindu-se în fața aghiotantului său.

În acea clipă cei doisprezece gardieni își ațintiră armele laser către soldații luați prin surprindere, iar aghiotantul lui Lando le luă calm armele. Îi întinse una din arme Leiei și una lui Lando, apoi așteptă următorul ordin.

— Închideți-i în turnul de pază, spuse administratorul Orașului Norilor. În liniște! Nu trebuie să știe nimeni.

Gardienii și aghiotantul lui Lando, ducînd armele luate, îi împinseră pe soldați pe drumul spre turn.

Leia privi această întoarcere rapidă a situației cu mintea confuză. Dar confuzia ei se transformă în uimire cînd Lando, omul care-l trădase pe Han Solo, începu să-i scoată legăturile lui Chewbacca.

— Haideți, îi grăbi el. O ștergem de aici.

Mîinile uriașe ale wookieului erau, în sfârșit, libere. Fără să aștepte explicații, Chewbacca se întoarse spre omul care-l eliberase și, cu un urlet ce-ți îngheța sîngele în vine, se aruncă asupra lui Lando și începu să-l gîtuie.

— După ceea ce i-ai făcut lui Han, zise Leia, nu m-aș mai încrede în tine nici să....

Lando, luptîndu-se disperat să se elibereze din strînsoarea feroce a lui Chewbacca, încercă să-i

explice:

- Nu am avut de ales, începu el – dar wookieul îl intrerupse cu un lătrat minios.
- Mai avem o șansă să-l eliberăm pe Han, reuși să articuleze Lando. Sînt pe platforma de est.
- Chewie, spuse Leia în sîrșit, dă-i drumul!

Încă minios, Chewbacca îl eliberă pe Lando și-l țintui cu privirea în timp ce Calrissian încerca să-și recapete suflarea.

- Stai cu ochii pe el, Chewie, îl preveni Leia pe wookieul ce mîria amenințător.
- Am sentimentul, bombăni Lando pentru sine însuși, că fac o altă mare greșală.

Micuța unitate R2 patrula în sus și în jos pe coridor cercetînd cu senzorii în toate direcțiile posibile într-o încercare de a detecta un semn de viață din partea stăpînului său, sau oricare alt semn de viață. Își dădu seama că se afla într-o situație îngrozitoare și nici nu mai știa ce distanțe parcursese.

Cînd R2-D2 dădu colțul, observă un număr de forme ce se deplasau pe coridor. Piuind și fluierînd politețuri robotice, speră că aceste ființe să fie prietenoase.

Zgomotele sale fură detectate de una din creaturi, care începu să-l strige.

– R2... R2... Era 3PO! .

Chewbacca, ducîndu-l încă în spinare pe C-3PO, pe jumătate asamblat, se întoarse rapid pentru a-l vedea pe bondocul de R2 venind spre ei. Dar cînd wookieul se întoarse, 3PO ieși din raza vizuală a prietenului său.

– Stai, îi ceru 3PO. Întoarce-te, cap de lină ce ești... R2, grăbește-te! Încercăm să-l salvăm pe Han din ghearele vînătorului de prime.

R2 accelerează, piuind în timp ce mergea, iar 3PO îi răspundea răbdător la avalanșa de întrebări.

– Știu. Dar stăpînul Luke poate să se apere singur. Cel puțin asta își tot spunea C-3PO, în timp ce grupul

continua căutarea lui Han.

Pe platforma de aterizare estică a Orașului Norilor doi gardieni împinseră trupul înghețat al lui Han Solo printr-o trapă laterală a navei *Sclav I*. Boba Fett urcă la bordul navei pe o scară aflată lîngă trapă, ordonînd să fie închisă de îndată ce intră în carlingă.

Fett aprinse motoarele navei sale și aceasta începu să ruleze de-a lungul platformei pentru a decola.

Lando, Leia și Chewbacca dădură buzna pe platformă exact la timp pentru a vedea cum *Sclav I* se ridică și se pierde în portocaliul și roșul apusului de soare din Orașul Norilor.

Ridicîndu-și aruncătorul laser, Chewbacca urlă și descarcă arma înspre nava ce-și lua zborul.

– N-are rost, îi spuse Lando. Au ieșit din raza de bătaie a armei.

Toți, în afară de 3PO, priveau către nava ce decola. Legat încă de spatele lui Chewbacca el văzu ceva ce ei nu observaseră încă.

– Vai mie, nu!

O trupă de soldați imperiali atacă grupul cu foc continuu din aruncătoarele lor laser. Prima descărcare trecu la mică distanță de Prințesa Leia. Lando răspunse repede, trăgînd spre inamic și aerul se umplu de o încrucișare de descărcări laser roșii și verzi.

R2 o șterse spre ascensorul platformei și se ascunse înăuntru, trăgînd cu ochiul la furia bătăliei de la o distanță apreciabilă.

Lando strigă pe deasupra sunetelor armelor:

– Haideți să mergem, îi chemă el, luînd-o la goană spre ascensorul deschis și trăgînd spre soldații imperiali în timp ce fugea. Dar Leia și Chewbacca nu se mișcară. Își mențineau poziția, trăgînd constant asupra soldaților ce îi asaltau. Aceștia țipau căzînd pe măsură ce piepturile, brațele și stomacurile lor explodau sub ținta precisă a femeii și a wookieului.

Lando, scoțîndu-și capul din ascensor, încercă să le atragă atenția, îndemnîndu-i să fugă. Dar cei doi păreau posedați de felul în care trăgeau, descărcîndu-și toată furia pentru captivitatea lor și pentru pierderea celui pe care amîndoi îl iubeau. Erau hotărîți să-i extermine pe acești servitori ai Imperiului galactic.

3PO ar fi preferat să se afla oriunde altundeva. Nefiind în stare să fugă, tot ce putea face era să strige după ajutor.

– R2, ajută-mă! țipă el. Cum am nimerit eu aici? Este o soartă mai crudă decît moartea să fii legat de spatele unui wookie!

– Intrați aici! strigă Lando din nou. Grăbiți-vă, grăbiți-vă!

Leia și Chewbacca începură să se miște spre el, evadînd de sub ploaia de foc laser și grăbindu-se să intre în ascensorul ce-i aștepta. Înainte ca ușile liftului să se închidă, văzură soldații care mai rămăseseră cum fugeau spre ei.

Săbiile laser se izbeau în bătălia dintre Luke Skywalker și Darth Vader pe platforma de deasupra camerei de înghețare cu carbon. Luke simți platforma cum se mișcă la fiecare lovitură parată. Dar era de neclintit, căci cu fiecare lovitură de sabie îl făcea să dea înapoi pe Darth Vader.

Vader, folosindu-și sabia laser pentru a para loviturile agresive ale lui Luke, spuse calm în timp ce luptau:

– Frica nu te atinge. Ai învățat mai mult decât am crezut.

– Vei vedea că sînt plin de surprize, replică încrezător tînărul, amenințîndu-l pe Vader cu încă o lovitură.

– Și eu, veni calm răspunsul.

Cu două mișcări grațioase Stăpînul întunericului îl dezarmă pe Luke, arma lui zburînd la mare depărtare de el. O tăietură făcută de lama de energie a lui Vadei chiar la picioarele lui Luke îl făcu pe tînăr să sară înapoi pentru a se proteja. Dar se împiedică și căzu pe spate pe scări. Întins pe platformă, Luke se uită în sus și văzu figura întunecată înălțîndu-se deasupra lui în vârful scării. Apoi personajul întunecat zbură drept spre el, cu mantia unduindu-se prin aer asemenea aripilor unui liliac monstruos.

Rapid, Luke se rostogoli pe o parte, fără a-și lua ochii de la Vader, în timp ce acesta ateriza fără zgomot lîngă el.

– Viitorul tău este legat de mine, Skywalker, șuieră Vader, înălțîndu-se deasupra tînărului ghemuit. Acum vei îmbrățișa partea întunecată a Forței. Obi-Wan știa că așa se va întîmpla.

– Nu! strigă Luke, încercînd să îndepărteze prezența răului.

– Obi-Wan nu ți-a spus multe lucruri, continuă Vader. Vino, eu voi continua ucenicia cu tine.

Influența lui Vader era incredibil de puternică, ca ființă vie.

"Să nu-l ascult", își spuse Luke în sinea sa "Încearcă să mă pîcălească, să mă deruteze, să mă conducă spre partea întunecată a Forței, așa cum m-a avertizat Ben ."

Luke începu să dea înapoi în fața Stăpînului din Sith, în spatele tînărului, capacul ascensorului hidraulic se deschise fără zgomot gata să-l primească.

– Mai bine mor, exclamă Luke.

– Nu va fi nevoie.

Stăpînul Întunericului plonjă deodată spre Luke cu sabia, cu atîta forță încît tînărul își pierdu echilibrul și căzu în groapa deschisă.

Vader întoarse spatele gropii de înghețare și își dezactivă sabia laser.

– Mult prea ușor, regretă el. Poate că nu ești atît de puternic pe cît credea Împăratul.

În timp ce vorbea, metalul topit începu să curgă în deschizătura din spatele său, dar în vreme ce încă stătea cu spatele, ceva se ridică spre tavan cu repeziciune.

– Timpul va decide asta, replică liniștit Luke la remarcă lui Vader.

Stăpînul întunecat se răsuci pe călcîie: în acel stadiu al procesului de înghețare cu siguranță că subiectul n-ar trebui să fie în stare să vorbească! Vader își aruncă privirea prin cameră și apoi își ridică spre tavan capul ascuns de casca neagră.

Spînzurînd de un furtun ce trecea pe tavan, Luke stătea suspendat, după ce sărise cei cinci metri înălțime pentru a scăpa de carbonit.

– Impresionant, admise Vader, forța ta este impresionantă.

Luke își dădu drumul pe platformă, de partea cealaltă a găurii din care ieșeau aburi. Întinse mîna, și sabia lui ce zăcea pe jos într-un alt colț al platformei, îi zbură înapoi în palmă. Imediat și-o aprinse. Sabia lui Vader se aprinse în același moment.

– Ben te-a învățat bine. Ți-ai controlat teama. Acum eliberează-ți furia. Eu ți-am distrus familia. Răzbună-te.

Însă de data aceasta Luke era mai precaut și mai controlat. Dacă putea să-și subjuge furia, așa cum își controlase în final teama, nu va putea fi convertit.

"Adu-ți aminte de antrenament", își spuse Luke singur. "Adu-ți aminte de ce te-a învățat Yoda! Aruncă afară toată ura și furia și primește Forța!"

Reușind să-și controleze sentimentele negative, Luke începu să avanseze ignorînd vorbăria lui Vader. Îl atacă pe Vader și, după un schimb scurt de lovituri, îl forță să dea înapoi.

– Ura ta îți poate da putere să mă distrugi, încercă să-l tenteze Vader. Folosește-o.

Luke începu să priceapă atunci cît de îngrozitor de puternic era inamicul său și își spuse singur: "Nu voi deveni sclavul părții întunecate a Forței" și se apropie precaut de Vader.

Pe măsură ce Luke se apropia, Vader bătea în retragere încet. Luke îl atacă cu o lovitură puternică. Cînd Vader o pară, își pierdu echilibrul și căzu de pe marginea exterioară a conductelor cu aburi.

Lui Luke aproape îi tremurau genunchii din cauza epuizării în această luptă cu adversarul său de temut. Își adună puterile și merse precaut pînă la margine, privind în jos. Însă nu văzu nici urmă de Vader. Stingînd sabia de lumină și agățînd-o la centură, Luke coborî în groapă.

Sări pe podea și își dădu seama că se află într-o uriașă cameră de control și întreținere care superviza reactorul ce dădea energie întregului oraș. Privind prin cameră, observă o fereastră mare, în fața

căreia silueta lui Darth Vader se profila nemișcată și întunecată.

Luke se apropie încet de fereastră și-și aprinse din nou sabia laser.

Dar Vader nu și-o aprinse pe-a lui și nu făcu nici un efort să se apere când Luke se apropie. De fapt singura armă a Stăpînului Întunecat era vocea lui seducătoare.

– Atacă, îl provocă pe tînărul Jedi. Distruge-mă.

Zăpăcit de planul lui Vader, Luke ezită.

– Nu te poți salva decît răzbunîndu-te.

Luke se opri pe loc. Să acționeze oare după spusele lui Vader și astfel să folosească Forța ca instrument al răzbunării? Sau să renunțe la această luptă acum, sperînd într-o altă ocazie în care să-l înfrunte pe Vader, după ce va ști să se controleze mai bine?

Nu, cum putea amîna ocazia să distrugă această creatură a răului? Aceasta era ocazia, acum, și nu putea s-o amîne...

S-ar putea să nu mai aibă o altă șansă!

Luke își prinse cu amîndouă mîinile sabia laser, ridicînd arma pentru lovitura care va distruge această oroare mascată.

Dar înainte de a putea să o facă, o bucată mare dintr-un aparat se detașă singură din zidul aflat în spatele lui și zbură, lovindu-l. Întorcîndu-se instantaneu, Luke tăie cu sabia sa bucata de metal în două jumătăți masive care se prăbușiră pe podea.

O a doua bucată de aparatură goni spre Luke și el folosi din nou Forța pentru a-i schimba direcția. Obiectul greu fu proiectat în lături ca și cum ar fi lovit o pavază nevăzută. Apoi o conductă mare veni spre el, rotindu-se prin aer. Dar tocmai cînd Luke respinse obiectul enorm, alte unelte și bucăți de aparatură zburară spre el din toate direcțiile. Apoi cabluri, ce ieșeau singure din ziduri se apropiară de el unduindu-se, împrôșcînd scînteii și încercînd să-l biciuiască.

Bombardat din toate părțile, Luke făcu tot ce putu pentru a respinge atacul; în cursul acestei încercări se alese cu răni și vînătăi. O altă bucată mare de aparatură zbură pe lîngă Luke și sparse fereastra mare din spatele lui, lăsînd să intre vîntul ce urla afară. Brusc toate lucrurile din cameră zburară pe geam, iar vîntul puternic îi biciui trupul lui Luke și umplu camera cu un urlat ca de vrăjitoare.

În mijlocul camerei, neclintit și triumfător, se afla Darth Vader.

– Ești învins, strigă Stăpînul Întunericului. Nu are rost să mai rezști. Te vei alătura mie sau vei muri ca Obi-Wan!

Pe cînd Vader spuse aceste cuvinte, o ultimă bucată de aparatură grea își croi drum prin aer lovindu-l pe tînărul Jedi, aruncîndu-l prin fereastra spartă. Vîntul îl luă cu el, aruncîndu-l și el se rostogoli pînă cînd reuși să se prindă de o traversă cu una din mîini.

Cînd vîntul se mai domoli și vederea i se limpezi, Luke își dădu seama că se afla agățat de pasarella care ducea la reactor, în exteriorul camerei de control. Cînd privi în jos văzu ceea ce îi păru un abis nesfîrșit. Un val de amețelă trecu peste el și își închise ochii pentru a nu intra în panică.

Comparativ cu reactorul de care spînzura, Luke nu părea mai mare decît un grăunte de nisip, iar reactorul însuși nu părea mai mare decît un grăunte de nisip în comparație cu restul tunelului.

Apucînd bine traversa cu o mînă, Luke reuși să-și agate sabia laser de centură și apoi să prindă bara cu amîndouă mîinile. Ridicîndu-se, ajunse pe pasarelă exact la timp pentru a-l vedea pe Darth Vader venind spre el.

În timp ce Vader se apropia, difuzoarele intrară în funcțiune:

– Fugarii se îndreaptă spre platforma 327. Pregătiți toate transportoarele. Toate forțele de ordine în alertă.

Apropiîndu-se amenințător de Luke, Vader prezise:

– Prietenii tăi nu vor scăpa, și nici tu.

Vader făcu încă un pas și Luke își ridică imediat sabia, gata să reînceapă lupta.

– Ești învins, constată Vader cu o siguranță îngrozitoare. Nu are rost să opui rezistență.

Dar Luke rezistă. Se aruncă asupra Stăpînului Întunecat cu o lovitură teribilă, iar lama sa laser trecu sfîrîind prin armura lui Vader și pătrunse adînc în carne. Vader se clătină în urma loviturii și lui Luke și se păru că acesta este cuprins de durere. Dar numai pentru o clipă. Apoi, din nou, Vader începu să se apropie de el.

Pășind înainte, Stăpînul Întunericului îl avertiză:

– Nu te lăsa distrus așa cum a făcut-o Obi-Wan. Luke gîfîia, sudoarea rece picurîndu-i de pe frunte.

Dar auzind numele lui Ben simți cum o hotărîre bruscă își croiește drum în mintea lui.

"Calm...", își aminti singur. "Fii calm."

Dar spectrul înveșmîntat în negru se apropia cu pași mari de el pe pasarella îngustă și se părea că dorea viața tînărului Jedi. Sau, și mai rău, sufletul său fragil.

Lando, Leia, Chewbacca și cei doi roboți alergau de-a lungul unui coridor. După ce dădură colțul,

observară ușa deschisă spre platforma de aterizare. Acolo se afla *Șoimul Mileniului*. Deodată, ușa se trânti cu zgomot. Înghesuindu-se într-o firdă, văzură un grup de soldați pornind la atac, trăgând cu armele laser în timp ce fugeau spre ei. Bucăți de zid și de pardoseală se desprinseră și zburară prin aer la impactul cu razele de energie ce ricoșau.

Chewbacca miriia, trăgând în direcția soldaților cu furia sălbatică a unui wookie. O acoperi pe Leia, care apăsa cu disperare pe butoanele ce comandau ușa. Însă aceasta nu se mișcă din loc.

– R2! strigă 3PO. Panoul de control. Tu poți trece peste sistemul de alarmă.

3PO gesticula spre panou, grăbindu-l pe micul robot și arătându-i o priză pentru computerul de pe panoul de control.

R2-D2 o zbughi spre panou, piuind și fluierînd în timp ce se grăbea pentru a-și oferi ajutorul.

Răsucindu-se pentru a evita descărcările laser, Lando lucra febril pentru a-și conecta transmițătorul la intercomul panoului.

– Vă vorbește Calrissian, transmise el în întreg sistemul de comunicații. Imperiul preia controlul asupra orașului. Vă sfătuiesc să plecați înainte de sosirea altor trupe imperiale.

Închise emițătorul. Lando știa că făcuse tot ce era posibil pentru a-și avertiza oamenii; acum trebuia să-și scoată în siguranță prietenii din acest viespar.

Între timp, R2 introdusese un braț extensibil în priza pentru computer. Droidul scoase un piuit scurt care se transformă brusc într-un țipăt de robot. Începu să tremure, circuitele i se aprinseră cu o strălucire intensă și fiecare orificiu din carcasa lui începu să scuipe fum.

Lando îl trase repede pe R2 din priza de energie. Începînd să se răcească, droidul trimise câteva piuituri slabe în direcția lui 3PO.

– Ei bine, data viitoare să fii mai atent, răspunse 3PO apărîndu-se. Nu intră în atribuțiile mele să cunosc diferența dintre o priză de curent și una de computer. Eu sînt interpret...

– Mai are cineva vreo idee? strigă Leia în timp ce trăgea în soldații ce-i atacau.

– Haideți, răspunse Lando în hărmălaia de nedescris a luptei, vom încerca în alt fel.

Vîntul ce urla prin tunelul reactorului absorbea în întregime sunetul săbiilor laser care se încrucișau.

Luke se mișcă agil de-a lungul pasarelei și se refugie în spatele unui uriaș panou cu instrumente, pentru a scăpa de următorul său. Dar Vader fu acolo într-o clipă, sabia lui abătîndu-se peste panou ca lama unei ghilotine, tăind complexul de instrumente în două. Detașîndu-se, panoul începu să cadă, dar fu prins deodată de vîntul ce sufla, care îl ridică în aer.

Un moment de neatenție era tot ce-și dorea Vader. În vreme ce panoul cu instrumente plutea, Luke se uită involuntar spre el. În acea secundă, lama laser a Stăpînului Întunecat căzu fulgerător peste mîna lui Luke, tăind-o și făcîndu-l să-i scape sabia laser ce se roti, căzînd în abisul de dedesubt.

Durerea era înfiorătoare. Luke simți mirosul groaznic al cărnii arse și își strînse antebrațul bont sub brațul stîng, încercînd să-și oprească suferința.

Se retrase cu spatele de-a lungul pasarelei pîna ce ajunse la capătul ei, urmărit pas cu pas de silueta cu mantie neagră.

Brusc, vîntul se calmă. Și Luke realiză că nu mai are unde să se refugieze.

– Nu există scăpare, îl avertiză Stăpînul Întunecat din Sith, înălțîndu-se în fața lui Luke ca un înger negru al morții.

Nu mă obliga să te distrug. Ai puterea pe care ți-o dă Forța. Acum trebuie să înveți să folosești fața întunecată a ei. Vino cu mine și împreună vom fi mai puternici decît împăratul. Vino, cu mine îți vei încheia antrenamentul și împreună vom conduce galaxia.

Luke refuză să cedeze propunerilor lui Vader.

– Nu voi veni cu tine niciodată!

– Dacă ai ști cit de puternică este Forța Întunericului, continuă Vader. Obi-Wan nu ți-a spus niciodată ce s-a întîmplat cu tatăl tău nu-i așa?

Mînia lui Luke crescînd cînd Vader pomeni despre tatăl său.

– Mi-a spus destule! țipă el. Mi-a spus că tu l-ai ucis.

– Nu, răspunse calm Vader. Eu sînt tatăl tău.

Uluit, Luke se holbă cu neîncredere la războinicul îmbrăcat în negru și apoi se trase înapoi la auzul acestei dezvăluiri. Cei doi luptători stăteau privindu-se unul pe celălalt, tată și fiu.

– Nu, nu! Nu este adevărat..., zise Luke, refuzînd să creadă ceea ce tocmai auzise. Este imposibil.

– Cercetează-ți setimentele, spuse Vader, iar vorbele sunară ca o versiune malefică a lui Yoda. Știi că este adevărat.

Apoi Vader își stinse sabia laser și întinse o mînă sigură spre Luke. Scos din minți și îngrozit de cuvintele lui Vader, Luke strigă:

– Nu! Nu!

Vader continuă convingător:

– Luke, tu îl poți distruge pe Împărat. El a prezis asta. Este destinul tău. Alătură-te mie și împreună putem conduce galaxia ca tată și fiu. Vino cu mine. Este singura cale.

În mintea lui Luke aceste vorbe se rotiră asemenea unui vârtej. Totul începea în fine să se lege. Sau nu? Se întreabă dacă Vader îi spusese adevărul – dacă antrenamentul lui Yoda, sau învățăturile sfinte ale bătrînului Ben, propriile sale căutări în ale binelui și oroarea pe care o avea față de rău, dacă toate lucrurile pentru care luptase nu erau decît niște minciuni.

Nu dorea să-l creadă pe Vader, încercînd să se convingă singur că Vader mințea – dar într-un fel anume simțea adevărul din spusele Stăpînului întunecat. Dar, dacă Darth Vader spunea adevărul, de ce, se întrebă el, îl mințise Ben Kenobi? De ce? Mintea sa urla mai puternic decît orice vînt pe care Stăpînul Întunecat l-ar fi putut stîrni împotriva lui.

Răspunsurile păreau că nu mai au importanță acum. Tatăl lui. Cu calmul pe care îl deprinsese de la Ben și Yoda, Luke Skywalker luă, poate, ultima sa decizie.

– Niciodată, strigă Luke sărînd în prăpastia fără fund de dedesubt. Căci, necunoscîndu-i adîncimea, era ca și cum Luke ar fi căzut într-o altă galaxie.

Darth Vader merse pînă la capătul pasarelei și îl privi pe Luke cum se rostogolea în vid. Un vînt puternic începu să sufle, unduind mantia lui Vader, în timp ce acesta se uita peste marginea pasarelei.

Trupul lui Skywalker căzu cu repeziciune. În timp ce se rotea prin aer, tînărul Jedi, rănît, încerca cu disperare să se agațe de ceva pentru a opri căderea.

Stăpînul Întunecat privi pînă ce văzu cum corpul lui Luke fu aspirat de o conductă de aerisire din peretele lateral al tunelului reactorului. Cînd Luke dispăru, Vader se întoarse repede și părăsi grăbit platforma.

Luke aluneca prin conducta de aerisire, încercînd să se prindă de pereții acesteia pentru a-și încetini căderea. Dar marginile netede și lucioase ale conductei nu aveau găuri sau proeminențe de care să se agațe.

Ajunse în sfîrșit la capătul tunelului, lovind cu picioarele într-un grilaj circular. Grilajul, care se afla deasupra unui gol imens, se deschise sub impactul ciocnirii, iar Luke își simți trupul alunecînd prin deschizătură. Încercînd să se agațe cu unghiile de interiorul neted al conductei, Luke începu să strige după ajutor.

– Ben... Ben, ajută-mă, se rugă el cu disperare.

Chiar în timp ce striga, își simți degetele alunecînd de-a lungul interiorului conductei, în vreme ce trupul i se apropia din ce în ce mai tare de golul ce se căsca sub el.

Orașul Norilor era cuprins de haos. La scurt timp după ce transmisia lui Lando Carlissian fu auzită în întregul oraș, locuitorii săi începură să intre în panică. Unii dintre ei își împachetară cîteva lucruri, alții pur și simplu dădură buzna pe străzi, căutînd să scape.

În curînd, străzile se umplură de oameni și extratereștri ce alergau dezorientați prin oraș. Trupele de asalt imperiale atacau locuitorii ce fugeau, schimburile de focuri între soldați și aceștia din urmă ducînd la o bătălie înverșunată și zgomotoasă.

Într-unul din coridoarele centrale ale orașului, Lando, Leia și Chewbacca țineau în șah un grup de soldați, trăgînd cu disperare în ei. Era absolut necesar ca Lando și ceilalți să-și mențină poziția, căci ajunseseră la o altă intrare care i-ar fi putut duce la platforma de aterizare. Cu condiția ca R2 să poată deschide ușa.

R2 încerca să scoată placa de protecție de pe panoul de comandă al ușii. Dar, din cauza zgomotului și a descărcărilor laser din jurul lui, micului droid îi era greu să se concentreze asupra muncii sale. Piuia în timp ce lucra, pîrînd un pic supărat pe 3PO.

– Ce tot spui acolo? îi strigă 3PO. Nu ne interesează hipermotorul de pe *Șoimul Mileniului*. A fost reparat. Spune-i odată computerului să deschidă ușa.

Apoi, pe cînd Lando, Leia și wookieul se lipeau de ușă pentru a evita descărcările laser ale soldaților imperiali, R2 piui triumfător și ușa se deschise cu o pocnitură.

– R2, ai reușit! exclamă 3PO. Droidul ar fi aplaudat dacă și celălalt braț i-ar fi fost atașat. Nu m-am îndoit nici o clipă de tine!

– Grăbiți-vă, strigă Lando, sau nu vom reuși niciodată.

Micuța unitate R2 se descurcase și de data aceasta. În timp ce ceilalți se repeziră să intre, robotul bondoc împrăstie în jur un fum alburiu – la fel de dens ca și norii ce înconjurau această lume – care îi ascunse pe prietenii săi de privirile trupelor de asalt. Înainte ca norul să se fi risipit, Lando și ceilalți alergau deja spre platforma 327.

Trupele de asalt îi urmară, trăgînd asupra micului grup de fugari ce goneau spre *Șoimul Mileniului*. Chewbacca și roboții urcară la bordul cargoului în timp ce Lando și Leia îi acopereau trăgînd de zor, doborînd și mai mulți soldați imperiali.

Cînd huruitul motoarelor *Șoimului* începu să se audă și apoi crescă în intensitate, devenind

asurzitor, Lando și Leia mai traseră câteva încărcături de energie strălucitoare. Apoi urcară în fugă rampa. Intrară în nava pirat și trapa principală se închise în urma lor. În vreme ce cargoul începu să se miște, auziră zgomotul unui foc de baraj imperial atât de puternic, încît toată planeta părea să se fi rupt în bucăți.

Luke nu își putea încetini alunecarea inexorabilă spre deschizătura din conducta de aerisire.

Lunecă ultimii cîțiva centimetri și apoi căzu prin atmosfera plină de nori, cu trupul învîrtindu-se și mîinile agitîndu-se pentru a prinde ceva solid.

După un timp ce i se păru o veșnicie, se agăță de brațul ca o lamă a unei antene meteo electronice. Însă puterile începură să-l părăsească; nu credea că va putea rămîne suspendat deasupra suprafeței gazoase a norilor pentru multă vreme.

Nu vorbea nimeni în carlinga *Șoimului Mileniului*.

Leia gîfîia încă după fugă, așezată în scaunul lui Han Solo.

În spatele Prințesei, privind peste umărul ei pe geamul din față, stătea Lando Calrissian, tăcut și epuizat.

Încet, nava începu să se miște luînd viteză pe măsură ce rula de-a lungul platformei de decolare.

Uriașul wookiee, în vechiul său scaun de copilot, acționează o serie de întrerupătoare care porniră un dans haotic al luminilor de pe panoul principal de comandă al navei. Trăgînd maneta de accelerație, Chewbacca începu să conducă nava spre înălțimi, spre libertate.

Norii goneau pe lîngă ferestrele carlingii și toți răsufară în sfîrșit ușurați cînd *Șoimul Mileniului* străpunse cerul roșu-portocaliu al amurgului.

Luke reuși să-și petreacă un picior peste lama antenei meteo, care continua să-i suporte greutatea. Dar aerul din

conducta de aerisire îl lovea cu putere, îngreunîndu-i eforturile pentru a nu aluneca de pe antenă.

– Ben..., mormăi el cuprins de suferință... Ben.

Darth Vader își făcu apariția pe platforma de aterizare goală și văzu scînteierea *Șoimului Mileniului* ce dispărea în depărtare.

Se întoarse către cei doi aghiotanți ai săi.

– Aduceți-mi nava mea! tună el.

Și apoi plecă, cu mantia fluturîndu-i în urmă, pentru a se pregăti de călătorie.

Undeva în apropierea pilonului de susținere al Orașului Norilor, Luke vorbi din nou. Focalizîndu-și mintea asupra cuiva despre care credea că ține la el și i-ar putea într-un fel veni în ajutor, strigă:

– Leia, ascultă-mă! cu un glas plin de implorare, o chemă din nou: Leia.

Tocmai atunci, o bucată mare din antena meteo se rupse și căzu rostogolindu-se printre norii de dedesubt. Luke se agăță și mai tare de rămășițele antenei și se forță să reziste curentului de aer ce venea spre el din conducta de deasupra.

– Cred că sînt trei nave de vînătoare, îi spuse Lando lui Chewbacca în vreme ce priveau configurațiile de pe ecranul computerului. Îi putem lăsa în urmă cu ușurință, adăugă, cunoscînd posibilitățile cargoului la fel de bine ca și Han Solo.

Uitîndu-se către Leia, regretă trecutul său de administrator:

– Știam eu că afacerile mele aici erau mult prea frumoase pentru a dura, bombăni el. O să le duc dorul.

Dar Leia rămase ca împietrită. Nu aproba în nici un fel vorbele lui Lando, și continua să privească în gol, ca hipnotizată. Apoi vorbi, ca în transă.

– Luke? spuse, ca și cum ar fi răspuns la o chemare.

– Ce? întrebă Lando.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse ea cu fermitate. Chewie, îndreaptă-te spre partea de jos a orașului. Lando o privi uluit.

– Stai puțin. Nu ne întoarcem acolo!

Wookieul latră, fiind, de data asta, de aceeași părere cu Lando.

– Fără discuție, zise Leia hotărît, cu demnitatea cuiva obișnuit ca ordinele să-i fie ascultate. Faci cum spun. Este un ordin!

– Și ce facem cu navele de vânătoare? se încăpățină Lando, arătând spre cele trei interceptoare TIE ce se apropiau.

Privi spre Chewbacca, căutându-i sprijinul.

Dar, mirînd amenințător, Chewbacca îi transmise că știa cine comandă acum.

– O.K., O.K., încuviință cuminte Lando.

Cu toată grația și viteza pentru care era renumit, *Șoimul Mileniului* coti printre nori și se întoarse spre oraș. Și în timp ce cargoul continua acest drum sinucigaș, cele trei aparate de vânătoare TIE îi urmau manevrele.

Luke Skywalker nu simțise că *Șoimul Mileniului* se apropie. Semiconștient, își menținea totuși poziția pe bara scinteietoare a antenei meteo. Dispozitivul se îndoiește sub greutatea sa, iar acum se rupte cu totul din rădăcină, căzînd împreună cu Luke prin golul imens al cerului de dedesubt. De data aceasta Luke știa că nu mai avea de ce să se agate în cădere.

– Priviți! exclamă Lando, indicînd o siluetă ce se prăbușea în depărtare. Cade cineva...

Leia reuși să rămînă calmă; știa că în acest moment panica i-ar pierde pe toți.

– Zboară pînă sub el, Chewie, îi spuse pilotului. E Luke.

Chewbacca răspunse imediat acestei comenzi și coborî *Șoimul Mileniului* în picaj.

– Lando, îl strigă Leia, întorcîndu-se spre el, deschide trapa de deasupra.

Grăbindu-se să iasă din cabină, Lando gîndi că era într-adevăr o strategie demnă de Han Solo.

Chewbacca și Leia putură vedea acum mai limpede trupul lui Luke căzînd în gol și wookieul îndreptă nava spre el. În vreme ce Chewie reducea simțitor viteza, forma ce se prăbușea trecu pe lângă geamul carlingii și apoi ateriza cu zgomot pe învelișul exterior al navei.

Lando deschise trapa de deasupra. Zări în depărtare cele trei interceptoare TIE apropiindu-se de *Șoim* cu tunurile laser strălucind în cerul amurgului improșcînd săgeți de energie distrugătoare. Lando se întinse prin deschizătura trapei și, prinzîndu-l pe Luke, încercă să-l tragă înăuntrul navei. Chiar atunci *Șoimul* se zgîlții ca urmare a unei descărcări laser ce explodă în apropiere, aproape aruncîndu-l pe Luke peste bord. Dar Lando îl prinse de mînă și-l ținu strîns.

Șoimul Mileniului se îndepărtă în mare viteză de Orașul Norilor și străpuse cuvertura densă de nori. Zburînd în zig-zag pentru a evita descărcările ce explodau orbitor în jurul cargoului, Prințesa Leia și pilotul wookie se chinuiau să își mențină nava în aer. Dar exploziile izbucneau peste tot în jurul carlingii, zgomotul lor concurînd cu urletul lui Chewbacca, ce manipula cu frenezie manetele de control.

Leia deschise interfonul.

– Lando, se simte bine? strigă ea pe deasupra zgomotului din carlingă. Lando, mă auzi?

Din spatele carlingii auzi un glas care nu era al lui Lando:

– Va supraviețui, răspunse Luke slab.

Leia și Chewbacca se întoarseră și-l văzură pe Luke, plin de vîntăi și însîngerat, învelit într-o pătură, trecînd pragul carlingii, ajutat de Lando. Prințesa sări de pe scaun și îl îmbrățișă fericită. Chewbacca, încercînd să scoată nava din raza de foc a navelor TIE, își dădu capul pe spate și lătră cu bucurie.

În spatele *Șoimului Mileniului*, planeta norilor se pierdea în depărtare. Dar navele TIE îl urmăreau în continuare de aproape, trăgînd cu armele lor laser și dezechilibrînd nava pirat cu fiecare lovitură ce-și atingea ținta.

Lucrînd cu îndemînare în cala *Șoimului*, R2-D2 se lupta să-și mențină echilibrul în timp ce îl reasambla pe prietenul său auriu. Îndreptînd greșelile bineintenționatului wookie, micul droid puia în vreme ce își desfășura complicata muncă.

– Foarte bine, îl laudă droidul de protocol.

Capul îi era pus cum trebuie, iar cel de-al doilea braț era aproape atașat și el.

– Sînt ca nou.

R2 privi îngrijorat.

– Nu, R2, nu-ți face griji. Sînt sigur că vom reuși de data asta.

Dar în carlingă Lando nu era atît de optimist. Văzu luminile de avertizare ce se aprinseră pe panoul de comandă al navei; brusc alarma din întreaga navă începu să sune.

Ne lasă scuturile deflectoare, îi anunță el pe Leia și Chewbacca.

Leia se uită peste umărul lui Lando și observă un alt punct luminos, foarte mare, ce apăruse pe ecranul radarului,

– Acolo este o altă navă, spuse ea, mult mai mare, ce încearcă să ne taie calea.

Luke privi pe fereastra carlingii vidul înstelat. Ca pentru sine însuși spuse:

– E Vader.

Amiralul Piett se apropie de Vader, ce stătea pe puntea celui mai mare dintre distrugătoarele spațiale

ale Imperiului și se uita pe fereastră.

- Vor intra în raza de acțiune a undei gravitaționale în câteva clipe, raportă încrezător amiralul.
 - Și hipermotorul le-a fost dezactivat? întrebă Vader.
 - Chiar după ce au fost capturați, domnule.
- Bine, spuse uriașul personaj îmbrăcat în negru. Pregătiți-vă de abordaj și luați-vă armele paralizante.

Pină în prezent *Șoimul Mileniului* reușise să-și întrecă urmăritorii, navele de vânătoare TIE. Dar va putea el scăpa din fața atacului giganticului distrugător spațial ce se apropia?

- Nu avem voie să facem greșeli, spuse Leia încordată, privind pata mare de pe monitoare.

– Dacă oamenii mei au spus că au reparat nava asta, înseamnă că au făcut-o, o asigură Lando. Nu avem de ce să ne facem griji.

- Cunosc replica asta, bombăni Leia.

Nava fu scuturată din nou de o altă explozie laser, dar în acel moment o lumină verde începu să clipească pe panoul de control.

- Coordonatele sînt fixate, Chewie, spuse Leia. Acum ori niciodată.

Wookieul lătră aprobator. Era gata pentru evadarea în hiperspațiu.

- Acum! strigă Lando.

Chewbacca dădu din cap ca și cum ar fi vrut să spună că merita să încerce. Trase de maneta pentru trecerea la viteza luminii, ceea ce schimbă deodată zgomotul motoarelor ionice. Toți cei aflați la bordul navei se rugau ca sistemul să meargă; nu aveau altă speranță de a scăpa. Dar deodată zgomotul se stinse și Chewbacca urlă cuprins de disperare.

Sistemul de hiperviteză dăduse greș din nou.

Iar *Șoimul Mileniului* se zguduia în continuare sub focul navelor TIE.

De pe distrugătorul său spațial, Darth Vader privea fascinat cum interceptoarele TIE trăgeau fără oprire în *Șoimul Mileniului*. Nava lui Vader se apropia de *Șoimul* fugar și în curînd Stăpînul Întunericului avea să-l aibă pe Skywalker în puterea sa.

Luke simți și el acest lucru. Se uită afară în tăcere, știind că Vader era aproape, că victoria lui asupra slăbitului Jedi va fi în curînd completă. Trupul îi era învinețit și epuizat, sufletul pregătit pentru a se abandona destinului său. Nu mai avea pentru ce să lupte — nu-i mai rămăsese nimic în care să creadă.

- Ben, șopti el cuprins de disperare, de ce nu mi-ai spus?

Lando încercă să manevreze niște butoane de pe panoul de control, iar Chewbacca sări de pe scaunul său și alergă spre cală. Leia se așeză pe scaunul lui Chewbacca și îl ajută pe Lando să conducă *Șoimul* printre exploziile orbitoare.

Intrînd în cală, wookieul trecu pe lângă R2, care încă mai lucra la 3PO. Roboțelul începu să piuie consternat în timp ce îl scruta pe wookieul care încerca febril să repare sistemul de hiperviteză.

– Am spus eu că sîntem pierduți! intră în panică 3PO. Motoarele pentru viteza luminii iar nu funcționează.

R2 piui, conectînd un picior.

– De unde știi tu ce nu funcționează? îl zeflemisi robotul auriu. Au! Fii atent la piciorul meu! Și nu mai vorbi atît.

Vocea lui Lando răsună în cală, auzindu-se din intercom.

- Chewie, verifică ghidajele de deviație secundară.

Chewbacca își dădu drumul în subsolul calei. Se luptă să desprindă cu o rangă enormă o secțiune de panou. Dar aceasta nu se mișca.

Urlînd de supărare, prinse unealta ca pe o bită și începu să lovească în panou cu toată puterea.

Deodată panoul de comandă din carlingă îl improșcă pe Lando cu un jet de scînteii. Acesta făcu un salt înapoi, surprins, dar Luke păru că nu observă nimic din ce se întîmpla în jurul lui. Ședea cu capul plecat, descurajat, pradă durerii celei mai adînci.

- Nu voi putea să-i rezist, șopti el.

Lando înclină din nou *Șoimul Mileniului* pe o parte, încercînd să scape de urmăritori. Dar distanța dintre cargou și interceptoarele TIE se micșora cu fiecare clipă ce trecea.

În cala *Șoimului*, R2 o zbughi spre un panou de control, lăsîndu-l să stea într-un picior pe furiosul 3PO, care-l ocăra pe micul droid. R2 lucră cu repeziciune, bazîndu-se doar pe instinctul lui mecanic, pentru a reprograma circuitele de bord. Luminile clipeau strălucitor la fiecare dintre ajustările lui R2, cînd, deodată, din interiorul motoarelor de hiperviteză, un zumzet nou și puternic se făcu auzit în toată nava.

Cargoul accelerează brusc, ceea ce îl făcu pe R2 să se rostogolească de-a lungul podelei, căzînd în subsolul calei peste Chewbacca.

Lando, care stătuse lângă panoul de comandă, fu aruncat pe spate, izbindu-se de peretele carlingii. În timp ce cădea, văzu stelele de afară transformându-se în săgeți orbitoare de lumină.

— Am reușit! strigă Lando triumfător.

Șoimul Mileniului trecuse victorios la hiperviteză.

Darth Vader privea tăcut la vidul întunecat unde, doar cu clipă înainte, se aflase *Șoimul Mileniului*. Tăcerea lui, adâncă și neagră, îi teroriza pe cei doi oameni ce stăteau lângă el. Amiralul Piett și căpitanul său așteptau, cu trupurile străbătute de fiori de teamă, gândindu-se cât de curînd vor simți menghina invizibilă ce la va strînge implacabil gîturile.

Dar Stăpînul Întunecat nu se mișcă. Stătea în picioare, tăcut, cu miinile la spate. Apoi se întoarse și părăsi încet puntea, cu mantia-i neagră fluturînd în urma sa.

XIV

Șoimul Mileniului acostase în sfîrșit la un uriaș crucișător rebel. Clipind în depărtare, se vedea o strălucire ce radia de la o stea mare și roșie, o strălucire ce își arunca lumina purpurie pe coca micului cargo.

Luke Skywalker se odihnea în centrul medical al crucișătorului spațial rebel, unde era îngrijit de droidul chirurg numit 2-IB. Tinărul stătea liniștit, gînditor, în timp ce 2-IB se uita cu blîndețe la mîna lui retezată.

Privind în sus, Luke o văzu pe Leia, urmată de C-3PO și R2-D2, intrînd în centrul medical pentru a afla cum se mai simte și, poate, pentru a-i aduce puțină veselie. Dar Luke știa că terapia cea mai bună pe care o primise pînă acum pe acest crucișător era priveliștea din fața lui.

Prințesa Leia zîmbea. Ochii mari îi străluceau minunat. Arăta ca atunci cînd o văzuse prima oară — parcă trecuse o viață întreagă de-atunci, i se păru lui — cînd R2-D2 îi proiectase pentru prima oară imaginea ei holografică.

Iar în rochia, de cel mai pur alb, lungă pînă la pămînt, arăta angelic.

Ridicînd mîna, Luke i-o întinse lui 2-IB să i-o examineze. Droidul chirurg cercetă mîna bionică ce fusese implantată cu măiestrie la capătul retezat al antebrațului lui Luke. Apoi, robotul înfășură pe mîna o bandă metalizată moale și atașă de bandă un mic dispozitiv electronic, strîngîndu-l ușor. Luke strînse pumnul și simți în mîna sa cea nouă pulsațiile vindecătoare induse de aparatura lui 2-IB. Apoi își lăsă mîna și brațul să se relaxeze.

Leia și cei doi droizi se apropiară de Luke tocmai în clipa cînd o voce se auzi din difuzorul intercomului. Era Lando:

— Luke..., spuse vocea, sîntem gata de decolare.

Lando Calrissian stătea pe scaunul pilotului de pe *Șoimul Mileniului*. Îi fusese dor de vechiul lui cargou, dar acum, cînd era din nou căpitanul său, se simțea destul de stingherit. Pe scaunul copilotului, Chewbacca observă neliniștea noului său căpitan în timp ce începu să manevreze întreprinderile ce pregăteau nava pentru decolare.

Glasul lui Luke se auzi prin difuzorul transmițătorului lui Lando:

— Ne vedem pe Tatooine.

Din nou Lando vorbi în microfonul său, dar de această dată adresîndu-i-se Leiei:

— Nu-ți face griji, Leia, spuse el cu emoție în glas, îl găsim noi pe Han.

Aplecîndu-se, Chewbacca latră un rămas bun în microfon, un lătrat care era menit să străbată limitele timpului și ale spațiului pentru a fi auzite de Han Solo, oriunde fusese acesta dus de vînătorul de recompense.

Luke fu cel care își luă ultimul rămas bun, deși nu o făcu pe față.

— Aveți grijă, prieteni, spuse el, cu o notă nouă de maturitate în glas. Forța fie cu voi.

Leia stătea singură în fața marii ferestre rotunde de pe crucișătorul spațial rebel, silueta ei drapată în alb pîrînd minusculă în comparație cu perdeaua de stele și nave aparținînd flotei rebele. Privi maiestuoasa stea stacojie ce ardea în marea neagră a infinitului.

Luke, avîndu-i ca însoțitori pe 3PO și pe R2, se apropie de ea; înțelegea ceea ce simțea Leia, căci știa și el cât de îngrozitoare putea fi o asemenea pierdere.

Stînd unul lângă altul, grupul privea cerurile în care *Șoimul Mileniului*, apărui, apoi coti într-o altă direcție, pentru a se strecura cu demnitate printre navele flotei rebele.

Curînd, *Șoimul Mileniului* părăsi flota rebelă ce staționa.

Nu aveau nevoie de cuvinte în aceste clipe. Luke știa că mintea și inima Prințesei Leia erau alături de Han, oriunde ar fi fost el și oricare i-ar fi fost soarta. Acum era mai nesigur ca niciodată în privința

propriului lui destin — mai mult chiar decît atunci cînd simplul băiat de fermier de pe o planetă îndepărtată aflase pentru prima oară despre acel ceva intangibil numit Forță. Știa doar că trebuie să se întoarcă la Yoda și să-și încheie pregătirea înainte să pornească în căutarea lui Han și să-l salveze. Încet, o cuprinse pe Leia pe după umeri și, împreună cu 3PO și R2, își îndreptă curajos ochii spre ceruri, fiecare din ei privind spre aceeași stea purpurie.
